

NON SÔNG

THE UNION OF VIETNAMESE STUDENT ASSOCIATIONS IN SOUTHERN CALIFORNIA • TỔNG HỘI SINH VIÊN VIỆT NAM MIỀN NAM CALIFORNIA

NĂM THỨ MƯỜI - SỐ 90

HÈ 1998

-
- tâm tình mùa hạ
 - hè 98, bắt đầu của những nét thời trang mới
 - tử vi, một khoa học huyền bí
 - vài nét về triết học đông tây

ĐIỀU HÀNH – ADMINISTRATION

Chủ Nhiệm · Director

Dan Tâm [tam@nonsong.org]

Thư Ký · Secretary

Thái Ngân [ngan@nonsong.org]

Thủ Quỹ · Treasurer

Phạm Trung [trung@nonsong.org]

BIÊN TẬP/ EDITORIAL

Chủ Bút · Editors-in-Chief

Đỗ Thị Thuần [tdo@nonsong.org]

Nguyễn Quang Trường [truong@nonsong.org]

Thư Tín · Correspondent

[letters@nonsong.org]

Biên Tập Viên · Editors

Bùi Tố Tâm [totam@nonsong.org]

Đoàn Quế Anh [queanh@nonsong.org]

Hoàng Khải [khai@nonsong.org]

Lâm Minh Phương [phuong@nonsong.org]

Tạ Đức Trí [tri@nonsong.org]

Contributing Editors

Hoàng Việt Khanh [khanh@nonsong.org]

Nguyễn Phương Lan [phuonglan@nonsong.org]

Ông Thụy Như Ngọc [ngoc@nonsong.org]

Y Nguyễn [ynguyen@nonsong.org]

Lê Mỹ Hạnh [hanh@nonsong.org]

Mai Lan [mailan@nonsong.org]

KỸ THUẬT/ CREATIVE AND PRODUCTION

Art Director

Vũ Hoàng Lân [lan@nonsong.org]

Minh Họa · Illustration

Nguyễn Trường, Vũ H. Lân, Etcetera, TVI, MiMi

Trình Bày Bìa · Cover Design

Vũ Hoàng Lân at ValGraphics [714-439-5170]

Nhiếp Ảnh · Photography

Phùng Nam Cường

Nguyễn Quân, JT, Bùi Nghi [nghi@nonsong.org]

KỸ THUẬT LIÊN MẠNG/ INTERNET EDITION

Nguyễn Trung Hiếu [hieu@nonsong.org]

Nguyễn Quân [nguyenq@nonsong.org]

Nguyễn Quan Tấn [tan@nonsong.org]

PHÁT HÀNH/ CIRCULATION & DISTRIBUTION

Circulation Director

Nguyễn Phương Lan [phuonglan@nonsong.org]

Distributors

Nguyễn Lê Bảo [bao@nonsong.org]

Bác Tâm, Bác Nhiếp, Bác Tuấn

QUẢNG CÁO/ ADVERTISING AND MARKETING

714-893-3139

Phạm Trung [714-892-3309] – Việt Tâm [714-445-9891]

Tạp chí được thực hiện trên bộ chữ Việt VNI

[www.vnisoft.com], 714-891-7858

www.thsv.org / www.nonsong.org

NonSong Magazine is a bilingual magazine published bi-monthly by the Union of Vietnamese Student Associations of Southern California (U.V.S.A.), a non-profit organization serving the community since 1982.

Please send all inquiries, submissions, subscription orders or address changes to NON SÔNG MAGAZINE 12771 Western Ave., Suite H · Garden Grove, CA 92641 · USA Tel. 714-893-3139 · Fax. 714-894-9549 · Email. info@nonsong.org

Subscription rate is \$18 per year in the U.S. and \$30 per year for foreign countries.

Please make check payable to NonSong Magazine and send to the address above.

MỤC LỤC

ĐẶC BIỆT

6 Tâm Tình Mùa Hạ

24 Việt Nam Tháng Qua

30 33 Năm Tiếng Hát Cộng Đồng

DỰ BÁO THỜI TRANG

14 Hè 98, Bắt Đầu Của Những Nét Thời Trang Mới

TIN TỨC

5 Ban Chấp Hành Mới Của Tổng Hội Sinh Viên Nam California 1998-2000

SINH HOẠT GIỚI TRẺ

26 Giới thiệu báo Thao Thức

30 Chương Trình Hát Cộng Đồng

31 Diễn Đàn Giới Trẻ

NON NƯỚC VIỆT NAM

20 Quảng Nam

TRUYỆN NGẮN

18 Chuỗi Ngày Đã Qua

36 Tháng Ngày Đã Qua

38 Hạnh Phúc Ở Còn Đó Không

62 Con Nhỏ Chị Dầu

KHOA HỌC

58 Phòng Thí Nghiệm Trên Không Gian

64 Tử Vi, Một Môn Khoa Học Huyền Bí

THƠ

9 Mơ Về Mùa Hạ, Nhớ

23 Ghét, Một Nửa Cái Nhìn, Giữa Chùng Xuân,
Gửi Cư Xá Năm Tầng

33 Pleiku Tuổi Học Trò

40 Em Ở Đâu, Tố Tâm

49 Đau, Biệt Trăn

56 Những Bài Thơ Vô Đề

57 Và Hấn Đến, Rồi Em Đi, Yêu Là Gì Hỡi
Mẹ

63 Van Gọi Lòng Nhân Thế

CHUYỆN VUI

37 Quà Free

Y HỌC

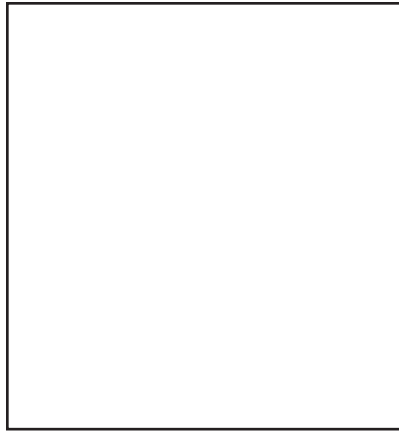
32 Mùa Hè và Bệnh Dị Ứng

DU LỊCH MÙA HÈ

34 Lên Rừng

KHÉO TAY GIA CHÁNH

37 Mùa Hè Ăn Món Sà Lát

ÂM NHẠC

41 Lời Tình Tự của Biển

42 U2

KINH TẾ

43 Khủng Hoảng Kinh Tế Á Châu Và Sự Thay Đổi
Cấu Trúc Chính Trị Ở Indonesia

GIỚI THIỆU SÁCH

48 Đọc Skillful Means của Tarthang Tulku Qua Bản
Dịch Của Phạm Công Thiện

TÙY BÚT

50 Một Chuyến Tốc Hành

BÌNH LUẬN

67 Vài Nét về Triết Học Đông Tây

DƯỚI BÓNG MỘC LAN

10 Tươi Trong Nắng Hè

MỤC MỚI

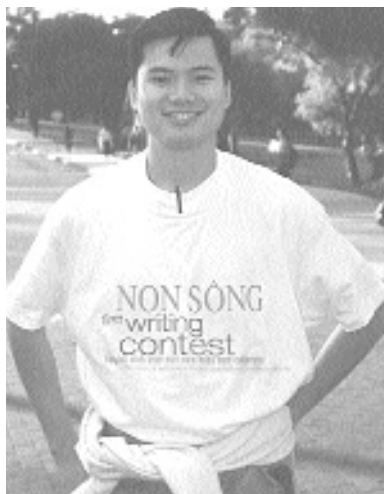
68 Thăm Thi Mí Nhau

... Hè len lén đến. Một chút rưng rưng buồn của những ai ca khúc hát ra trường. Một thoáng ngậm ngùi trên bờ mi ai đó khi hè chớm sang, phải xa trường, xa bạn. Hè nơi đây không phượng hồng khoe sắc, không ve sầu nức nở khúc bi ai. Hè nơi đây chỉ có màu hoa tím ngát tận chân trời mộng mơ, tím ngọt ngào, dịu dàng như tâm hồn người thiếu nữ... Hè sang, giản đơn như cụm hoa phượng tím, mong nhân loại hưởng một mùa hè thật ngọt ngào và tươi vui...

Quý vị và quý bạn mến,

Sau một thời gian tạm đình bản để kiện toàn nhân sự và cải tiến nội dung cũng như hình thức, tạp chí Non Sông trở lại với các bạn qua số này với thật nhiều thay đổi.

Trước hết, chúng tôi xin được giới thiệu đến quý bạn đọc một ban biên tập mới với những thành viên mới lần đầu tham gia với tạp chí Non Sông như Tạ Đức Trí, Dương Chương, Bùi Tố Tâm, Minh Phượng, Quế Anh, Nguyễn Phương Lan, Y Nguyên, Bùi Hùng, Hoàng Khải sánh vai cùng các thành viên đã từng có mặt như Nguyễn Quang Trường, Ông Như Ngọc, Hoàng Việt Khanh, Việt Nhân, Trúc Phương, Phạm Nhã Anh cùng các cộng tác viên xa gần. Đặc biệt là sự góp mặt của người đồng chủ bút mới cho anh Nguyễn Quang Trường, đó là chị Đỗ Thị Thuấn. Tuy rất mới mẻ với công việc truyền thông này, các thành viên đều có một tấm lòng phục vụ xã hội và tinh thần trách nhiệm cao cùng nhiều khả năng thực tiễn cũng như tiềm ẩn trong nhiều lãnh vực khác nhau.

Kể đến, chúng tôi đã cố gắng cải tiến nội dung của tờ tạp chí, đem lại sự trẻ trung, tươi mát hơn đi kèm với sự phong phú và đặc sắc hơn. Trong số này, tại trang 10 và 11, quý bạn sẽ đọc một mục hoàn toàn mới: Dưới Bóng Mộc Lan, nói về những tâm tình cũng như suy nghĩ của các bạn trẻ phái nữ về nhiều mặt của cuộc sống. Rồi tại trang 68 và 69, bạn sẽ rất hứng thú với một mục cũng hoàn toàn mới: Thì Thầm Mí Nhau, nơi mà bạn có thể hỏi và tìm câu giải đáp về một số việc liên quan đến tuổi trẻ chúng ta. Mục Giới Thiệu Sách tại trang 48, 49 và bài về Triết Học Đông Tây trang 66, 67 sẽ thỏa mãn một số độc giả thích loại bài về nghiên cứu.

Nhân dịp hè về, liên tiếp trong 4 trang từ trang 14, trong mục mới: Thời Trang, bạn sẽ tìm thấy những thời trang mới, mát mẻ, và hấp dẫn cho mùa hè cũng như những dự báo cho những ngày tới. Cũng trong tâm tình mùa hè này, bài Mùa Hè và Bệnh Dị Ứng ở trang 32, 33 được đem đến cho bạn trong mục mới: Y Học.

Giới trẻ chúng ta dù sống tại nước ngoài nhưng vẫn luôn tìm hiểu học hỏi về nguồn gốc. Tại trang 20, 21, và 22 bạn sẽ được biết đến một vùng đất nước chúng ta: Quảng Nam trong mục Non Nước Việt Nam. Nếu bạn quan tâm đến tình hình Việt Nam, mục Việt Nam Tháng Qua tại trang 24, 25 sẽ đem đến cho bạn những thông tin cần thiết. Về tình hình chính trị thế giới hay kinh tế dưới cái nhìn của giới trẻ, kể từ số này sẽ có mục Bình Luận, bắt đầu với bài nói về Kinh Tế Á Châu ở trang 43. Mục Diễn Đàn Giới Trẻ trang 31 được đem đến để bạn có dịp chia sẻ những suy tư của mình.

Ngoài các mục mới, chúng tôi đem đến cho các bạn các mục thường xuyên như Âm Nhạc với bài nói về ban nhạc U2 trang 42 và bản nhạc về Biển trang 41, Khéo Tay Gia Chánh với Mùa Hè Ăn Món Sà Lát trang 37, Phóng Sự với Ban Chấp Hành mới của Tổng Hội Sinh Viên Nam California trang 5, các truyện ngắn, tùy bút và thơ của những tay viết trẻ từ nhiều nơi trên thế giới, cùng với các chuyện cười, lượm lặt.

Chúng tôi cũng đang từng bước thay đổi hình thức, hầu đem đến cho quý bạn một phong thái trẻ trung và hợp thời hơn.

Với những tay viết mới, với những ý tưởng mới cùng với những sự cố gắng mới, chúng tôi hy vọng sẽ đem đến cho quý độc giả nhiều sự hài lòng và đáp ứng được nhu cầu cũng như sự kỳ vọng của bạn. Xin các bạn góp ý với chúng tôi trong những sự thay đổi này cũng như những mục nào bạn muốn thấy trong tạp chí Non Sông.

Ngoài ấn bản này, chúng tôi còn có một ấn bản điện tử trên liên mạng (Internet) tại địa chỉ <http://www.nonsong.org>. Tại đây, một lần nữa bạn sẽ tìm thấy những mục khác cũng rất đặc sắc, như lời một số độc giả đã chia sẻ ở trang 70, 71 của số này.

Chúc bạn một mùa hè vui vẻ và hạnh phúc. Bạn nhé!

Tam Đan

BAN CHẤP HÀNH MỚI CỦA TỔNG HỘI SINH VIÊN VIỆT NAM NAM CALIFORNIA

Vào ngày Chủ Nhật 10 tháng 5 vừa qua, tại văn phòng Tổng Hội Sinh Viên Việt Nam Nam California (THSV) đã có cuộc bầu cử Ban Chấp Hành THSV nhiệm kỳ 1998-2000. Buổi bầu cử chính thức khai mạc lúc 1 giờ 15 phút trưa. Phòng họp chật kín người bao gồm các thành viên THSV, thành viên ban cố vấn, thành viên các ban Non Sông, Dạy Kèm, Trại Hè, đại diện các hội sinh viên Việt Nam, đại diện học sinh trung học, thân hữu, dạ khán viên, ban tổ chức bầu cử và các ứng cử viên.

Buổi bầu cử bắt đầu bằng phần giới thiệu ứng cử viên và các vai trò ứng cử. Kế đó là phần đề cử thêm ứng viên. Kế đến là phần các ứng viên trình bày trong giới hạn 3 phút về khả năng, kinh nghiệm, lập trường, hướng hoạt động nếu đắc cử. Theo sau là phần các cử tri đặt câu hỏi cho các ứng cử viên. Sau cùng là phần bỏ phiếu bầu cho các chức vụ ứng cử. Cuộc bầu cử kết thúc một cách thành công lúc 3 giờ 30 chiều.

Trong kỳ bầu cử kỳ này có 5 người được đề cử hoặc ứng cử vào 3 chức vụ Đồng Chủ Tịch, và 3 người được đề cử vào chức vụ Tổng Thư Ký. Không ai được đề cử hoặc ứng cử vào chức vụ Thủ Quỹ. Một số thành viên đã bỏ phiếu khiếm diện. Hai ứng viên được đề cử và ứng cử là Nguyễn Hoàng Giang và Võ Dũng Dennis, vì lý do riêng đột xuất và đang nghỉ phép, đã không có mặt.

Sau đây là kết quả thắng cử:

Đồng Chủ Tịch:

Dan Tâm với 24 phiếu

Hoàng Paul với 21 phiếu

Nguyễn Hoàng Giang với 12 phiếu

Hai ứng viên Nguyễn Asia với 11 phiếu và Võ Dũng Dennis với 6 phiếu đã không có đủ số phiếu cần thiết để thắng cử.

Tổng Thư Ký:

Nguyễn Lê Thuýết với 11 phiếu

Nguyễn Diễm với 11 phiếu

Riêng cuộc bầu cử chức vụ Tổng Thư Ký, do 2 trong số 3 ứng viên có số phiếu cao nhất và lại có đồng số phiếu, Ban Tổ Chức bầu cử đã cho bầu lại lần thứ hai. Và kết quả là hai ứng viên này vẫn có đồng số phiếu. Việc bầu chọn Tổng Thư Ký sẽ được Ban Chấp Hành mới bầu chọn. (Theo tin mới nhất khi bản tin này chuẩn bị đi in, Ban Chấp Hành mới quyết định giữ cả 2 người Tổng Thư Ký.)

Mỗi cá nhân ứng cử cho các chức vụ kỳ này đều hoặc đã từng nắm giữ những vai trò quan trọng tại THSV hoặc tại các hội sinh viên các trường, có rất nhiều kinh nghiệm sinh hoạt cộng đồng, kiến thức rộng cũng như khả năng lãnh đạo cao. Anh Hoàng Paul từng là Phó ban tổ chức hội Xuân 1997, Operation Director cho hội Xuân 1998. Anh Nguyễn Hoàng Giang

từng là Phó Chủ Tịch Nội Vụ của BCH THSV nhiệm kỳ 1997-1998. Anh Dan Tâm từng là Communication Director của BCH THSV nhiệm kỳ 1997-1998, và là Chủ Nhiệm tạp chí Non Sông từ năm 1995. Anh Võ Dũng Dennis từng là Trưởng ban tổ chức hội Xuân 1997. Chị Nguyễn Asia là Trưởng chương trình Dạy Kèm của THSV từ năm 1995. Anh Nguyễn Lê Thuýết từng là Thủ Quỹ BCH THSV nhiệm kỳ 1996-1997 và là thành viên tích cực trong các hội Xuân. Và chị Nguyễn Diễm từng là Thư Ký cho hội SVVN tại Cypress College và đã tham gia một số hoạt động của THSV.

Với cuộc bầu cử lần này, Ban Chấp Hành mới sẽ có 8 thành viên bao gồm: 3 đồng Chủ Tịch, 1 Tổng Thư Ký, 1 Thủ Quỹ, 1 thành viên đại diện cho ban Dạy Kèm, 1 thành viên đại diện cho ban tạp chí Non Sông, 1 trưởng ban tổ chức trại hè hoặc trưởng ban tổ chức hội Xuân (mỗi người thay phiên trong thời gian 6 tháng).

Có một điều lý thú là cả 3 người đồng Chủ Tịch trong ban chấp hành mới này đều là trưởng ban tổ chức trại hè Về Với Non Sông của Tổng Hội Sinh Viên Nam California trong 3 năm liên tiếp: Dan Tâm 1996, Hoàng Paul 1997, và Nguyễn Hoàng Giang 1998.

Việt Nhân

Lời mở: Với các bạn trẻ, nói tới mùa hè ai cũng nghĩ tới những ngày cuối cùng của mùa thi cử, và một viễn tượng của những ngày trời nắng rực rỡ hứa hẹn nhiều điều kỳ thú. Tâm trạng của những người bạn trẻ xa quê hương cũng mang nhiều vui buồn lẫn lộn, kỷ niệm xa chen lẫn với kỷ niệm gần. Nhớ trường, nhớ bạn, nhớ thầy, và những thôi thúc của sự học hành thi cử. Dưới đây là những dòng tùy bút của các bạn trẻ đóng góp trong trang đàm thoại của Non Sông tại địa chỉ: <http://www.nonsong.org/forum/discuss/>

Nếu các bạn còn muốn đóng góp chia sẻ những cảm nghĩ thật riêng tư của mình về mùa hạ, xin hãy tới địa chỉ trên để tiếp tục trải lòng mình ra với các bạn trẻ khắp nơi, vì mùa hạ còn chưa qua, mà mùa thu còn chưa tới. Chúc các bạn một mùa hè đầy vui tươi.

Vũ Hoàng Lâm on Sunday:

Hè, những ngày cuối cùng của niên học, với hồi hải sách vở, với miệt mài đêm khuya. Hè, những ngày buồn sắp tới, với chuyển tay lưu bút, với băng khuâng bạn bè. Hè, những thú chơi trẻ con thanh bình vẫy gọi, với trần lúng chọi đế, với la hét khăn giọng trên bờ biển trong một trận đá bóng với banh nhựa, và cầu môn là hai ụ cát vun lên vệt vĩa. Hay hè là những ngày nghỉ ngơi của tuổi bắt đầu vào đại học với những chuyến về quê thăm nhà với những cảm giác lạ lẫm như lạ như quen. Những gặp gỡ bạn bè thời trung học, những bồi hồi góc phố thân quen, những rầm rì hoàng hôn trên bờ biển vắng. Biển của mùa Hè cũng thấy như khang khác. Mặt trời như cũng chìm xuống chậm hơn, cứ dửng dăng, bập bênh lên xuống theo nhịp sóng mãi rồi mới chịu phun ra vài ngụm sáng đỏ ối trước khi chịu nhường lại không gian cho màn đêm lam dịu chuyển dần

sang tím thẫm rồi đông đặc lại một màu đen thăm thẫm như để làm nền cho mặt biển lấm tẩm ánh sao như một chiếc chiếu bằng bạc khổng lồ. Những bọt sóng nhỏ li ti vỗ quanh mắt cá chân nghe rì rào như tiếng trách móc, giận hờn kẻ đi xa cả năm mới có dịp nhớ đến cảnh vật thân thương xưa cũ được một lần. Xấu hổ, hối hận đó, thắm thì hứa hẹn đó, rồi lại lãng quên ngay đi được với những bon chen toan tính đời thường. Rồi mỗi độ hè về, lại với những nhắc nhở, những quay quắt, những quyến luyến vấn vương...

Khoilam on Sunday:

... Hè về với những nhớ thương quay quắt. Ta nhớ đến trường, đến lớp với những bạn bè thân quen. Rồi ta lại nhớ đến sách đèn của thời còn đi học. Hè về ta nhớ đến xoài, me, thơm, ổi, cóc. Ta nhớ đến lưu bút trao nhau, ta nhớ đến tiếng ve sầu tấu nhạc. Hè về

ta nhớ đến hương sen thơm ngát, ta nhớ đến những màu hoa súng thiên thanh, ta nhớ đến những cành hoa phượng đỏ. Hè nay cũng đang về rồi đó. Nhưng bạn bè ta đang ở nơi đâu. Ta đang trông ngóng tìm nhau. Nay gió mây ơi hãy bắc cầu cho ta về bên ấy...

Tri Am on Sunday:

Hè!!!! nhắc đến chữ này ai mà không nhớ màu phượng đỏ, và tiếng ve sầu... Và khi nhớ màu phượng đỏ thì dung như ai cũng thấy một màu hoa nhiều ly biệt vấn vương, màu hoa đỏ thắm như dòng máu nóng của tuổi trẻ Việt Nam đang cố gắng vươn lên trong cuộc sống riêng mình và cho quê hương còn xa nhớ... Còn tiếng ve sầu thì như than thở cho riêng tôi, người đã đam mê trong những vui đùa mà không thêm biết đến hai chữ VIỆT NAM... Hôm nay ghé đến NON SÔNG... được nhìn thấy một bầu nhiệt huyết... một tình cảm chứa chan của mọi người ở đây... tôi thấy mình cần phải có một bàn tay để được xiết chặt trong mái ấm gia đình này vì chính tôi cũng có một dòng máu nóng của người Việt Nam... Hè về... tạm xa cách mái trường thân yêu tràn đầy kỷ niệm... Chúng ta mỗi người đều có cuộc sống riêng mình... Nhưng các bạn thân mến ơi... nơi đây NON SÔNG đã có những cố gắng để ta vẫn gặp lại những vui đùa... những sách vở... những ân cần đối trao như còn trong lớp học... những bạn bè thân mến mà chắc chắn sẽ làm các bạn vui vẻ trong những tháng hè này... hãy thử tin và đi sâu vào từng nơi một của NON SÔNG rồi các bạn sẽ thấy và sẽ tin... Riêng nơi tùy bút này các bạn có thể trút cạn những ưu tư mà nếu bạn đã có vương mang... Ngoài ban biên tập của NON SÔNG ở đây luôn có những tâm tình cùng chia sẻ với bạn đó... Nếu đã có dịp ghé qua nơi này xin hãy để lại những dòng chữ thân thương của các bạn như những dòng chữ của riêng tôi nhé... Ở nơi đây tâm tình của chúng ta sẽ rất bình lặng và các bạn sẽ cảm nhận được sự êm đềm mà nếu các bạn muốn chia sẻ với tôi... Với tất cả và với ban biên tập của nhịp cầu thân thương NON SÔNG này thì đừng tiếc chút thời gian mà hãy viết thật nhiều vào đây nhé...

Tâm sự của một người còn cấp sách đến trường là chủ đề chính nhưng ngoài ra nơi đây vẫn san sẻ tất cả tâm tình khác... Hãy viết cho tôi dòng tùy bút của bạn nhé thân thương... tâm tình mùa hạ...

Kieule on Sunday:

Hạ, trong trí nhớ của tôi, hạ cũng vừa buồn vừa đẹp. Hạ, tôi được về quê nghỉ phép, về với ruộng vườn thân thương, với những trò chơi ném lon đánh sóc. Nhưng Hạ cũng làm cho tôi rời xa lớp học, xa phấn bảng bè bạn thầy cô. Đã mười năm qua tôi đón Hạ về với bao niềm thương nỗi nhớ. Tôi nhớ đến những cánh phượng rơi ở trước sân trường. Tôi nhớ về chiếc cồn dứa nhỏ ở cạnh cầu ao. Hạ năm nay lại về lòng tôi cũng thấy xôn xao nhưng trong tôi không thể nào vui được. Tôi mới gọi về chị tôi vài ba hôm trước. Chị tôi bảo rằng quê tôi đang nắng cháy đồng khô. Cả Tuy Hòa quê tôi đang cạn nước cả sông hồ. Sẽ có biết bao người dân càng thêm đói khổ. Cả vùng La Hai Đồng Xuân mía đường đang cháy cả. Rồi cà phê sông Hinh đều khô trụi lá. Nay các bạn ơi ta hãy bỏ những phút giây mặc niệm để cầu nguyện cho quê hương trải qua cơn hoạn nạn này.

Tri Am on Monday:

Kiểu-Lệ!!! Xin chia sẻ những ưu tư của bạn nói riêng và còn của tất cả mọi người nói chung... Thật vậy!!! Hè trong những kỷ niệm xưa và nay đều luôn mang những gì vương vấn của chia ly... của xa nhớ... Màu hoa phượng đỏ như màu giòng máu thắm chảy xuôi đi muôn nơi và cuối cùng cũng trở lại con tim mình... Cũng như chúng ta tuy ở khắp mọi nơi chúng ta vẫn sẽ tìm về những thân yêu cũ của quê hương.. của dân Việt... Hè về ai cũng nhắc nhớ đến hoa phượng và ve sầu nhưng có mấy ai nhắc nhớ đến NẮNG... Cái ánh nắng đang thiêu cháy những cánh đồng Việt Nam... Cái ánh nắng đang thiêu cháy tâm hồn của tuổi trẻ âm thầm và vội vã với những bon chen... Các bạn thân mến!!! Riêng tôi cái ánh nắng ở đây thật là ám cúng, nó sưởi ấm lòng tôi với tâm sự vui đấy... Nắng ở NON SÔNG này chỉ là nắng ấm...

Vì nơi đây đã là nơi có tuổi trẻ... có tâm hồn mới mẻ... có bạn bè cũ mới... có san sẻ buồn vui... có anh... có chị... có em và có mình... ở khắp mọi nơi cùng nhau về gặp gỡ để tâm sự, để làm quen, để hòa chung nỗi niềm... MỖI MỘT NGƯỜI GHÉ QUA TÙY BÚT NÀY SẼ LÀ MỖI CÁNH PHƯỢNG... MỖI MỘT LỜI TÂM SỰ NƠI TÙY BÚT NÀY SẼ LÀ MỖI TIẾNG VE KÊU... Hè đã ở đây, sao ve sầu và cánh phượng còn chưa thấy??? Kiểu Lệ!!! Tri Am xin chép một bài ca để mặc niệm cho quê hương xa nhớ nhé...

*Những ngày xa quê hương
là những ngày mang đau thương
một ngày xa quê hương
là một ngày mang đau khổ
một ngày không nắng cháy
và một ngày không mưa rào
một ngày thiếu hơi thở
của đồng cỏ nước Việt Nam
đất nào sinh ra tôi
mẹ hiền nào cuu mang tôi
miền nào nuôi thân tôi
mà giờ này tôi xa rồi
kìa dòng sông phơi nắng
và ruộng đồng lúa chín vàng
giờ này đã xa rồi
và ngàn đời nhớ Việt-Nam...
Hãy nhớ và hãy nhớ
người Việt Nam đang lạc loài
hãy thương và hãy quý
tình đồng bào ta với ta
hãy biết và hãy biết
rằng ngày mai khi ta về
hãy nhóm ngọn lửa hồng
đốt sáng vạn niềm tin
gió chiều mang hương quê
lòng giật mình trong cơn mê
ngày buồn ôi lê thê
mà hồn mình sao ê chề
Sài Gòn trong nắng cháy
Đà Lạt sầu trong sương mù
có còn biển Vũng Tàu
sóng tận cùng đến Cà Mau
hết rồi quê hương tôi
thật tận cùng xa xôi thôi
còn gì Nha Trang xưa
và dòng Đồng Nai hững hờ
nào Cần Thơ phơi nắng
và ruộng đồng lúa chín vàng*

giờ này đã xa rồi
VÀ NGÀN ĐỜI NHỚ VIỆT NAM..."

Mong rằng sẽ chia xẻ được phần nào những ưu tư của bạn nhé...

THL.Steven on Monday:

Hè... Hoa phượng đỏ và những dòng lưu bút ngây ngô... Bãi cát trắng và nước biển xanh mát... Và lòng rộn rã khi được về thăm quê ngoại...

Hè... Đã lâu lắm rồi... lâu lắm rồi ta không còn những cảm xúc dễ thương ấy. Hình như cái kiếp làm người ta phải chấp nhận, chấp nhận khi lớn lên tâm hồn hơi chai đi... sự cảm ứng về tình cảm hầu như mỗi ngày một kém nhạy bén đi. Hay là lớn lên ta phải vật lộn với cuộc sống hằng ngày... Những gian dối, những lọc lừa, những hận thù, những giết chóc, những đổ nát và đau thương đã làm cho tâm hồn ta chai lại; lấm lì với cuộc sống; thờ ơ với những xúc cảm trong tim. Ta nhìn cuộc đi chỉ là một giấc mộng. Ta sợ bị giao cảm mạnh mẽ ta sẽ chợt tỉnh chăng? Sợ tỉnh mộng rồi ta sẽ không là ta.

Hè... của tuổi học trò sao mà dễ thương quá. Lưu bút được trao cho nhau để còn là kỷ niệm. Những dòng lưu bút thật ngây thơ... có chứa đựng những lời thơ mà sao nẩy cũng chính ta không hiểu nổi. Những quyển lưu bút ấy nay có lẽ vẫn còn đâu đó trong nhóm bạn thân thương... Hè với phượng nở đỏ cả bầu trời... Bầu trời thật bé nhỏ chỉ là khuôn viên của sân trường. Những cánh phượng đỏ đã được kỹ lưỡng ép trong trang vở... có lẽ, có lẽ theo thời gian không còn nguyên vẹn như xưa.

Hè... của chiến tranh hoang tàn và đổ vỡ. Bom đạn và khói lửa của anh em đã làm quê hương trở thành tan tóc. Mái ngói đỏ của ngôi trường thân yêu chỉ còn lại những loang lổ của đổ nát điêu tàn. Gốc phượng nhỏ xinh xinh ngày xưa đã bị cháy xém một bên làm thành một lỗ sâu hoắm đen xì... như nhắn hỏi ai đó... Anh em cùng quê cha đất tổ... tội tình gì phải giết chóc nhau... Vì lý tưởng hay chỉ vì nghe theo lời lẽ của những ai kia? Chiến tranh sao tàn khốc quá... Đã cướp đi những gì quý giá nhất của con người... Mẹ mất con,

vợ mất chồng, con mất cha, và người tình mất đi người tình. Hè trong chiến tranh đã tàn phá quê ngoại không còn hình dạng của những êm đềm xa xưa. Một quả pháo vô tình hay cố ý rơi vào nhà người dân... cướp đi tất cả... cướp đi tất cả... Một bữa cơm sum họp gia đình lần cuối cùng không chủ ý... Họ không bao giờ có dịp trần trối với nhau những lời cuối cùng...

Hè... của bầu trời nắng oi ả, nắng như thiêu đốt những tâm hồn hoang lạnh cô đơn tị nạn trên một hoang đảo xa xăm. Hè của bắt đầu một cuộc sống lưu vong. Hình ảnh quê hương và người thân chỉ thấy chập chờn trong giấc mơ. Rồi ngơ ngác sợ sệt lại đến khi lần đầu tiên trên mảnh đất tạm cư... Những tòa cao ốc sừng sững như che lấp bầu trời khói lửa của quê hương. Xe cộ dập diu nối đuôi nhau trong dòng đường như kéo ta vào một quảng đời không lối thoát.

Hè... của khuôn viên đại học... chỉ là những vội vã của những lớp học thâu ngân... hoặc là những miệt mài của việc làm kiếm thêm. Những món quà được chất chiu dè xẻn, dành dụm kỹ lưỡng... chọn lựa từng món hàng sao cho về đến bên nhà cho có ý nghĩa... Sao cho bán được giá cao... cả gia đình chỉ sống nhờ đó... cứ sống lây lất qua ngày... rồi ngày cũng qua... Tình yêu chỉ là xa xỉ... thờ gian và sự hèn hờ ít bao giờ được trùng nhau... Những ánh mắt len lén nhìn nhau trong lớp... và hết tiết học phải chạy ù ra để đến kịp lớp khác... hoặc là phải cố lên

xa lộ sớm hơn giờ kẹt xe... cũng để vào sở làm đúng giờ... Tình yêu chỉ là mơ mộng thoáng chút khi chợt nghe một bản nhạc tình khi ngồi trên xe từ trường học đến sở làm. Cô ca sĩ nào đó mà ta chẳng cần phải nhớ tên: "Yêu cho biết sao đêm dài... sao cho biết nồng cay..."

Hè... của quãng đời còn lại khi tuổi học trò không còn nữa... Của việc làm và trần trọc khi đêm đến. Tình yêu của mùa hè rực nắng bên sóng biển êm êm... Không còn thơ ngây như dạo nào. Thay thế bằng những sự trù tính cho tương lai... Hai đứa chụm đầu lại với nhau chỉ cầu xin đừng bao giờ bị đuổi việc... để hai đứa được ở với nhau trong một căn nhà thơm mát và những chiếc xe đời không cũ lắm... Tình yêu với những tính toán của cuộc sống thực tế... Những lần hẹn hò với nhau thường thì câu hỏi về việc làm lại là nhiều nhất... Hai đứa cứ sợ sệt cho cuộc sống chung của nhau sau này...

Hè... của sự mất mát tiếp theo. Tan vỡ chỉ là biến chứng của cuộc đời khi những gì mà ta không thể đem đến được cho người ta yêu... Cuộc sống cứ bình thường... và lấm lì trôi qua... ta thờ ơ với cuộc đời chỉ là triệu chứng của chiến tranh, mất mát và tan vỡ.

Hè... của trở về quê xưa... Của sự bơ ngỡ và đau lòng. Người mẹ xưa nay đã già hơn nhiều lắm... Ôm lấy mẹ ta thấy mình không thể nào cầm lại được hai giòng lệ nóng trào ra. Anh chị em, bạn bè nhìn nhau như lạ... mà như quen. Những gì

đã đổi thay? Lòng người có thay đổi theo chẳng?... Sự hy vọng và thực tế có ngỡ ngàng đôi chút. Nhưng lòng người mẹ năm xưa lúc nào cũng còn hình ảnh của những đứa con của mình... Tình thương của mẹ vẫn bao la dù những đứa con không làm vinh qui bái tổ được như những ông trạng xa xưa...

Hè... của học đường và tuổi thơ bên quê nhà. Những ngôi trường xưa hình như bị thu nhỏ lại... hoặc có lẽ người đông hơn... nhà cửa xây thêm nhiều hơn. Nên khi ta bước vào thăm ngôi trường cũ... nhìn xuyên qua hàng rào sân trường... chỉ là những bức tường của những ngôi nhà mới... Những hàng cây bên con đường xa xa đã không còn nhìn thấy từ sân trường thân yêu. Ta nhặt lên một cánh phượng đỏ hình như hơi bị bơ vơ... Kỷ niệm lại chợt về... Ta tự hỏi người ấy bây giờ nơi đâu?... Những đôi mắt ngây thơ và ngỡ ngác của những học trò hè nhìn ta như muốn hỏi han gì đó... Thế hệ ông cha ta đã bị gạt lừa... Thế hệ của ta là những gì sợ sệt, hãi hùng, kinh ngạc, tiếc nuối, là không quê hương thật sự, là sự vội vàng của đời sống, là tình yêu không hẳn là tình yêu vì tính toán không ngừng... Còn thế hệ của tuổi học trò này thì sao...

Ta thắc mắc vô cùng... Ta rất sợ khi nghĩ đến tuổi học trò hôm nay sẽ là nô lệ cho cuộc sống vật chất sau này... Vì ta thấy triệu chứng đang nảy mầm đâu đây...

Ta cầu xin tuổi học trò ngày nay sẽ nắm được trong tay cuộc đời của chính mình. Ta cầu xin đừng ai nhẫn tâm đem bỏ đi một thế hệ nữa...

Đó là những mùa hè trong đi ta và cũng có thể hơi giống như trong đời bạn.

By TD on Tuesday, May 12, 1998—08:35 pm:

Hạ Buồn!!!! Mùa hè lại đến, nỗi nhớ em cũng theo thời gian dần phai vào dĩ vãng. Những cánh phượng hồng nở hoa rộ cả sân trường. Tôi ngồi đây miên man hồi tưởng lại những chuỗi ngày bên em... Mùa hè xú người ơi! Sao buồn quá... Không biết bây giờ em ra sao? Không biết cuộc

sống nơi quê nhà bây giờ thay đổi có thay đổi luôn cả em tôi không?... Mùa hè năm nay chắc có lẽ là một mùa hè buồn nhất đối với tôi và những người xa xứ có tâm sự giống như tôi. Em có hiểu không em??? Ngoài sân những tiếng ve gọi vào hè, nghe sao buồn đến thế. Không biết bao giờ mới có cơ hội được về quê để nghe lại tiếng ve sầu, để được cùng em ôn lại những kỷ niệm của thời yêu thương ấy. Dù mùa hè năm nay đối với tôi chắc có lẽ buồn lắm, nhưng tôi vẫn hy vọng những điều vui vẻ và hạnh phúc luôn có trong em. Dù ở nơi đâu, dù thời gian có thay đổi... Tôi vẫn là tôi của ngày ấy...

Thụy Quyên on Saturday:

Mùa hè của Quyên không đong đầy cánh phượng đỏ, dòng lưu bút chuyển tay hoặc tiếng ve kêu rền rĩ. Quyên chỉ là cô gái tỉnh thành từ nhỏ đến lớn, suốt năm tháng sống trong sự tấp nập chen đua nơi đô thị. Nên khi hè về, được đến sống với di Chín nơi tỉnh lỵ nhỏ bé thì thật hạnh phúc. Hai cuộc sống thật khác xa nhau lắm. Cuộc sống nơi tỉnh nhỏ bình dị và đôi khi buồn tẻ so với sự bon chen thị phi nơi thành phố. Về với di Chín mang cho Quyên nhiều thoải mái. Quyên được trở về với con người thật sự của mình. Quyên không cần phải đeo mặt nạ để đương đầu với sự giả dối của các người ở thành phố. Chiều chiều sau buổi cơm tối cơm và tương, hai di cháu bắc chiếc ghế con ra ngồi dưới mái hiên nhà chuyện trò trong khi di Chín chế tóc để thắt bím cho Quyên. Đôi tay di thoăn thoắt lượn qua lượn lại trên mái tóc dài của cô cháu nhỏ. Lâu lâu Quyên lại ngoảnh mặt ra phía sau để rồi được nhận nụ cười hiền hoà của di Chín. Mùa hè trong tâm trí Quyên là như vậy đó. Mùa hè của Quyên êm đềm nơi tỉnh nhỏ, qua những bát cơm tương chao, những buổi chiều được di Chín chải tóc, được di ầu yếm trao nụ cười, được di gọi bằng "con." Những dòng chữ này xin gửi về cho di Chín còn ở VN, vẫn đợi một ngày về của người cháu xa nhà từ bấy lâu nay.

Tối ngoài kia, gió se se lạnh...

Mơ về mùa hạ

*Sách vở đó vẫn còn nguyên vẹn
Màu mực phai theo tháng năm buồn
Hạ lại về mang những nhớ thương
Đâu cảnh vật với người năm cũ.*

*Trời Cali mây mù ủ rũ
Tháng năm về với những cơn mưa
Cánh hồng rơi sân trước lưà thưa
Mai vào hăng mơ về lớp học.*

*Trưa nắng xuống vờn quanh mái tóc
Đếm bàn tay về thuở trăm hương
Bước lang thang nhặt lá sân trường
Gom góp lại ép vào lưu bút*

*Chiều trở về đường dài hun hút
Thả hồn mình theo những đoàn xe
Tuồng đâu đây vang vọng tiếng ve
Khắp bốn mặt toàn hoa phượng đỏ.*

*Đêm trầm lặng chìm trong tiếng gió
Đem hạ vào giấc ngủ thơ ngây
Nắng mơn man hạnh phúc dâng đầy
Đôi môi đỏ cũng vừa chớm nụ.*

Kiều Lê

Nhớ

*Chợt nhớ về xóm nhỏ
Phố cũ bến sông xưa
Con đò ngang be bé
Tháng ngày trôi như mơ.*

*Nhớ con đường đi học
Ta đi sớm về trưa
Hè, trải dài dưới nắng
Đông, khuất chìm trong mưa.*

*Nhớ bạn bè một thuở
Cùng nhau chung con đường
Giờ này đi khắp ngã
Hỏi ai còn vấn vương.*

*Và nhớ em nhớ lắm
Em của tuổi mười lăm
Tình xưa giờ đã khác
Lòng vẫn muốn về thăm.*

Hoài Vũ

Lời mở: Dưới Bóng Mộc Lan ghi lại những mẩu chuyện được trao đổi giữa bốn sinh viên nữ của một trường đại học nọ. Vương Liên lớn tuổi nhất, đã có gia đình. Thủy Trúc đang có bạn trai. Đinh Hương ngang tuổi Thủy Trúc, sang Mỹ định cư trẻ nhất. Ivy nhỏ tuổi nhất, sang Mỹ từ nhỏ. Câu chuyện của họ chủ yếu xoay quanh vấn đề làm đẹp cho phái nữ, tình bạn, tình yêu, những suy nghĩ của tuổi trẻ về cuộc sống, gia đình, và xã hội.

tươi trong nắng hè tươi trong nắng hè

Wang Liên, Thủy Trúc, và Ivy ngồi dưới bóng mát của cây mộc lan trong khuôn viên trường đại học X, vừa nhâm nhi phần ăn trưa vừa nói chuyện thiên hạ. Chợt Thủy Trúc ngưng... nhai, nhìn chăm chăm một "kẹp tóc" đang đi ngang qua.

IVY: What's wrong?

TRÚC: It's summer and look at her make-up.

LIÊN: Chị thấy con nhỏ cũng xinh đó chứ.

TRÚC: Em công nhận, nhưng mà nó trang điểm kiểu đó không hợp thời tiết đâu.

LIÊN: Chị không rành mấy cái vụ này lắm, đâu em nói chị nghe coi.

TRÚC: Nhỏ đó xài phần lót quá nhiều không tốt cho da mặt, nhất là mùa hè mình phải để cho lỗ chân lông thoáng và sạch. Không biết lông mày của nó thật hay giả, chỉ biết là nhìn giống hai con sâu róm. Màu môi của nó thì lại càng không xong...

IVY: Sao cái gì chị cũng chê hết vậy?

TRÚC: Lỡ rồi, chê tới luôn. Màu nâu là màu của mùa lạnh, mà mấy năm trước rồi chứ không phải năm ngoái nữa.

LIÊN: Vậy hả, sao không nói sớm, chị có tới hai ba cây hệ màu nâu còn đang xài kia, nhưng mà không đậm lắm.

TRÚC: Well, thật ra em thấy mấy màu theo hệ nâu là được chuộng lâu nhất, gần sau này mới chuyển qua hệ màu tím. Năm ngoái là màu đỏ. Mấy màu như chị đang xài bây giờ gần giống như màu môi nên không có sao.

IVY: So what's new now?

TRÚC: Màu hồng, nóng lạnh hay neutral gì cũng được.

LIÊN: Gì mà nóng lạnh nghe ngộ quá vậy cung?

TRÚC: Neutral là màu hồng phấn thường ha, màu lạnh ngả về màu tím như là hồng cánh sen chẳng hạn. Còn màu nóng thì thiên về màu đỏ như là màu vãn anh.

IVY: What's vãn anh?

TRÚC: It's fushia color. Với lại mùa hè mà đánh son bóng nhìn... đã lắm, bỏ em nói vậy đó.

LIÊN: Còn màu đánh mắt thì sao em? Có đổi không?

TRÚC: Đổi chứ. Màu đánh mắt và màu má hồng lúc nào cũng đổi theo màu son. Lỡ một cái là dân mắt đen mình có nhiều màu không hợp, chắc ăn em chỉ xài chì kẻ màu nâu hay đen thôi, không có xài eyes shadow.

Chợt Vương Liên ngưng câu chuyện chỉ ra phía bãi đậu xe.

LIÊN: Có phải con Hương đó không?

IVY: Hình như vậy, what gets into her today?

TRÚC: Trời ơi! Nó mà đeo thêm cái khẩu trang nữa dám em nhận lầm thành Michael Jackson quá.

Đinh Hương từ xa đi tới, mặc áo tay dài, quần dài, đội nón, đeo găng tay, và không quên cặp kính râm.

HƯƠNG: Ba người làm gì nhìn Hương dữ vậy?

TRÚC: Hương làm gì mà trùm kỹ dữ vậy?

HƯƠNG: Thì tránh nắng chứ chi.

LIÊN: Hè mà em kín cổng cao tường vậy thì còn gì là hè em, sao không chịu xài kem chống nắng?

HƯƠNG: Kem chống nắng bị ung thư da đó không ai nghe sao.

IVY: I don't. Chắc chị Hương nghe lộn rồi, đi nắng

mới bị ung thư da, có sunscreen rồi thì đâu có bị.

TRÚC: Hôm trước Trúc có đọc một bài viết về ung thư da, dang nắng nhiều quá ngoài chuyện bị cháy da, ultraviolet còn làm cho da mau già và tăng tỷ lệ bị ung thư da. Nhưng mà sunscreen cũng không giúp tránh được ung thư da đâu.

Liên: Vậy đâu cần dùng sunscreen làm gì hả?

TRÚC: Vẫn cần dùng chứ, nhưng mà không có nghĩa là bôi kem chống nắng vô rồi mình có thể dang nắng cả ngày mà không sao.

IVY: Chị đừng nói là vẫn phải trùm như chị Hương nhe, em chịu không nổi đâu.

TRÚC: Mặc áo tay dài và đội nón rộng vành tất nhiên là sẽ giúp tránh được nắng, nhưng mà nếu vậy thì mấy cái mode summer mình đâu có theo được. Trúc thấy thì cứ mang theo áo tay dài và nón, nắng quá thì mình trùm vô, còn ở chỗ mát thì mình bỏ ra. Cộng thêm xài sunscreen đúng cách nữa là được rồi.

HƯƠNG: Có phải mình phải thoa kem một giờ trước khi ra nắng không?

TRÚC: Hai mươi phút đủ rồi. Mà phải thoa

nhiều và đều nhen, nếu không thì coi chừng thành các kè bông, chỗ cháy chỗ không đó.

LIÊN: Sao mất công quá vậy, thôi ngày nào không có nắng cái mình khỏi xài bù lại.

IVY: I don't think so, trời lúc nào cũng có UV mà.

TRÚC: Đúng rồi, trời có mây nhẹ cũng như là không có, vẫn phải dùng sunscreen, trừ khi trời u ám thì có thể không dùng. Nhưng mà trời Cali khó biết lắm, chắc ăn thì mình cứ thử sẵn một tube, cần là có liền.

HƯƠNG: Ừ, Trúc có sẵn đó không cho Hương mượn đi, để... strip bớt ra chứ nóng quá chịu không nổi.

Hương nhìn ống kem chống nắng của Thủy Trúc vừa đưa hỏi:

HƯƠNG: Cái này water-resistant, vậy xài lúc đi bơi được phải không?

TRÚC: Nói là resistant vậy chứ sau khi xuống nước chừng 40 phút vẫn phải thoa thêm như thường.

IVY: How about sun-proof?

TRÚC: Thì lâu hơn, chừng 80 phút. Mà nắng thì có lúc tốt có lúc xấu nhe, tránh giờ nắng đừng có đi ra đường, nắng sớm

với nắng chiều thì Ok.

IVY: Giờ nắng là mấy giờ vậy chị?

TRÚC: Mười hai giờ trưa, đúng lý ra là cỡ từ 11 giờ tới 3 giờ chiều. Khi nào thấy bóng của mình teo lại nhỏ hơn bình thường là chạy vô chỗ mát được rồi đó.

Liên: Nè, SPF bao nhiêu thì xài được vậy cưng?

TRÚC: Ít nhất là 15, nếu da chị dễ bắt nắng thì phải xài thường xuyên luôn. Còn nếu phải ở ngoài nắng nhiều thì phải dùng SPF 30 hay nhiều hơn. Có nhiều loại kem chống nắng lẫn nhe, da nhiều dầu thì nên mua loại oil-free, da hay đổ mồ hôi thì mua loại dễ hấp thụ, bôi đâu nằm đó, còn da hay bị dị ứng thì đừng mua loại có oxybenzone, tìm loại nào có zinc oxide thì tốt hơn.

IVY: Sao chị nói như máy vậy, sunscreen 101 or what?

TRÚC: Ủa Ivy không biết chị mới có việc part-time ở quầy Clinique của Macy sao?

IVY: Really? Dicsout cho em được không?

TRÚC: Cái đó thì không dám hứa, nhưng mà bữa nào ghé ngang giả bộ consult chị make-up free cho.

HƯƠNG: Thôi tới giờ Hương có lớp rồi, đi trước nghe.

LIÊN, TRÚC, IVY: Ok, bye.

Hương đi rồi Trúc mới quay sang hỏi Vương Liên:

TRÚC: Chị có thấy con Hương nó hơi mơ màng không?

LIÊN: Đúng hen, Ivy có để ý không?

IVY: Em không biết, nhưng chị Hương có nói không thích lớp philosophy, sao bây giờ vô lớp sớm quá vậy?

TRÚC: Yeah, you're right. Lần sau phải tra khảo nó mới được. Còn chị, không phải về nấu cơm cho ông xã hả?

Liên: Ừ thôi chị cũng phải về, còn hai đứa sao?

TRÚC: Library.

IVY: Yep, back to study.

Lời mở: Thời trang có thể được ví như thời tiết bốn mùa, luôn luôn thay đổi nhưng vẫn theo một định luật chung; mùa hè nóng, mùa đông lạnh. Tuy nhiên, có những năm nóng lạnh thất thường, cũng có những lúc trời bất chợt đổ mưa sau nhiều năm hạn hán... Dự Báo Thời Trang mong có thể giúp được bạn phần nào trong việc chuẩn bị cho mình một dáng vẻ mới thích hợp cho một mùa mới. Cũng như bạn đừng để thời tiết xấu làm uổng phí một ngày tốt, đừng nên để thời trang mới làm lu mờ đi nét đẹp sẵn có của bạn.

hè 98 bắt đầu của những nét thời trang mới

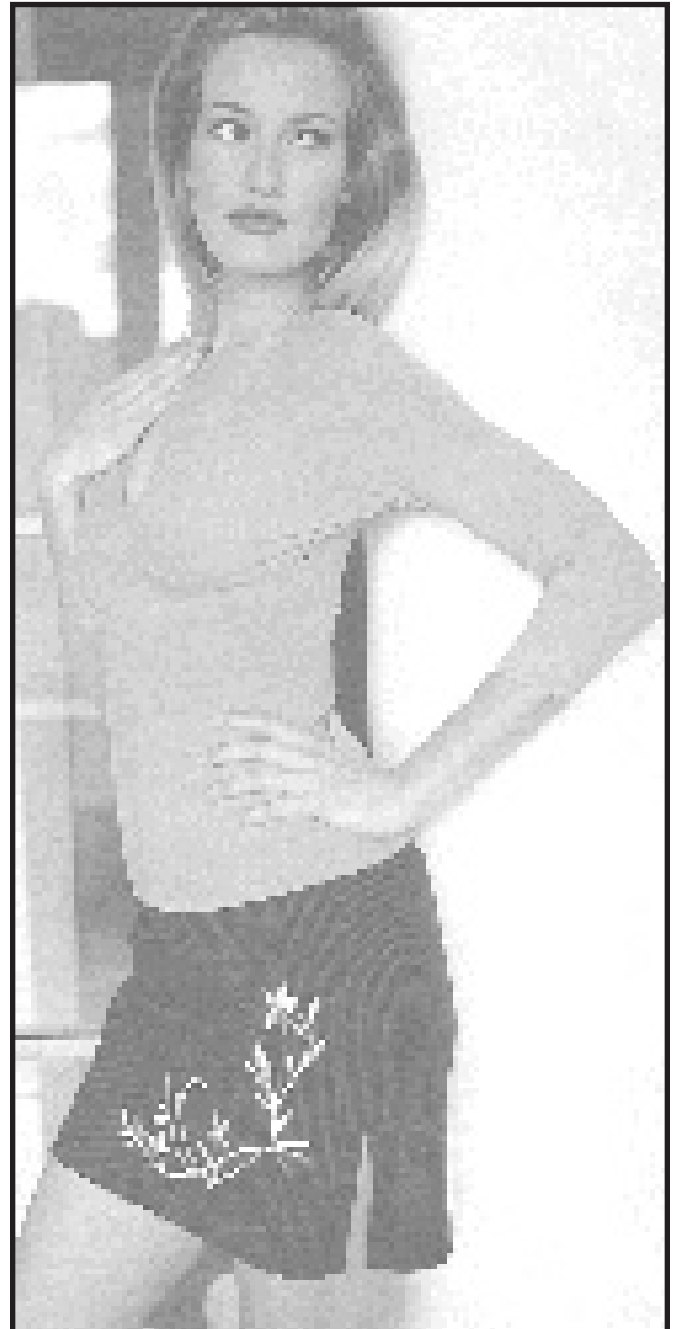
Mùa hè, khí trời oi bức, các bạn gái thường có khuynh hướng tạt ngang vào các shopping mall để... tránh nắng. Bạn dạo một vòng, trang phục mùa hè được trưng bày đến hoa cả mắt. Nhìn tổng quát bạn vẫn thấy có những kiểu mà năm ngoái bạn đã mua như quần rộng, đầm xòe dài, áo hai dây, dép hở ngón, túi xách tay quai ngắn,... Tuy nhiên nếu nhìn kỹ, bạn sẽ thấy có một số điểm khác biệt. Vậy mời bạn xem thử thời trang mùa hè năm nay có gì mới lạ.

Váy và đầm dài của mấy năm trước được may vải xéo, năm nay được cắt vải thẳng do đó không xòe rộng ra, thành thử phải có hai đường xẻ ở hai bên (slit skirt) để bạn có thể bước đi một cách thoải mái (hình 1). Ưu điểm của kiểu này là vì đường xẻ có thể sẽ khá cao, cho nên nếu bạn có đôi chân thon thả thì vẫn có thể “khoe” được. Nếu vì một lý do nào đó bạn không muốn “khoe chân” thì bạn có thể chọn mua những kiểu được cắt A-line, tức là phần gấu được cắt hơi rộng ra theo hình chữ A và không có đường xẻ hai bên.

Đầm và váy ngắn cũng theo cùng một hình thức nhưng phần nhiều chỉ xẻ ở một bên chân. Kiểu này hoặc là mặc rất ngắn hoặc là ngang đầu gối (tùy theo là bạn mặc đi làm hay đi chơi). Bạn đừng lo, những đường xẻ này tuy đôi lúc có khá cao nhưng không thuộc loại “up-to-there” nên phần nhiều là “vô hại” (hình 2&3). Cũng cần nói nhỏ với các bạn có chiều cao “khiêm nhường” như Hồ Điệp là kiểu đầm ngắn ngang đầu gối sẽ làm cho bạn nhìn thấp hơn bình thường.

Quần dài hè năm nay ngoài hai kiểu quần ôm ống xòe và quần rộng ống thẳng như năm ngoái, còn có kiểu quần ngắn ngang bụng chân (cropped pants). Kiểu này phần nhiều là quần ôm và nó cũng sẽ làm cho chiều cao của bạn bị giảm đi. Tuy nhiên nếu bạn mặc ngắn ngang đầu gối thì lại không sao.

Điểm đặt biệt của hè năm nay là váy và quần được may lưng thấp và thắt bằng dây rút (drawstring, hình 5). Lợi điểm của kiểu này là bạn có thể dễ dàng điều chỉnh vòng eo mỗi khi lên cân xuống cân hoặc khi bụng đói bụng no. Hơn nữa bạn nào eo thon bụng nhỏ có thể dùng kiểu này làm mấy anh... lé mắt chơi. Khuyết điểm là dây rút không được “an toàn” cho

hình 1

lắm, thỉnh thoảng bạn nên len lén kiểm tra để tránh có “accident”, nếu không các anh lại bị lè... thật thì tội nghiệp lắm.

Đi đôi với thời trang lung thấp là áo ngắn, tất nhiên không quá ngắn đến độ... không mặc được. Cổ áo, kể cả áo hai dây (tank and camisole), thường có cổ vuông, cổ chữ V, và cổ thuyền (cổ tròn vẫn có nhưng ít hơn). Tay áo có hai chiều dài, ngắn thì ngang khuỷu tay (elbow length, hình 4), dài thì 3/4 tay (three-quarter length, hình 2). Kiểu này thích hợp cho mọi thể hình và áp dụng cho cả áo có cài khuy (cardigan) và áo đầm.

Một kiểu nữa cũng đang bắt đầu “bành trướng thế lực” là tube top (hình 6). Kiểu này là loại áo không có tay cũng không có cổ, chỉ có phần thân (không hiểu có còn được gọi là “áo” hay không?). Lợi điểm là rất mát mẻ, khuyết điểm là rất trông trãi, cho nên bạn nào thích kiểu này nên cẩn thận mỗi khi vươn vai hay hoa chân múa tay. Kiểu không dây này cũng được áp dụng cho đầm, nhất là loại ngang đầu gối hoặc ngang bụng chân.

hình 3

hình 4

hình 5

hình 6

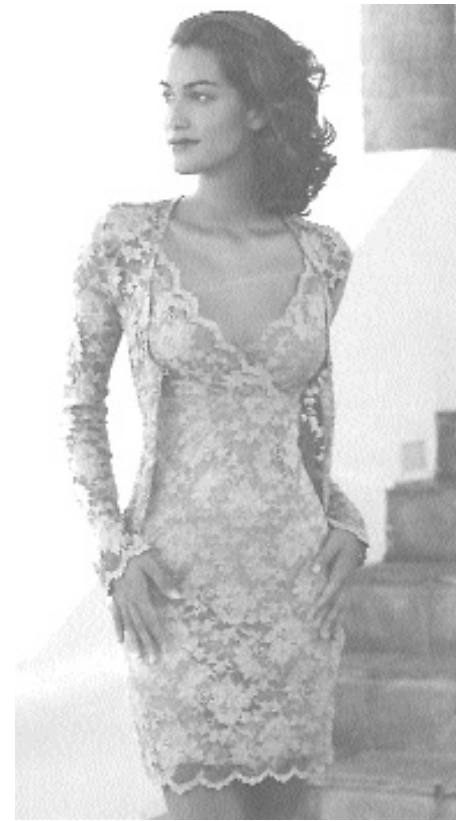
Khi kiểu áo quần thay đổi thì màu sắc, chất vải, và cách trình bày cũng thay đổi. Màu sắc mùa hè chủ yếu là những màu nhẹ, hài hòa, tươi mát. Bước chân vào các tiệm thời trang, bạn có thể dễ dàng nhận ra sự nổi bật của quần áo theo hệ màu xanh da trời và xanh dương, một màu hoặc ca-rô (ít thấy sọc). Ngoài ra các màu hồng phấn, tím nhạt, cam nhạt, và vàng nhạt cũng được chuộng. Màu trắng luôn là màu thích hợp cho mùa hè. Năm nay, trắng, xanh dương (hoặc đen), và đỏ là ba màu thường thấy chung với nhau nhất (ví dụ như áo trắng có viền tay và cổ màu xanh, đỏ, áo trắng điểm một ít hoa đỏ, hoặc áo đen với lớp trong màu đỏ).

Có ba mình vải chính trong hè năm nay. Thứ nhất là vải đan (crochet, knit) theo kiểu có gân nhuyễn, hoa văn hay con sò. Loại này phải được giữ gìn cẩn thận vì chỉ cần một hai mối chỉ bị đứt là có thể làm hư cả cái áo. Loại thứ hai là vải ren (lace, hình 7) hoặc vải voan (veil). Cả hai đều cần phải có lớp lót trong mới đủ "tiêu chuẩn" để mặc... ra đường.

Loại thứ ba là vải thun (strech), loại này rất dễ mặc nhưng bạn nên chọn cẩn thận vì chất lượng đôi khi không được tốt. Vải jean thì có màu xanh dương đậm (true blue) thay vì màu bạc như mọi năm.

hình 8

hình 7

hình 9

Điểm nổi bật nhất của hè này là những trang trí có hoa (floral design). Hoa hồng (nhiều nhất), hoa uất-kim-hương, hoa loa kèn, và cả bộ tứ mai lan cúc trúc cùng các loại hoa... không rõ tên khác đều được đem lên tô điểm cho thời trang mùa hè, kể cả y phục buổi tối (hình 8). Ngoài trang trí hoa còn có vải in theo kiểu thượng hay là Indian style thiên về hoa văn nhiều hơn là hoa. Điều ngộ nghĩnh của thời trang là những gì bị cho là "quê mùa" nhất của năm trước bỗng dung có thể trở thành diêm dúa nhất cho năm sau. Nếu như năm ngoái có thời trang đồ gấm thì năm nay có thời trang đồ thêu (embroidered, hình 2 & 8).

hình 10

Vườn hoa kẻ trên hoặc được in trên vải, hoặc là được thêu. Và tất nhiên rất đẹp. Tuy vậy, Hồ Diệp khuyên các bạn không nên mua một lúc mười bộ đồ thêu vì lẽ như kiểu này chỉ được chuộng trong vòng một năm, thì đồ thêu sẽ trở thành “quá đắt” vào năm tới.

Thời trang, nếu chỉ nói về quần áo thôi sẽ không đủ, mà phải bao gồm thêm các đồ phụ tùng (accessories) như giày dép, túi đeo, dây chuyền bông tai,... Giày dép có nét thanh hơn platform đã “thống trị” trong một thời gian khá lâu. Vẫn có đế vuông và dây đan nhưng nhỏ hơn (hình 9). Loại dép không có quai phía sau (mule) thường có hai hoặc ba quai phía trước, còn loại một quai thì là dép lưới thay vì dép da (hình 10). Loại dép xỏ ngón (thong sandal, hình 11) bị “thất truyền” mấy năm, nay “tái xuất thị trường” với nhiều nét thanh mảnh nhẹ nhàng, rất hợp với bàn chân nhỏ thó của con gái Á Đông. Với sự “ra đi” dần dần của platform, giày dép có phần thấp hơn. Khuyết điểm là bạn không thể “ăn gian” chiều cao được nữa. Ưu điểm là mấy anh tự dưng cảm thấy mình cao thêm một chút, biết đâu lại đâm ra thích... đi bên cạnh bạn hơn.

Kiểu túi đeo hai quai ngang tới thắt lưng vẫn được chuộng. Vào mùa lạnh, túi da có vẻ thích hợp, nhưng vào mùa nóng, giỏ cói nhìn nhẹ nhàng hơn (hình 12). Nói là giỏ cói nhưng có đủ các màu đi theo quần áo của bạn. Nếu bạn muốn thay đổi mà không muốn đi lạc mốt thì bạn có thể mua loại túi có hai quai nhỏ để xách tay. Một kiểu nữa cũng đang được các bạn trẻ ưa chuộng là túi nhỏ, đẹp và có quai thật dài để đeo chéo qua vai. Kiểu này thật ra chỉ đeo làm làm kiếng chứ không đựng

được nhiều thứ. À, nếu bạn không tìm được giỏ cói vừa ý thì tìm mua giỏ mây hoặc giỏ cước cũng được.

Với 11 giải Oscar, Titanic và Heart of the Ocean có ảnh hưởng lớn đến các kiểu nữ trang đang được ưa chuộng hiện nay, giả cũng như thật. Hoa tai,

dây chuyền cổ, tay và cổ chân được kết bằng những hạt đá nhỏ thành từng chuỗi hoặc thành hình hoa văn. Màu thường gặp nhất là màu xanh biển (sapphire). Các màu khác như tím (amethyst), vàng (citrin), xanh lá cây (peridot), đỏ (garnet), nâu (quartz)... đều có thể được tìm thấy. Ngoài ra trang sức làm từ hạt trai nước ngọt nhân tạo (cultured freshwater pearl) cũng đang bắt đầu được nhiều người ưa chuộng.

Tóm lại, thời trang hè 98 dẫn chúng ta sang một hướng mới; quần dài thì ngắn hơn mà váy ngắn thì dài hơn, giày thấp hơn, túi nhỏ hơn... Tuy nhiên không phải tất cả các kiểu mới đều hợp với tất cả mọi người. Bạn nên chọn lựa kỹ, chịu khó bỏ thì giờ đi “window shop” trước khi quyết định mua hay không mua một món đồ mới. Và nhớ là đừng để cơn sốt thời trang làm hỏng đi mùa hè của bạn.

hình 11

Hồ Diệp

Sách báo tham khảo:

Vogue Magazine, Glamour Magazine, Mademoiselle Magazine, J.Crew Catalog, and Victoria's Secret Catalog.

hình 12

chuối ngày đã qua

Giam mình trong phòng vắng, điều thuốc tàn dần theo từng làn hơi mỏng mang nặng nỗi niềm một chàng trai vừa tròn 24 tuổi. Đêm nay, tất cả như vô nghĩa, không nển, không hoa, không bạn bè, không người thân, trong cái khoảng trống kia chỉ có con tim đang ray rút với luống suy nghĩ quay cuồng, hỗn loạn... Con trai không thể khóc, phải tỏ ra kiên cường trước mọi hoàn cảnh. Ba của Hoàng đã từng nói như vậy — cố nén tiếng khóc, cố họng chừng nghẹn lại, cuộc tình sinh viên thuở nào như 1 khúc phim quay chậm, một thời hình bóng người con gái Ngọc Hân đã chuyển hướng cuộc đời anh vào vùng trời ngập tiếng cười hạnh phúc, cùng những đêm khắc khoải trong giận hờn... Hoàng muốn quên, muốn đốt cháy tất cả những kỷ niệm đẹp ngày xưa, vì những kỷ niệm đẹp thường là nguyên nhân của nỗi muộn phiền ray rút. Nhưng trong phút giây đầu có thể lãng quên được...

“Hân đã chết! Hãy chấp nhận sự thật Hoàng ạ...” Giọng Lam vẫn như đang vắng vắng bên tai. Hoàng không chịu đựng được nỗi xót xa, đau đớn tận cùng của tâm hồn khi nghĩ đến Hân, một cô gái hay hát, hay cười, khéo tay, thùy mị và đoan trang trong chiếc áo dài trắng trinh thuần khiết ngày nào mà nay mờ xanh cỏ lá. Nỗi cô đơn, chán chường chiếm trọn tâm can...

Hân,

Trời bắt đầu vào hạ, nơi xa đó em có nghe khúc nhạc sâu của ve, có thấy sắc hồng đỏ của phượng? Mỗi đợt gió thoảng qua, tim anh như rạn nứt ra trăm mảnh rơi theo từng cánh phượng nhỏ nhoi. — Hoàng gục đầu trên chiếc bàn gỗ cũ kỹ bên ánh đèn vàng hiu hắt. Anh nhắm nghiền mắt lại như muốn xua đi những tháng ngày xưa cũ, hay cố chặt chiu gom nhặt dòng kỷ niệm ngày nào? Từng giọng lệ thấm mặn môi, phải, anh đã không kềm chế được mình và Hoàng đã khóc. Xin lỗi em, nghĩ đến em là anh không

cầm được nước mắt. Em ở nơi xa một mình làm sao anh yên tâm được hở Hân...

Đêm nay sinh nhật anh, và cũng là kỷ niệm mình quen nhau được 24 tháng Hân à. Em có nghe anh nói không? Anh nhớ hai câu thơ, có lẽ nói về mình đó Hân:

*“Thời gian không lâu nhưng tình yêu
sâu đậm,
Kỷ niệm không nhiều nhưng nhớ mãi
không nguôi.”*

Hân, để anh kể chuyện cho em nghe nha...

Đang là những ngày cuối năm, nên trong lớp những quyển lưu bút chuyển nhau vội vã. Nhưng anh không thể viết được, tất cả mọi thứ đều làm anh nhớ đến em. Năm trước, cũng lúc sân trường đầy cánh phượng, anh nói với em hè đến là mình thoải mái, chia tay, không phải vương bạn... Anh chưa nói hết ý mình thì em đã vội vã hỏi: “Ai chia tay ai?” Anh cười lớn trước sự ngỡ ngẩn của em, thì chia tay mấy công thức toán khô khan, những bài sử địa dài ngoằn mấy trang giấy đó... biết mình đã bị lỡ lời nên em quay mặt đi ép mấy con bướm, cố dấu đôi má vừa hồng đỏ không biết tại e thẹn hay hồng vì cánh phượng. Hân, mới ngày nào, anh chờ em

ở đầu đường để chờ cơ hội làm quen với em. Em biết không, mỗi ngày nhìn thấy em đi học về là đủ làm cho anh thấy vui rồi. Đôi mắt đen tròn thật thơ ngây với chiếc mũi thon cao, em có mái tóc đen huyền óng ả, buông rủ ôm đôi bờ vai nhỏ, Anh không thể diễn tả được cái vẻ đẹp ấy một cách trọn vẹn, tất cả chỉ có thể “thấy” được khi bên em mà thôi. Cám ơn em. — Hoàng chột mím cười, nụ cười chua chát, trong ánh mắt nhòa lệ

Chuối ngày bên em thật là vui vẻ, anh thấy hạnh diện bên em khi những người con trai khác không được em đóai hoài đến. Nè, em còn nhớ hôm mình về thăm Nội với Lam, Thanh, Phương, Vũ... không? Lúc đó là sau khi thi học kỳ hai, nhóm tụ mình về miền quê hít thở không khí trong lành và rồi trở về bận rộn với sách vở chuẩn bị cho kỳ thi sắp đến. Em nói nếu chưa gặp anh thì không biết đến bao giờ em mới chấm dứt, không đùa giỡn với tình yêu. Lời nói thương yêu lúc nào cũng đọng đầy mật ngọt, nhưng anh sợ... cái sợ hiển nhiên là anh sợ mất em, Hân. Cuộc sống sinh viên của mình đầy những tin yêu, ước mơ và hy vọng. Anh còn nhớ là em muốn thành một cô y tá để chăm lo cho người đó mà, nhưng không... Bàn tay

định mệnh đã bóp chết một con tim nhân hậu, đẩy lòng vị tha... hay chính nó đã giúp con tim lia xa cõi đời ô trọc để giữ mãi sự trinh trắng?... Tại sao tạo hóa lại trở trêu như vậy? Anh không tìm được câu trả lời xứng đáng...

... Và rồi Tết lại đến, anh mời em đi dự lễ tất niên. Đêm đó có một điều khiến anh chú ý em nhất: em mặc chiếc áo dài màu xanh. Đó là lần đầu tiên anh thấy em trong chiếc áo dài màu... và cũng đã là lần cuối cùng...

Em còn nhớ ngày mình quen nhau tròn 12 tháng không? Sáng hôm đó, anh định dậy sớm chờ em đi học và tặng em món quà làm kỷ niệm, anh thật bất ngờ và hạnh phúc khi vừa bước ra cửa, em đã đứng chờ anh ở đó tự bao giờ với đóa hồng 12 hoa tượng trưng cho mỗi tháng của yêu thương. Anh cảm ơn tình em, anh thấy món quà trong tay quá ư là nhỏ bé và tầm thường. Mình đã ôm nhau, bắt chắp bao nhiêu người đi qua đang ngó mình ngay trên con phố nhỏ. Anh còn nhớ... “

“Anh Hoàng...!” Một luồng gió nhẹ thoảng qua kéo theo tiếng lá xào xạt, chợt Hoàng ngước mặt nhìn trôn ra ngoài khung cửa.

“Hân... em đó phải không? Em đang nghe anh kể chuyện phải không em? Anh biết là em vẫn mãi bên anh mà...” Từ trong tiềm thức, đâu đây thoáng vang lên tiếng thì thầm..” Anh Hoàng... em đến thăm anh nè... xin lỗi để anh phải đợi lâu, anh Hoàng...”

Em Hân, trong lần sinh nhật thứ 23 của anh, em đã xuất hiện trong chiếc áo đầm trắng và ôm bó hoa hồng thật to trong tay. Màu trắng trinh nguyên hay màu tang thương... như linh cảm cho thấy điềm gì, nhưng anh đã gạt đi. Anh sững sờ, ngạc nhiên khi nhận ra tất cả là hoa bằng giấy. (Hèn chi, mấy đêm trước mắt em thâm đen vì thức khuya làm hoa cho anh!!!) Ánh mắt em nhìn anh thật ảm: “Hoàng, chúc anh sinh nhật vui vẻ” rồi ngã vào lòng anh. Anh ôm em, siết chặt như sợ những giây phút này sẽ vượt mất. Anh thì thầm vào tai người yêu nhỏ bé của mình. “Thương em nhiều, Hân.”

Biển về khuya thật êm đềm, bên nhau

mình nói nhiều chuyện tương lai hai đứa. Gió biển hiền hòa thổi nhẹ cùng tiếng cười khúc khích của em. Ôm người yêu trong lòng, anh hứa với bản thân mình phải cố gắng học và làm hơn nữa lo cho tương lai, và nhất là em, anh sẽ giữ em trong tay anh như vậy mãi, sẽ không để em bay mất. Minh đã yên lặng khá lâu, vì nói làm gì khi lời nói phát ra từ thanh quản không diễn tả được sự rung động ngấm ngấm nhưng mãnh liệt của con tim. Em ngước mắt nhìn anh, giọng nói như nghèn nghẹn: “Dù anh có đi đâu cũng nhớ trở về cưới em nha, anh Hoàng. Em sẽ chờ anh!” Anh xúc động thật sự, chỉ biết khuyên em giữ gìn sức khỏe, nhất là đừng để cơn đau tim tái phát. Sóng biển vỗ nhẹ vào bờ cát như muốn xoa dịu đi nỗi lòng trong tim anh.

Thời gian trước hấu như ngày nào mình cũng gặp nhau, nhưng từ ngày anh đi học xa, không gặp được em, thì chỉ có gọi điện thoại, nghe giọng em cũng đỡ buồn. Thấm thoát thoi đưa bảy tháng đã trôi qua, trong một chiều mưa anh nhận được thư Lam có kèm theo nửa trang báo... trước mắt anh như tối sầm lại, cảm giác hụt hẫng, mất mát, bất chợt lảo đảo khi dòng chữ in đậm: “Nguyễn Ngọc Hân. Từ trần ngày 12 tháng 2 năm 1995. Hưởng dương 20 tuổi.” Đập vào mắt anh. Căn bệnh tim quái ác đã cướp mất em, nguồn vui và lẽ sống của anh, làm tim anh bị va chạm quá mạnh. Anh hối hận mình đã không được trông thấy em lần cuối. Nhìn tương lai trước mắt anh là một màu đen u tối không có em, còn em, em có bao giờ mặc áo màu tối đâu. Hân...

Hoàng thì thầm: “Hân, sao em không nói lời nào vậy... nhìn anh, anh muốn em nhìn anh với đôi mắt thật buồn... đừng khóc em...”

Tiếng gào thét tận cùng nơi sâu thẳm của tâm hồn Hoàng, Ngọc Hân, sao em lại ra đi? em hứa không làm anh buồn mà? Em hứa sẽ chờ anh về, mình làm đám cưới?, còn đây những ước mơ, em chưa thực hiện được mà? Còn rất nhiều việc chờ em... tại sao, tại sao? Hàng loạt những câu hỏi “tại sao” và “tại sao” cứ bám lấy Hoàng. Anh chỉ còn biết cúi đầu chấp

nhận viễn cảnh hiển nhiên trước mắt làm câu trả lời miễn cưỡng. Giờ đây, không có em để trông chờ, không còn ai khóc thầm trong hờn dỗi mỗi lần anh trễ hẹn, không ai... Đột nhiên, Hoàng nghe một cảm giác mát lạnh qua người. Trong cơn miên man, Hoàng nghe tiếng Hân từ nơi xa xói vọng về. Hoàng mãi chìm đắm lặn ngụp trong kỷ niệm thời xa xưa, chợt tiếng đập phành phạch của những trang giấy tập, bay vương vãi khắp phòng, tiếng cửa sổ bị gió thổi đóng sầm lại, thanh thoát vì vu trong tiếng gió: “... em không thể về với anh được anh Hoàng... đừng trách em nha anh... không phải lỗi của em mà...”

Giữa đêm thâu thanh vắng, Hoàng chợt mở mắt như tìm kiếm, cố nén tiếng khóc âm thầm: “Ngọc Hân... Hân...!!!” Chính sự yên lặng đã cào xé khơi dậy, khuấy động vết thương không liền mặt theo năm tháng trong anh. Và cũng chính sự yên lặng trong bóng tối đã trả lại một người con trai tên Hoàng thật sự. Anh tự ngó lại lòng mình, xuống tận nơi sâu thẳm của tâm hồn, nơi đang thiu thiu những cảm tình u tịch, những ước vọng mập mờ... và để rồi dậy lên những vui, buồn ray rức, lắm khi tưởng chừng như vô cơ.

Một phút giây nào đó, tất cả như lắng đọng trong hốc sâu tâm hồn, trạng thái cảm nhận anh với đêm như là một. Không còn cảm giác đau âm ỉ khôn nguôi, không khát khao, không xót xa, không nuối tiếc cho một cuộc tình, không gì hết... Không! Anh phải đứng dậy bước qua tất cả dù một mình, dù đau đớn, dù cô đơn. Anh phải đứng lên tìm bản chất thật của anh. Ngọc Hân, miếng đất dĩ vãng anh chỉ vun vén cho một tình yêu chúng mình, và sẽ chỉ một mà thôi.

Khi tia nắng mong manh chen mình qua song cửa là lúc anh phải gom góp nghị lực để đứng ra khỏi vòng loay hoay trên sự đổ nát của ngày xưa. Một cảm giác mới mẻ nổi dậy giữa bóng tối bên trong, hiện lên để chào đón ánh sáng của ngày mai. Ánh mắt đanh lại, Hoàng không còn khóc nữa, nhưng anh vẫn cảm thấy nhức nhối.

Hạ buồn, 05-98

*“Ai về qua phố Hội An,
Mua dùm tôi tấm lụa vàng Duy Xuyên.
Tôi đi quét lá trăm miền,
Mẹ ngồi dệt sợi ưu phiền quanh năm...”*

Trần Trung Đạo

Có lẽ không có một hình ảnh nào đẹp bằng những tà áo dài tơ lụa đi trong buổi chiều thu, nắng nhẹ, và gió cũng nhẹ. Màu tơ vàng tự nhiên, không chải chuốt. Màu tơ không trắng cũng không hẳn vàng. Sợi tơ mềm như tơ trời. Sợi tơ óng ả như có pha chút hương cầu kỳ, sang cả của người con gái. Sợi tơ nhẹ nhàng, đan tay, như e ấp một cái gì đó thật thắm kín, một cái gì đó thật dễ tan, một cái gì đó thật quyến rũ nhưng không lộ liễu, một cái gì đó chỉ vừa đủ để nhớ, để yêu. Trong bài thơ lục bát Trần Trung Đạo viết, anh nhắc đến quận Duy Xuyên, quê của anh, và anh đã dùng một đặc sản của xứ này để mở đầu cho bài thơ viết cho người mẹ già còn ở lại. Người mẹ già mà theo anh “đù xa cách nửa địa cầu, có hồn con vẫn theo hầu mỗi đêm...”.

Chiều nay, trời Cali đổ mưa, cơn mưa hè dai dẳng, đổ xuống thật bất ngờ. Những giọt mưa tiếp nối, tưởng như không bao giờ dứt. Những hàng mưa trắng rơi nhạt nhòa, ướt đẫm không gian. Những giọt mưa theo nhau chảy vào lòng đất, như những giọt nước mắt của biết bao bà mẹ Việt Nam khóc tiễn con đi. Những giọt mưa, đan kín lối về, như cố gắng xóa mờ đi nỗi ưu phiền mà bà mẹ Duy Xuyên của Trung Đạo đã miệt mài giãng tơ, dệt sợi trong suốt hai mươi lăm năm qua. Tôi bỗng rưng rưng nhớ lại những giọt mưa ngày xưa, rơi trên vùng đất phù sa, khô cằn của một vùng quê ngoại. Một vùng quê ngoại thơm mùi biển mặn, ngát lụa Duy Xuyên. Một vùng quê ngoại trĩu tình với tóc thể, với vành nón bài thơ, với các cuộc tình muôn thuở đã được ca tụng trong ca dao: “Mua vôi chợ Quán, chợ Cầu; Mua cau Bắc thị, mua trâu Hội An... “của người dân phố Hội. Quảng Nam, với

hải cảng Đà Nẵng dập dìu mặc khách giai nhân. Quảng Nam, với đèo Hải Vân trùng trùng điệp điệp. Nhưng cũng Quảng Nam, với những cánh đồng khô nước, với những người dân quê lam lũ, dùng hai bàn tay trắng cày xới các thửa ruộng mọc trên vùng đất khô nứt nẻ vì nắng. Cũng Quảng Nam, với các làng đánh cá sơ sài gồm dăm ba mái nhà tranh chạy dọc bên bờ biển vắng. Cũng Quảng Nam, với một lịch sử chống ngoại xâm không ngừng. Cũng

chính Quảng Nam, phong trào Duy Tân đã được khởi xướng, Nghĩa Hội Quảng Nam đã được thành lập để hưởng ứng hịch Cần Vương. Và cũng chính Quảng Nam, nơi các anh hùng như Hoàng Diệu, Trần Cao Vân, Trần Quý Cáp, Đố Thích Tĩnh, v.v... và bao nhiêu vị anh hùng dân tộc khác đã ra đời.

Quảng Nam ở vào một vị trí rất quan trọng trên con đường từ Nam vào Bắc. Nằm ở phía nam của Thừa Thiên, dọc theo biển

QUẢNG NAM

Đông, tiếp giáp với Quảng Tín. Ngày xưa, Quảng Nam, bao gồm cả Quảng Tín, là một trong 15 bộ của đất Văn Lang, bộ Việt Thường. Từ thế kỷ thứ 15, vùng đất Quảng Nam, bắt đầu từ đèo Hải Vân trở vào phía nam, là hai châu thuộc nước Chiêm Thành. Thuở ấy, Quảng Nam có tên là Vijaya và Pandut. Đến năm 1402, tướng nhà Hồ mở cuộc Nam tiến chiếm đất. Vua Chiêm thua phải dâng hai châu này cho vua ta. Quảng Nam được đổi thành tỉnh từ năm vua Minh Mạng. Đến năm 1962, Quảng Nam bị cắt bớt một phần phía nam, lập ra tỉnh Quảng Tín.

Hội An là thị xã chính của Quảng Nam, nằm phía nam của hải cảng Đà Nẵng, ngày xưa còn có tên là Hoài Phố, tên Latin là Haifo. Hội An là một thành phố nổi tiếng về sầm uất trong thời gian Trịnh – Nguyễn phân tranh, nơi mà các nhà buôn ngoại quốc đã đến buôn bán, giao thương. Thành phố nằm sát biển, rất tiện cho các tàu bè cập bến. Trong khi Chúa Nguyễn cầm quyền trong miền Nam, Hội An nổi tiếng không thua gì Phố Hiến của chúa Trịnh ở miền Bắc. Phố Hội An rất đẹp, nên thơ. Hội An không những là một thành phố đã nổi danh về buôn bán, về những kiến trúc hoa lệ, lầu son gác ngọc như trong ca dao “Đông Ba, Gia Hội hai cầu; Ngó lên Diệu Đế: Trống lầu gác chuông” đã trầm trở, khen ngợi. Dân Hội An còn nổi tiếng về các thủ công nghệ, vì thế dân gian đã ca tụng:

Hội An bán nón, bán điều

Kim Bồng bán vải, Trà Nhiêu bán hành...

Còn Duy Xuyên, Duy Xuyên chỉ là một quận lỵ nhỏ của Quảng Nam, và nếu Trung Đạo không nhắc đến, thì nó đã lu mờ bên cạnh phố Hội An. Nhưng nếu Hội An đi vào lịch sử bằng phố xá phồn thịnh, bằng các thị trấn nằm ven biển thuận tiện cho tàu bè qua lại. Thì Duy Xuyên đã đi vào lịch sử nhẹ nhàng hơn, chài chuốt hơn. Tơ lụa ở Duy Xuyên sản xuất đã là một sản phẩm nổi danh của nước ta tự ngày xưa. Trong thời gian đầu của cuộc chiến tranh Trịnh- Nguyễn (1570), khi Nguyễn Hoàng sợ bị Trịnh Kiểm giết, đã nhờ chị tìm cách cho mình

vào trấn thủ Quảng Nam. Quảng Nam trong thời gian này, nhập chung với Thanh Hoá, là một cứ điểm quan trọng của nước ta. Khi quân nhà Mạc vào đánh, Nguyễn Hoàng chống không lại, đã nhờ Ngô Ngọc Lâm, một mỹ nhân tuyệt sắc, mang tơ lụa Duy Xuyên sang cầu hòa. Lợi dụng tướng nhà Mạc xiêu lòng không để phòng, Nguyễn Hoàng xưa quân đánh úp và thắng trận. Duy Xuyên còn là quê của nhà thi hào Nguyễn Duống Hạo, tác giả của tập thơ Chiến Cổ Đường Thi nổi danh trong văn học nước nhà.

Phía bắc của Quảng Nam, dãy Hoành Sơn nằm đâm ra biển, tạo thành một biên giới thiên nhiên giữa Thừa Thiên và Quảng Nam. Khi Nguyễn Hoàng tìm chỗ dung thân có sai người ra hỏi ý kiến cụ Trạng Trình. Lúc ấy, cụ đang đứng ngắm hòn giả sơn trước nhà, nhìn theo đàn kiến bò vòng theo chân núi. Trạng Trình đã chỉ vào ngọn giả sơn mà nói “Hoành Sơn nhất đá, vạn đại dung thân” (có nghĩa là một dải núi Hoành Sơn có thể là chỗ dung thân vạn đời). Do đó, Nguyễn Hoàng yên tâm mang gia đình và binh sĩ vào Thuận Hoá. Cũng trong dãy núi hiểm trở và hùng vĩ này là vùng núi Hải Vân. Chắc hẳn trong chúng ta, chẳng ai còn lạ gì ngọn đèo Hải Vân, ngọn đèo mà các binh lính khi tòng quân viễn chinh dẹp loạn đều than thở, khi nghĩ đến đoạn trường phải leo qua cái đèo cao gần 500 thước, quanh co lượn khúc này. Dân gian đã truyền miệng nhau rằng “Đi bộ thì khiếp Hải Vân, đi thuyền thì sợ sóng Thần hang Gioi”. Đèo Hải Vân chạy xuyên qua nhiều hang động, núi và biển liền nhau, sương mù quanh năm. Đèo Hải Vân thật sự là một kỳ công của tạo hoá, đèo chạy vòng theo núi. Một bên là núi với rừng cây cao sừng sững, một bên sóng biển sâu vỗ dồn dập, ai đi ngang cũng sợ nhưng cũng đều thán phục cảnh đẹp hiếm có này. Đèo Hải Vân còn lượn qua rất nhiều hang động thạch nhũ, không khí mát mẻ. Riêng về Quảng Nam thì vì phía Tây có các dãy núi chắn, gió Nồm không thể đem mưa lại cho nên khí hậu rất oi bức. Khi mùa mưa đến, vào khoảng từ tháng Mười trở đi cho đến tháng

Giêng, vì chịu ảnh hưởng của gió Bắc nên hay có các trận mưa dai dẳng, có khi đến cả tuần, thường hay gây lụt lội.

Phía Đông Bắc của đèo Hải Vân là vũng Đà Nẵng, ngoài khơi có bán đảo Sơn Trà và núi Sơn Trà. Hải cảng Đà Nẵng, nhờ có ngọn núi Sơn Trà ở ngoài khơi che bớt gió nên rất thuận tiện để các tàu bè đậu bến, ra vào.

Đà Nẵng, ngày xưa, còn có tên là Cửa Hàn. Dưới thời Pháp đô hộ nước ta, Đà Nẵng được gọi là Tourane, đến khi Nhật chiếm, mới đổi tên thành Đà Nẵng. Thành phố này lớn hơn cả thành phố Sài Gòn của miền Nam, vừa là một hải cảng quan trọng vào bậc nhì của nước ta. Chính vì địa điểm này mà quân Pháp khi có ý chiếm nước ta, Đà Nẵng là nơi họ tấn công đầu tiên. Ngoài khơi Đà Nẵng, còn có quần đảo Hoàng Sa. Đây là quần đảo mà chính quyền Trung Hoa vẫn còn đòi đất cho đến ngày nay. Dân đánh cá ở Đà Nẵng rất nhiều, sản xuất nhiều loại nước mắm nổi tiếng trong nước.

Phía Đông-Nam Đà Nẵng là núi Ngũ Hành. Nếu kể đến Đà Nẵng, phố Hội An, lụa Duy Xuyên, v.v... mà không nhắc đến núi Ngũ Hành, thì quả là một thiếu sót lớn. Núi Ngũ Hành nổi lên, rất đột ngột, giữa một cánh đồng cát trắng. Tuy dãy núi chỉ có 5 tên nhưng thật ra là núi có 6 ngọn, nằm lượn theo dòng Trường Giang uốn khúc, như những giải lụa bạc lượn lờ, bao quanh chân núi. Phía Đông, núi không cao, nhưng biển Đông hải sóng dữ, đập vào, tung bọt trắng. Ngày xưa, tôi thường trốn nhà, ngồi hàng giờ ở dưới chân núi, đợi mặt trời xuống. Mặt trời ở Quảng Nam xuống rất thấp, chậm chậm, chiếu những tia nắng vào sườn núi. Tùy theo cảnh trí của mỗi ngọn núi, ánh nắng mặt trời rọi vào tạo ra nhiều hình thù khác nhau, nhiều màu sắc thay đổi từng giờ, trông rất ngoạn mục. Ngũ Hành sơn đặt tên cho các ngọn núi của mình theo ngũ hành: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ. Có người còn gọi Ngũ Hành Sơn là Ngũ Uẩn Sơn. Trên núi Ngũ Hành có rất nhiều hang động thạch nhũ lóng lánh đẹp tuyệt vời. Nhiều người đã đến với Ngũ Hành vì cảnh

trí. Nhưng với tôi, Ngũ Hành chứa đựng cả một sức sống tiềm ẩn của thiên nhiên. Sức sống này, tuy không lộ rõ, vì Ngũ Hành không cao, không hùng vĩ, nhưng trong Ngũ Hành, với các hang, các động, các chùa nằm khuất bóng sau sườn núi từ bao năm tháng, trầm lặng, bền bỉ. Như sức đấu tranh tiềm ẩn trong người dân Quảng Nam qua bao thời kỳ thăng trầm của đất nước.

Khi đọc về địa thế của Quảng Nam, chắc hẳn chúng ta ai cũng cho rằng dân Quảng Nam sống về nghề buôn bán, thương mại. Nhưng thật ra, nông nghiệp ở Quảng Nam lại là sinh hoạt chính. Thời tiết của Quảng Nam vì ít sông, nhiều núi nên khí hậu rất oi bức, khô khan. Đất Quảng Nam tuy nhiều phù sa, nhưng vì thời tiết nên nông dân cây cấy rất khổ. Mùa hè thì quá nóng, mùa mưa thì nước mưa lại quá nhiều, làm sông dâng nước, lụt lội triền miên. Đất Quảng Nam khô cằn, không màu mỡ như miền Nam. Thêm vào đó, núi rừng chạy ra đến biển, sông ngòi lại cạn và ngắn nên thường xảy ra thiên tai. Dân Quảng Nam bao năm hết chiến đấu với quân thù, lại chống chọi với thiên nhiên. Đôi lúc tôi tự hỏi, không biết có phải vì thế mà dân Quảng Nam nổi danh về... “Quảng Nam hay cãi, Quảng Ngãi hay co” hay không. Cái “hay cãi” ở đây, có lẽ không phải là hay gây go, cãi lầy. Mà có lẽ nói về cái đức tính quật cường, không dễ khuất phục của người dân Quảng Nam. Nông dân Quảng Nam chỉ cày cấy vào tháng ba và tháng tám. Còn những tháng khác, họ trồng trọt thêm về khoai lang, sắn, đậu xanh, đậu nành, thuốc lá. Nhắc về thuốc lá, tôi lại nhớ đến thuốc lá Cẩm Lệ đã nổi danh là đậm đà.

Mỗi địa phương đều có cái hay, đều có những đặc sản riêng của nó. Nếu Quảng Ngãi được mệnh danh là vùng “núi Ấn sông Trà”, với món cá bống kho tiêu, với kẹo mạch nha dẻo, thơm, trong suốt của dân phố Phố như trong câu “Chim mía Xuân Phố; Cá bống sông Trà; Kẹo gương Thu Xà; Mạch nha Thi Phố”, thì Quảng Nam cũng không kém. Dân gian tự ngàn xưa đã nhắc nhở nhiều về các món ăn của

Quảng Nam. Chẳng biết bao giờ chúng ta mới có thể ghé về Quảng Nam để thưởng thức những đặc sản bất hủ mà ca dao đã từng ngâm nga, ca tụng

Nem chả Hòa Vang

Bánh tổ Hội An

Khoai lang Trà Kiệu

Thơm rệu Tam Kỳ...

Nhắc về bánh tổ Hội An, tôi lại nhớ đến những mùa mía. Mía được cắt về, dân quê dựng tạm những cái chòi nhỏ bên đường, ép mía lấy nước nấu đường, làm bánh. Họ nấu đêm, nấu ngày. Mùi mía thơm, quện vào những xóm làng, quện vào những đám khói trắng bay trong buổi chiều quê, quện cả vào các đám mây lơ lửng xuống thấp như có ý thềm thuởng hương vị ngọt ngào của tộ đường mới chưng chưa kịp đóng mặt. Cái bánh tổ Hội An nấu với đường mía ngọt ngào, dẻo dẻo, thơm ngọt mà ta có thể ngửi thấy từ lúc chưa cắt. Cuối ngày ngồi ngâm nhi chén trà với miếng bánh tổ thì cả là một diệu thú của đời. Vào thời điểm này, các quán hàng thường bày bán đủ mọi sản phẩm của mía, từ các tộ đường non, cho đến các thổi đường vàng vuông vức, xếp chồng chất cao vót trong các gánh, các nong để dân tỉnh mua làm quà biếu. Hèn chi mà có người xa quê, nhớ nhà, đã phải thốt lên rằng

Chiều chiều lại nhớ chiều chiều,

Nhớ nổi cơn nguội, nhớ siêu nước chè

Nhớ hồi lên ngựa xuống xe,

Nhớ bát nước chè, nhớ tộ đường non

Vâng, Quảng Nam của tôi đó, một Quảng Nam thật đơn sơ, một Quảng Nam thật gần trong tâm tưởng, nhưng cũng thật xa vời. Chiều nay, cơn mưa ngoài trời đã bắt đầu cận, những dòng nước lũ đã bắt đầu thấm xuống đất dần trong đám cỏ xanh. Trời mùa hè nhờ cơn mưa đã mang không khí tươi mát về cho thành phố. Bên ngoài, tiếng xe cộ ồn ào lại tiếp tục không ngừng. Quảng Nam trong tôi, cũng theo cơn mưa đầu mùa chìm xuống. Cái tộ đường non và bánh tổ Hội An của quê nhà bỗng đứng không còn ngọt, mà mằn mặn. Tôi bỗng thấm được cái vị mặn ở đâu môi, ở

những dòng nước mắt khóc như xô đuổi nổi nhớ quê hương quay quắt đang bắt đầu dâng lên tâm tưởng. Tôi bỗng thấm được cái mặn của vùng biển vắng, của bãi cát trắng nằm dài chờ một ngày tự do. Một ngày mà các câu hát hồ của dân quê xứ Quảng lại được vang lên dưới một chế độ không kềm kẹp. Một ngày mà Quảng Nam đủ ăn, một ngày mà phố Hội lại rộn ràng nhịp guốc, một ngày mà tà áo lụa Duy Xuyên cùng mái tóc thế của người em gái lại được thong thả trôi đùa cùng gió mùa thu nhẹ thổi. Một ngày mà Trung Đạo có thể thực hiện được lời hứa “Mai này con trở về thăm, sẽ may cho mẹ chiếc khăn gói trâu” như trong bài thơ lục bát thật thà, không chải chuốt của anh. Ngày đó, chắc hẳn chiếc khăn gói trâu này của mẹ sẽ được dệt bằng mộng, và những sợi tơ mẹ ngồi giăng sẽ không còn bằng nỗi ưu phiền, nhưng nhớ mà sẽ bằng những nhịp đập rộn ràng của con tim trong buổi trùng phùng.

Phương Lan

Tài liệu tham khảo:

— *Người Việt Đất Việt* của Cửu Long Giang Toàn Ánh, Đại Nam xuất bản

— *Nước Tôi Dân Tôi* do Đông Tiến xuất bản

— *Đặc san Quảng Ngãi* xuân Mậu Dần 1998

— *Quốc Văn Toàn Thư* lớp nhất của Đặng Duy Chiêu và một nhóm giáo viên, Xuân Thu xuất bản

— *Việt Sử Toàn Thư* của Phạm Văn Sơn

Thơ được trích trong:

— Tập thơ *Đối Cả Thiên Thu Tiếng Mẹ Cười* của Trần Trung Đạo

MỘT NỬA CÁI NHÌN

(Riêng tặng TT và...)

Có chút phấn vô tình vương tóc bím
Có chút tím lem màu trên giấy xinh
Có cô bé mân mê dòng thơ cũ
Cẩn bút ngẩn ngơ nhớ nửa cái nhìn...

Nửa nụ cười, nửa dăm chiêu, ngộ nhỉ!
Nửa tí mĩ trong hời hợt buông lời
Có muốn nói nhưng sao chỉ nửa lời
Để đứng chờ xong lại vội đi mất?

Chỉ nửa cái nhìn cô bé tin rất thật
Không rụt rè quét nhẹ mắt liếc ngang
Chẳng nhìn thẳng vào nhau phút vội vàng
Chỉ dịu dàng nửa cái nhìn êm ả!

Ôi nửa vầng thiết tha, thân đến lạ!
Cũng đủ làm bối rối... vài phút giây
Cho xao xuyên luyến lưu đến một ngày
Cô bé nhớ... nửa cái nhìn... ngọt lịm!

Cỏ Tím

GỎI CƯ XÁ NĂM TẦNG

Phòng em ở tận tầng năm
Mỗi lần tôi muốn đến thăm... ôi trời!
Trèo lên đã muốn hụt hơi
Gặp khi em bận học bài, càng xui!

Một là tôi phải quay lui
Hai là bị buộc phải ngồi... hiền khô
Nghĩa là không nói không hò
Cũng không cả việc... giở trò khổ đau!

Phòng em ở tận trên lầu
Phòng tôi dưới đất, cách nhau... bốn tầng
Trèo lên thì mỗi cái chân
Còn đứng dưới ngóng chắc rằng... mủ rôi.

Ai xui em ở... gần trời
Còn tôi... gần đất, nên vội vội xa
Ước gì cư xá chúng ta
Có cái thang máy, tình xa lại gần

Trần Bảo

GIỮA CHỪNG XUÂN

Trời mưa mãi, sao còn chưa vào Hạ?
Giọt nắng hồng buông nhẹ giữa chùng Xuân.
Mây giăng giăng như chờ cơn gió thoáng
Hồn ngây ngây, nhưng nhớ biết bao lần?

Con ve sầu nằm sâu trong lớp vỏ
Đợi đêm hè, ri rí tiếng đồng ca.
Xuân chưa đi, hương Xuân còn vương đó
Chim trên cành chiêm chiếp hót cùng hoa.

Đời có em, bốn mùa hoa đua nở
Xuân hay hè, nào tiếc gió Thu Đông
Dáng em cười là bức tranh muôn thuở
Chân tình này, em ơi! Có biết không?

Lâm Anh Tuấn

GHÉT

Ghét anh lắm sao anh còn cứ gọi
Mỗi đêm về lại điện thoại cho nhau
Ghét anh lắm sao anh còn cứ nói
Reng reng nhiều em phải chứng đau đầu.

Đã bảo ghét sao vẫn còn thương mãi
Đã bảo quên sao vẫn nhớ về nhau
Thương với ghét cùng thi nhau ở lại
Khấp châu thân là những khối u sầu.

Thôi hổng ghét làm chi cho khổ nhọc
Thôi hổng thương để khỏi nhớ về nhau
Mai phiêu lãng trên các đường ngang dọc
Ngắm thiên nhiên trên khắp cả địa cầu.

Khói Lam

New names for hundreds of HCM City's streets

HCM CITY – HCM City authorities plan to put new names on hundreds of streets and boulevards in urban districts, on the occasion of the city's 300th anniversary.

The project aims at restoring order in new urban areas. The project also aims at re-organising a number of streets that still have coinciding names. The relevant office intends to put names of well-known people in history along with those renowned in politics, literature and economics.

According to the plan, authorities will change the names of streets in twelve urban districts. Some 247 out of 1,071 streets in urban districts will have new names because they are "inappropriate" or "duplicated elsewhere", according to officials. Out of 1,071 streets, 420 will take names of well-known politicians or heroes in Vietnamese history.

To avoid troubles implementing this project, responsible officials will try not to change the names of all streets, while retaining names that become familiar to residents over along time. Officials will also consider replacing existing names of streets in five newly established urban districts and five suburban districts.

According to municipal authorities, the city has changed its street names three times since 1975. Despite efforts by the responsible officers in the work, this has still caused many problems for both permanent residents and visitors to the city. Formerly, all streets of the city took the names of well-known people related to historical events and some streets had the same names. For example, District 3 and Go Vap District both have Nguyen Dinh Chieu streets.

Southern industry plans northern drive

HA NOI – At the high-quality products exposition here many visitors said products manufactured in the south are favoured by northern customers. Southern products have a good reputation for quality, and there had never before been an opportunity for south-

ern manufacturers to market their products on such a wide scale in Ha Noi.

"The difference between this exhibition and others is that the products and enterprises were not given awards after the exhibition," said Nguyen Gia Hao, head of the Advisory Committee for Enterprises under the Viet Nam Chamber of Commerce and Industry. "For this exhibition, the products and enterprises were given prizes before they went on display."

Plastic products, garments, frozen food and educational equipment proved to be the favourites. Thang Loi Weaving Company claimed they earned a daily record revenue at the exhibition of VND58 million, most of which came from fabric and bed sheet sales. The HCM City Publishing Company sold VND40 million a day from books and notebooks, a sales figure which surprised the company. The average daily revenue for southern companies at the exposition was VND10 million.

"Our products haven't sold in Ha Noi for a long time as we mainly focus on foreign markets," said a marketing representative from the Cau Tre Export Processing Factory. "After this exhibition, we realised that we were missing a potentially strong market. The purchasing power in Ha Noi is impressive."

The food processing enterprises learned that tastes in the south and the north are different. Many southern companies prepared for this by selling cakes, tea and chillies with the taste of the south adjusted for northern palates. One example is Vissan, a frozen food processing company from HCM City. Director Nguyen Huu Thanh of Vissan Ha Noi said that his company's products have been sold strongly here. Thanh said southerners like a lot of chilly and sugar in their food, and this has proven popular in otherwise typically northern-style pates and sausages.

Southern companies have also been successful in reacting quickly to changes in the market. "People from Ha Noi have delicate tastes," said Director Nguyen Phuc Tham of the Thang Loi Weaving Company.

"Our products are high-quality, foreign designs aimed at people with relatively high incomes," he said.

The six-day exhibition hosted 130,000 visitors from Ha Noi and its outskirts.

Impotence drug hits the streets

Viagra, the now-famous drug designed to counteract impotence, has hit the shelves at some drugstores along HCM City's Hai Ba Trung Street near Tan Dinh Market. Officials at the HCM City Department of Health say they have yet to issue an import license for the drug. The 259 pills sell for VND130,000 (US\$10) each, but some pharmaceutical specialists believe they are fakes or illegal copies from other countries in the region. Pfizer International, the US firm that produces Viagra, plans to ask for Government permission to issue the drug in Viet Nam, according to country manager Pham Gia Hung. The real Viagra should be available by June, Hung said.

Ex-POW Ambassador Marries Vietnamese

HANOI, Vietnam (AP) – The groom looked nervous; the bride was radiant. At the end of the ceremony Friday, they clutched marriage papers symbolizing a reconciliation that transcends even their own happy union.

The groom, Ambassador Pete Peterson, is a former POW who spent 6 1/2 years imprisoned in the infamous "Hanoi Hilton" after his F-4 Phantom was shot down over North Vietnam. His bride, Vi Le, was born in Saigon and raised in Australia; she now serves as that country's senior trade commissioner to Vietnam.

Their courtship captured the imagination of the Vietnamese public as a symbol of the two country's steadily improving relations 23 years after the war ended.

"Most people have focused on the special connection between the ambassador's incarceration here during the war and on Vi being... of Vietnamese descent," Dennis Harter, Peterson's deputy chief of mission, told 200 guests at Friday's ceremony.

But "today's events are a genuine demon-

stration of the strong three-way international cooperation which bonds together ever more closely the personal and friendly relations between Australia, the United States and Vietnam," he said.

The guest list was a glittering "Who's Who" of Hanoi society, including Vietnam's science and environment minister and two vice ministers, along with ambassadors and businessmen.

Friday's civil ceremony was to be followed by a Roman Catholic church service Saturday afternoon. The nuptials were split to allow more people to attend.

Peterson's son, Michael, flew in from Jacksonville, Fla., to serve as best man for his 62-year-old father, a widower. The ambassador's daughter was unable to attend.

Outgoing Australian Ambassador Sue Boyd – whom Peterson credits with fostering the union – noted in her address that the wedding papers had all the appropriate stamps: not an easy task in a country with a reputation for excessive red tape.

Peterson, a former Democratic congressman from Florida, wore a black tuxedo with a yellow bowtie. Le, 41, was in an ivory ankle-length dress and wore a strand of matching pearls.

In a brief address, Peterson said he was proud to join Le's family and recounted his proposal. "She said, 'Yes, I will.' I said, 'Thank God.'"

Vietnam economy feeling brunt of myriad woes

HANOI, May 24 (Reuters) – When Asia's financial crisis swept through the region last year, some economists predicted Vietnam would avoid most of the fallout because it had no stock market and a fixed exchange rate.

But analysts said over the weekend that while Vietnam had been relatively insulated from the market volatility that has wreaked havoc in Asia, the ill winds from the crisis were blowing through the country's real economy.

They said the impact on foreign investment and exports – combined with a lack of concrete measures to improve Vietnam's business climate – could mean tough times ahead.

"Vietnam is facing its toughest year since the beginning of the economic reform process, although people don't like to hear this," said one local economist who declined to be identified.

Hanoi adopted sweeping economic reforms in the late 1980s to stave off famine and financial collapse.

Business boomed but success has delayed structural changes, such as reforming a fragile bank sector which favours lumbering state firms in credit policies, economists have said.

Nick Freeman, head of Indochina Research at ING Barings in Bangkok, said a critical issue was Vietnam's current account deficit, which last year stood at 7.7 percent of gross domestic product (GDP) according to the Asian Development Bank.

"The area of greatest concern is the current account because if foreign investment inflows are down markedly you wonder where the dollars will come from," he told Reuters. Details of Vietnam's foreign currency reserves are kept secret, although officials said in March they were enough for nine weeks of imports, meaning a figure of some \$1.9 billion. The Manila-based Asian Development Bank in April said the current account deficit would narrow slightly this year to 7.0 percent of GDP, which in 1996 was put at \$23.5 billion. Vietnam has financed the deficit through foreign direct investment and overseas development assistance funds. But the problem is most of Vietnam's big investors are Asian nations.

In a sign of trouble ahead, the government said on Thursday that Vietnam approved foreign investment projects worth \$1.07 billion in the first four months of the year.

Data for the same period last year was not immediately available but the figures showed a clear slowdown in pledges. Approvals for calendar 1997 also fell, by 40 percent to \$5.1

billion, from \$8.6 billion in 1996.

"The outlook over the next couple of years must be worrying because a high proportion of Vietnam's investment is financed by overseas investors," said Adam Fforde of the Australia Vietnam Research Project and an expert on the country.

Carlyle Thayer of the Australian Defence Force Academy said last year's fall in foreign investment was Vietnam's fault.

"The cause was Vietnam's own doing – corruption, red tape, high overheads, arbitrary decision-making and a byzantine licensing process (were too blame)," he wrote in the June edition of the Vietnam Business Journal.

On the export front, economists said bumper shipments of coffee and rice in the first four months of the year helped keep export growth around 20 percent -- way down on growth of 33.8 percent in the same period last year. Both commodities are expected to contribute less in the near term with a temporary ban on new rice export contracts due to drought and the next coffee harvest at least five months away. Like investment, Vietnam's top export markets are Asian. "Agriculture is very important and will determine a lot in terms of exports and economic growth," said Freeman. Communist Party General Secretary Le Kha Phieu said on May 5 the economy had grown at an annualised rate of 8.7 percent this year. It grew 8.8 percent last year. But the International Monetary Fund and the ADB have both predicted economic growth of five percent in 1998.

Another possible worrying sign for the government could be inflation, economists said.

The General Statistics Office estimated year-on-year inflation in May at 8.8 percent, from 6.7 percent the previous month. Inflation rose 3.6 percent in calendar 1997.

Asked about a lack of major economic reform initiatives in recent years, Fforde said Vietnam's financial situation was nowhere near as grave as the late 1980s.

nhận xét về đêm cultural night tại UCI

Thứ sáu tuần vừa rồi 5/22/98 chúng tôi có đi dự đêm Cultural Night tại Brent Event Center do hội sinh viên Việt Nam tại UCI tổ chức. Cho những bạn nào chưa đi thì đây là một vài ấn tượng để chia sẻ cùng các bạn.

Nói chung đêm ấy là một nỗ lực rất đáng khen của các sinh viên về mặt tinh thần bảo tồn văn hóa cũng như về phần vật chất vì vào lúc mùa thi vừa xong. Là một cụ – à quên – cựu sinh viên mấy năm qua tôi không khỏi suy tư một tý về ngày nay và hôm qua trong cách tổ chức và nội dung chương trình. Có một điều rất Việt Nam là các bạn rất nể trọng các khán giả nhất là những người đi trễ vì chương trình ghi 6 giờ khai mạc trên vé mà hơn 7:30 mới bắt đầu để chờ mọi người đến.

Mở đầu là chào quốc kỳ Việt Nam rồi đến Mỹ. Hơi nghiêm trọng cho một đêm văn nghệ đấy nhưng hát hay cũng được. Có điều theo tôi nên chào quốc kỳ Mỹ trước thì “đúng lệ” hơn vì sao đi nữa đây cũng là quê hương “bất đắc dĩ” của chúng ta. Nhập gia tùy tục nhập sông tùy khúc đấy mà lị! Thiết nghĩ như vậy không ai bắt lỗi vọng ngoại đâu.

Chương trình được dàn trong cảnh hai bạn, một gái một trai, theo cốt chuyện “Back to the Future” được ông ‘Doc’ chở xích-lô vào lịch sử Việt Nam từ thời hai bà Trưng đến ngày nay. Trước và sau vở kịch chính có phần vũ “modern” và phần fashion show.

Vở kịch ca nhạc để thương hòa đồng nhạc Việt và nhạc Mỹ. Phần nhạc Việt tôi rất thích vì các bạn cũng khéo chọn bài. Nhạc Mỹ thì hơi ngộ vì bài Colors of the Wind có pha vào “trung thu” moon, mango, vân, vân, tôi không nghe rõ. Có lẽ các bạn muốn hài hước không biết.

Phần fashion show mới và cổ khá hay và để vào phần cuối. Nhạc hay, quần áo, cách trình diễn khá hấp dẫn. Sau show có một cái tiệc “party” nhưng chúng tôi không ở lại.

Nghe nói đây là lần đầu tiên một màn trình diễn như vậy được tổ chức. Nói chung nên ủng hộ để tiếp tục khuyến khích các bạn trẻ

nhớ về quê hương của ông cha mình. Có điều nên sửa đổi một tý để có một nội dung “tinh nguyên” hơn đừng pha trộn nửa nghiêm nửa giỡn (chào quốc kỳ và Colors of the Wind lại).

Lan Đình

Chuyện Cười

MY GOOD FRIEND

Nhỏ P uể oải bước ra khỏi phòng psychobio lab. Chợt có tiếng gọi từ sau lưng:

“Hey Jasmine! Wait up!”

Nó quay lại, thấy thằng Steve, bạn cùng lớp History của nó đang chạy xồng xộc đến, miệng còn đang ngồm ngoàm miếng bánh mì.

“So, how was the practical exam?” Steve hỏi.

Nhắc tới cái practical exam trong lớp psychobio làm mặt của nhỏ P buồn hiu. Nó nhún vai... hơi ấp úng:

“It was kinda... confusing!”

Steve thấy vậy, bắt đầu tra tấn nhỏ P bằng một tràng loạt câu hỏi liên quan đến cái test. Mà hình như câu nào Steve hỏi, nhỏ P đều trả lời không dứt khoát được nửa câu. Steve thở dài, uống cho hơi sáng nay nó ráng đến trường sớm để kèm thêm cho nhỏ P. Nó đột nhiên buông miệng chắt lưỡi, ra vẻ tiếc rẻ:

“If only you are in my lab!”

Nhỏ P thoáng xúc động, thằng bạn này coi vậy mà tốt bụng ghê. Không những đã giúp mình ôn bài mà giờ còn muốn cho mình copy trong lớp nữa. Nó cười nhẹ, hỏi lại cho có lệ:

“Why? Would it make any difference?”

Thằng Steve thật thà, “At least then you can lower the mean for my session!”

Màu Cờ Máu Trên Nền Trời Tị Nạn

Ngày ra trường tại trường đại học cộng đồng Santa Ana (Rancho Santiago Community College) tháng năm vừa qua đã khiến cho toàn thể cộng đồng sinh viên Việt Nam tại miền Nam California bị bất ngờ vì hiện tượng lá cờ máu việt cộng xuất hiện. Điều mà sinh viên chúng ta cần phải làm là làm sao ngăn chặn hiện tượng trên trong tương lai.

Các ban chủ tịch của các VSA tại các trường sẽ có hành động nào trong tương lai để tránh hiện tượng lá cờ máu việt cộng tung bay tại trường của mình? Chúng ta không thể không quan tâm đến sự kiện trên, vì hình như bè lũ việt cộng luôn rình mò đợi dịp lợi dụng quan hệ ngoại giao để treo lá cờ máu sao vàng kia như tại trường Santa Ana. Chúng ta đều tị nạn cộng sản. Cha mẹ, gia đình chúng ta không ít thì nhiều đều hằn in dấu tích đau thương do việt cộng tạo ra, ví dụ như cha mất, gia đình tan nát vì cái gọi là "học tập cải tạo", anh, em bỏ mạng, tàn phế vì cái gọi là "kinh tế mới", "nghĩa vụ quốc tế tại Cambodia", gia đình tan nát, đau khổ vì "đánh tư sản", "phản cách mạng". Nếu nói là "quên hận thù, hòa giải" mà hãy lo cho quê hương thì chúng ta khó mà quên các vụ đàn áp, khủng bố mà bọn việt cộng vẫn còn tạo ra tại quê hương. Ví dụ như gần đây linh mục Chân Tín và cựu giáo sư Nguyễn Ngọc Lan bị việt cộng cho người đung xe té, các bạn nghĩ sao về cái lối "quên hận thù, hòa hợp hòa giải" của bè lũ việt cộng.

Tôi có hỏi một người bạn gái suy nghĩ sao về hiện tượng đã xảy ra tại trường Santa Ana, và cô đã trả lời tôi rằng "giá mà biết được đũa nào đưa lá cờ đó... thì đánh cho nó một trận cho đỡ tức!!!" Chúng ta sẽ chẳng bao giờ biết được ai là kẻ đưa lá cờ đỏ sao vàng vào trường Santa Ana, nhưng chúng ta phải cho các hiệu trưởng (chancelors) tại trường học của chúng ta

biết rằng chúng ta chỉ có duy nhất một lá cờ: cờ vàng ba sọc đỏ trong ngày ra trường. Sinh viên chúng ta cũng không nên đợi sự việc xảy ra rồi mới hoạt động như trong trường hợp tại trường Santa Ana vừa rồi. Các VSA có nên tìm hiểu xem tại trường của mình có ý định treo quốc kỳ trong ngày lễ ra trường hay các dịp lễ không? Các VSA sẽ làm gì để đưa lá quốc kỳ cờ vàng ba sọc đỏ tung bay trong các trường học trên?

Bạn Trẻ Nghĩ Gì Về Cuộc “Bầu Cử Cộng Đồng” Vào Ngày 31 Tháng 5?

Hiện nay cộng đồng miền Nam California đang phải chứng kiến một cuộc “bầu cử cộng đồng” thứ hai sau khi ông Đỗ Trọng Đức trúng cử chủ tịch đại diện cộng đồng miền Nam California vào tháng một năm 1998. Nhiệm kỳ trước ông Bùi Bình Bàn nắm chức vụ trên.

Năm nay đã mang lại những sự kiện khiến cho cộng đồng Việt Nam lâm vào cảnh “dầu sôi lửa bỏng”. Trước ngày bầu cử cộng đồng, cựu chủ tịch Bùi Bình Bàn đã nhóm họp và ra tuyên bố hủy bỏ cuộc bầu cử. Hầu hết các phương tiện truyền thanh, báo chí, truyền hình tại miền nam California đều không chấp nhận sự hủy bỏ bầu cử kia, và tiếp tục ủng hộ cuộc bầu cử. Liên danh của ông Đỗ Trọng Đức trúng cử trong tình thế “không còn đối thủ” trong cuộc bầu cử vừa qua (tháng một năm 1998). Liên danh của ông Trần Ngọc Thăng đã rút lui vào giờ chót vì thiếu người.

Ông Bùi Bình Bàn đưa lý do là cuộc bầu cử kia có sự gian lận trong giai đoạn vận động tranh cử và “thiếu dân chủ” vì chỉ có một liên danh tranh cử, nên ông cho rằng liên danh của ông Đỗ Trọng Đức “bất hợp lệ”. Vì thế ông Bùi Bình Bàn sẽ tổ chức lại cuộc bầu cử vào ngày 31 tháng 5 vừa qua để bàn giao chức chủ tịch cộng đồng cho hợp lệ.

Giới trẻ chúng ta nghĩ gì về hiện tượng

trên trong cộng đồng chúng ta? Điều mà chúng ta đau buồn là chúng ta sắp phải chứng kiến cái cảnh “hai cộng đồng trong một cộng đồng”. Ai là người phải chịu trách nhiệm trong việc tạo ra cảnh tượng đau buồn này?

Dân chủ mang lại cho Hoa Kỳ một sức mạnh khủng khiếp về khắp mọi mặt. Có những khi chúng ta mỉa mai người Mỹ cho dân chúng hưởng một quyền tự do “quá đáng”. Người dân có thể kiện tụng một tổng thống về tội “sách nhiễu tình dục” (Paula Jones vs. The President). Nhưng khi nhìn vào những cuộc bầu cử của người Mỹ, chúng ta mới thấy rõ công trình dân chủ của họ. Nhìn vào cộng đồng Việt Nam của chúng ta tại miền nam California, chúng ta càng thấy buồn hơn cho cái gọi là “học bài học dân chủ” của vài nhân vật trong cộng đồng. Thử nghĩ lại xem nếu các nhân vật ứng cử tổng thống tại Hoa Kỳ vì bất cứ lý do nào phải rút lui khỏi cuộc đua, người còn lại có bị xem là bất hợp lệ không? Thử nghĩ lại xem ông tổng thống có quyền hủy bỏ ngày bầu cử vì chỉ có một liên danh ứng cử không? Điều mà chúng ta phải học từ người Mỹ là đưa hai tiếng “dân tộc” và “quốc gia” lên hàng ưu tiên. Trong cộng đồng, ưu tiên hàng đầu là ổn định cộng đồng và học bài học dân chủ.

Giới trẻ chúng ta không theo bè phái mà ra hoạt động, nhưng chúng ta vì quê hương, dân tộc, và cộng đồng. Tại quê nhà, các nhân vật chống đối đang phải chịu cảnh khủng bố của bè lũ cộng sản. Cựu giáo sư Nguyễn Ngọc Lan và linh mục Chân Tín đã bị bè lũ cộng nô khủng bố, suýt chết. Chúng ta nghĩ gì về các chữ “hoà hợp” và “hoà giải”? Mong đợi các bạn trẻ cho biết suy nghĩ của riêng mình về các chữ trên.

Hẹn gặp các bạn kỳ tới.

KH

mùa hè và bệnh dị ứng

Có rất nhiều người trong chúng ta bị dị ứng trong khi mùa xuân đang trở về hoặc mùa hè đang trôi qua. Lý do chính là vì những bông hoa đang nở rộ trên khắp nẻo đường và tung phấn hoa trong không khí. Phấn hoa được gió đưa đi khiến chúng ta hít phải nên bị sổ mũi hắt hơi và chảy nước mắt. Chúng ta thử xem bệnh dị ứng là gì và ta có cách nào để ngừa được bệnh đó chăng.

Có nhiều người rất dễ bị dị ứng vì bất cứ một lý do gì. Chẳng hạn như khi đang đi ngoài trời lạnh rồi bước vào một cái xe hơi nóng bức. Chẳng hạn như hít phải một vài chất hóa học dùng để chùi rửa các vật dụng trong nhà, hoặc hít phải bụi bặm, hay ăn phải một vài thức ăn có chất sinh dị ứng. Nói chung dị ứng sổ mũi là phản ứng của cơ thể chống lại một vài chất lạ mà nó không thích, rồi cơ thể của bạn, bằng những con đường vòng vèo nào đó thông qua hệ thống miễn dịch (immune system), sản xuất ra một chất gọi là histamine khiến chúng ta thấy có những hiện tượng xảy ra như là chảy nước mũi, nước mắt, ho, nhức đầu, vân vân...

Nếu sau khi bị dị ứng mà bạn đi khám bác sĩ, thì vị bác sĩ này có thể sẽ cho bạn vài thứ thuốc chống dị ứng, hoặc đôi khi ông ta (hoặc bà ta) còn có thể chích cho bạn một mũi thuốc nếu như bệnh dị ứng của bạn quá nặng và uống thuốc không hết được. Bác sĩ cũng có thể sẽ dặn bạn làm cách nào để tìm ra nguyên nhân của bệnh dị ứng để tránh cái nguyên nhân đó đi. Nguyên nhân của bệnh dị ứng thì có rất nhiều và có thể được kể ra như sau đây:

1) Ăn những chất sinh ra dị ứng: Nếu sau khi ăn xong mà bạn cảm thấy cơ thể phản

ứng thì lần sau bạn hãy tránh hoặc ăn ít chất đó thôi. Những thức ăn dưới đây có thể làm bạn bị dị ứng:

* Dưa leo, nho, cam, lê, dưa hồng (melon), dâu tây (strawberry), cà chua, v..v.. nếu bạn ăn nhiều.

* Trứng, lạp xưởng, thịt thú, lý do là vì bên này họ dùng nhiều chất hóa học để sát trùng trong những chuồng nuôi thú, và họ lại còn chích nhiều thứ trụ sinh cho các con thú để tránh trường hợp chúng lây bệnh nhau và chết cả lũ, ngoài ra họ cũng chích một số chất kích thích để cho con thú chóng lớn, do đó nếu cơ thể bạn đã nhạy cảm mà lại tích chứa nhiều chất hóa học sau khi ăn phải những thịt thú này, thì cơ thể bạn sẽ bị dị ứng. Nhiều người ở bên Việt Nam không có sao, mà từ ngày sang đây bị dị ứng kinh niên, chắc cũng có thể là vì lý do này. Có một số người như vậy sau khi kiêng thịt mà chỉ ăn cá hoặc chỉ ăn chay là hết cả dị ứng.

2) Lau chùi nhà hoặc hút bụi rồi bị sổ mũi: Bạn phải mua loại khẩu trang chống bụi và chất hóa học mà đeo trước khi làm những việc này.

3) Bụi bặm trong nhà làm dị ứng: Đôi khi bạn không hút bụi hay không làm gì hết mà mỗi khi bước vào nhà là muốn sổ mũi hắt hơi ngay: căn nhà bạn có quá nhiều bụi bặm và bạn cần phải thanh toán những món đồ tích chứa bụi.

* Bạn nên dùng loại màn hình bằng nhựa (window blinds, shades) để thay thế cho màn cửa sổ.

* Bạn không nên chứa chất nhiều con thú nhồi bông (nhất là nếu bạn có con nhỏ và đứa bé hay bị dị ứng thì phải giặt mấy con thú nhồi bông luôn luôn hoặc đem

bỏ chúng đi).

* Bạn nên hút bụi thường xuyên hơn (nhớ đeo khẩu trang).

* Bạn dùng một miếng lưới mỏng (ví dụ như miếng võ mỏng phụ nữ) để bịt chỗ lò sưởi phun hơi nóng ra ngoài, để lọc bụi.

* Thay lưới lọc chỗ lò sưởi và máy điều hòa không khí thường xuyên.

* Nếu bạn bị dị ứng quá thì dẹp luôn mấy tấm thảm trong nhà và lát gạch hoặc gỗ thay vào đó.

* Giặt gối, chăn, và vải phủ giường thường xuyên, và để gối ở dưới mền lúc nào bạn chưa đi ngủ.

* Bạn đừng phơi quần áo hoặc vải trải giường ngoài trời: nhụy hoa hoặc mồi kiến có thể dính vào đó.

* Bạn phải hút bụi trong tấm nệm giường hoặc ghế salon, hoặc bạn dùng bao plastic để bọc đệm giường và đệm ghế lại, để chống bụi lọt vào trong tấm đệm và lại bay lên mỗi khi bạn nằm hoặc ngồi lên trên.

* Bạn tránh dùng những thứ vải nhung để bọc nệm ghế ngoài phòng khách vì những thứ này là ổ chứa bụi.

* Bạn nên lau chùi bàn ghế luôn bằng những khăn lau ẩm ướt.

4) Đôi khi chó hay mèo của bạn cũng có thể làm cho bạn sổ mũi với bộ lông của chúng khi chúng tới gần bạn. Nên tắm rửa thường xuyên cho chúng, hoặc tránh nuôi chó mèo.

5) Bạn tránh đi ra ngoài nhiều vào những mùa hoa nở, nhất là ở những nơi có nhiều hoa đang nở.

6) Nếu bạn thích ăn mật ong mà thứ mật ong bạn đang dùng có chứa thứ phấn hoa làm cho bạn dị ứng thì bạn có thể thay đổi và dùng thứ mật ong khác.

7) Nếu bạn uống thuốc dị ứng của bác sĩ cho mà thấy nặng đầu, buồn ngủ thì bạn hãy thử uống ít bớt một chút cho mỗi liều; ví dụ như uống thử một phần ba hay một nửa viên mà vẫn thấy công hiệu thì bạn không cần phải uống cả viên thuốc. Người Việt Nam ta thường là nhỏ con và những liều thuốc dành cho người Âu Mỹ thì đôi khi lại là quá nặng đối với người Á Đông.

8) Bạn cũng nên cẩn thận khi mà bạn bị dị ứng nhiều mà uống thuốc không khỏi. Đôi khi bạn không cần phải chích mới khỏi mà một vài phương pháp ngoại khoa cũng có thể giúp đỡ bạn được, ví dụ như ở Việt Nam có người bị dị ứng vì ăn mồi lạp xướng và bị chất hàn the trong lạp xướng tích lại lâu ngày không bài tiết ra được gây nên dị ứng, nổi mề đay cùng mình; người đó uống mãi phenergan mà không ăn thua, đến khi nghe theo lời mách, chỉ cần lấy lá khế già nhỏ chà xát lên da là hết bệnh. Ở bên này thì chúng ta cũng chưa được biết có thứ lá nào có thể dùng thay cho lá khế để trị bệnh nổi mề đay hay không.

Tài liệu tham khảo:

- * UC Berkeley Wellness Letter, Sept. 1997
- * Reader's Digest Guide To Medical Cures & Treatments
- * Prevention's New Food for Healing
- * Diet For A New America, John Robbins

- Hạnh phúc là có một sức khỏe tốt và một trí nhớ dồi dào.

Ingrid Bergman

— Trạng thái hạnh phúc là do mình tự ý chọn lựa, chứ không phải là một phản ứng.

Mildred Barthel

Pleiku, Tuổi Học Trò...

*Chiều hôm nay ta về qua phố cũ
Bước lang thang trên từng xác phượng hồng
Lòng bồi hồi đưa mắt mỗi mòn trông
Hình bóng cũ, thuở mười năm về trước*

*Thuở em nữ sinh còn tóc mượt
Dáng yêu kiều đi các mỗi bước đi
Thuở mà ta vụng dại chẳng biết gì
Ngoài thương trộm, nhớ thầm không dám tỏ*

*Ta nhớ mãi mùa tựu trường năm đó
Em vai gầy, e thẹn nụ cười duyên
Má hồng xinh, e ấp lúm đồng tiền
Ta chết lặng mỗi khi nhìn ánh mắt*

*Thế vậy mà hôm tình cờ đối mặt
Như người câm ta nói được gì đâu
Tự giận mình chuẩn bị sẵn từ lâu
Sao lúc ấy ngôn từ như chú nhóc*

*Rồi cứ thế mỗi khi chiều tan học
Ta theo em như Hoàng Thị ngày xưa
Lời yêu thương sao tả hết cho vừa
Em ác lắm! đâu biết người ta khổ*

*Rồi một hôm ta quyết tâm thổ lộ
Viết thư tình tô đậm chữ yêu em
Đã mấy lần ta cứ mãi đọc xem
Chê chữ xấu thế rồi đem viết lại*

*Có ngờ đâu tuổi mười lăm vụng dại
Trao thư em, ta vội vã chạy đi
Em phân vân như chẳng hiểu điều gì
Đứa con nhỏ ngồi bên trên đọc hết*

*Ta ngu dại tự giết tình ta chết
Em giận rồi, mắt lệ đẫm hoen mi
Đối diện ta em chẳng nói điều gì
Như thăm trách anh này sao liễu quá*

*Rồi cứ thế đến khi trời vào hạ
Giữa sân trường lác đác cánh phượng rơi
Niềm yêu kia chưa tỏ được thành lời
Ta chẳng lẽ gửi tình theo mây gió*

*Rồi một hôm theo em về tận ngõ
Đi bên nhau anh nhắc lại lời yêu
Mắt em rung e lệ dưới nắng chiều
Thẹn thùng đáp mếu anh từ dạo ấy*

*Tình mình vẫn theo thời gian lớn dậy
Nỗi vui buồn cùng chia sẻ cho nhau
Tuổi học trò thoáng chốc vội qua mau
Bỏ trường lớp ta đi không từ biệt*

*Rồi từ đó chẳng còn ai hay biết
Chuyện tình yêu khi mỗi đứa một nơi
Ta ra đi, đi mãi cuối chân trời
Ôm kỷ niệm trọn đời trong thương nhớ*

*Rồi hôm nay đến mùa hoa phượng nở
Ta băng khuâng trở lại viếng thăm trường
Tìm lại người thuở ấy có lần thương
Nhưng tình đã, bay rồi theo mây gió*

*Trường ta học, Pleiku còn nguyên đó
Em bây giờ biến biệt mãi nơi đâu
Chỉ mình ta ôn lại kỷ niệm sầu
Nhặt cánh phượng nhớ thương người năm cũ...*

Lê Văn Toại

RỪNG

LÊN... RỪNG

RỪNG

— Có nhà có cửa không ở, có giường êm nệm ấm không nằm, đương không xách mạng lên rừng nằm, thiệt là không hiểu nổi tụi mày...

Đấy là lời các ông bố bà mẹ hay cần nhân con mình mỗi khi thấy mấy đứa con cưng của mình muốn lên... rừng ở.

Lên rừng ở đây nghĩa là đi cắm trại. CẮM TRẠI, hai cái chữ thật hấp dẫn đối với nhiều người. Muốn chứng minh bố mẹ mình nói đúng hay sai thì mình cứ đi cắm trại thì biết.

Hàng năm Tí tui được nhiều thông báo về các trại hè tổ chức ở khắp nơi. Nhiều lúc Tí tui rối cả lên vì không biết trại nào sẽ đi, trại nào không đi. Nào là trại hè Lửa Việt bên miền Đông, trại Về Nguồn vùng Kentucky, trại Tây Bắc và trại Tin Yêu vùng tiểu bang Washington, trại Lên Đường ở Texas, trại Về Với Non Sông vùng Nam Cali v.v...

Năm nào Tí tui đi ít nhất cũng hai, ba kỳ trại. Mỗi kỳ trại mang lại cho mình thật nhiều niềm vui, kỷ niệm cũng như những học hỏi và bạn bè mới.

Đi cắm trại rất là vui. Bên cạnh những dụng cụ cá nhân, mình còn mang theo lều nê, túi ngủ nê, đèn pin nê, đàn guitar nê, bài ca nê v.v... Người nào "khôn" hơn thì đem theo vài bị bánh, vài cục kẹo để dụ người khác làm... bạn mình. Thử tưởng tượng ở giữa chốn rừng núi hoang vu, hùng vĩ, thơ mộng..., có một người đẹp đang thơ thẩn một mình..., mình tiến tới mời nàng một cục kẹo chocolate ăn cho khỏi... cô đơn thì cô nàng không cảm tình với mình sao được. Chuyện như vậy thì chỉ xảy ra ở trên... rừng, ở dưới thành thị mà làm quen kiểu đó thì người ta... bỏ chạy.

Còn nữa, ngủ trong lều cũng là một điều rất thú vị. Nhà mình ở to quá thì mình cảm thấy chán, cho nên khi chui vào cái lều nhỏ bé tí, mỏng manh thì mình thấy là lạ, thích thích. Người lớn thì cũng giống như em bé, thấy cái gì lạ thì cũng thích, cũng đòi chui vào cho bằng được. Ngủ lều thì hơi chật chội, nhiều lúc đang ngủ bỗng nhiên nghe tiếng sột soạt. Ồ, thì ra một tên xin vào ngủ chung vì hần không có chỗ ngủ. Thôi thì cũng tội, tụi mình cho hần "tị nạn" tạm đêm nay. Ba, bốn người nằm xích qua cho hần có một chỗ đặt lưng. Nhưng chưa hết, đang nửa đêm sao bỗng

lạnh thế này, cái túi ngủ thay cho mền đắp đang bị ai kéo,... thì ra gã tị nạn kia lạnh quá, lợi dụng ngủ say gã kéo luôn cái túi ngủ của mình để đắp cho chả. Một đêm cứ giành qua kéo lại như vậy hai ba lần mà không... đánh lộn thì cũng thật là hay.

Ngủ lều cũng còn có cái vui là trò chuyện tới gần sáng mới ngủ, hay nằm nghe tiếng đám con gái bên kia cười khúc khích vì những chuyện gì mà chỉ có trời mới hiểu. Càng về khuya, đôi mắt càng muốn nhắm lại, bỗng một đứa đề nghị: "Thôi khuya rồi, ngủ, ngủ nhé..." Cả bọn đồng ý, nhưng một vài phút sau bỗng có một tên trong lều hỏi một câu lảm ca lảm cẩm gì đó rồi cả bọn lại mở mắt thao ráo để bàn cái chuyện lảm ca lảm cẩm ấy. Cứ vậy mà tới gần sáng mới ngủ.

"Khốn thay cho những kẻ dậy sớm..." Tí tui thường thò đầu ra phán câu này cho những tên bạn mắt nhắm mắt mở, gật gà gật gù bò ra khỏi lều để đi lễ cho kịp. Cái tội không chịu ngủ mà ráng thức cho tới ba, bốn giờ sáng để rồi sáu giờ sáng bò dậy đi lễ là một cái... tội nghiệp. Phán xong câu đó Tí tui kéo mền che đầu rồi ngủ tiếp, sung sướng vô cùng vì được ngủ rộng rãi.

Buổi sáng ở đất trại trời lạnh lạnh. Mình mang cái áo lạnh, tay cầm ly cà phê đi lòng vòng cũng là một cái thú. Cảnh thiên nhiên hùng vĩ, cảnh chim chóc líu lo trên cành, cảnh im ắng của trời đất cho ta một cảm giác thanh bình. Những bận rộn bon chen với cuộc sống bỏ lại sau lưng, ta hãy hưởng những giây phút tuyệt vời này đã.

Khổ nhất trong kỳ trại là ban tổ chức trại, ở đây Tí tui đang muốn nói về những kỳ trại đông người. Ban tổ chức phải lo đi tìm đất trại, dựng cổng trại, mua và mượn dụng cụ trại, liên lạc với trại sinh, ẩm thực, vệ sinh, an toàn trật tự, chương trình sinh hoạt v.v... Nhưng chưa hết vì sau kỳ trại ban tổ chức phải còn lo hạ cổng trại, kiêng vác vật dụng, trả đồ mượn, tổng kết, rút kinh nghiệm cho các kỳ tổ chức tới. Tất cả những việc này được làm với sự thiện nguyện, nhiệt tình mà nhiều trại sinh không biết.

Điều đáng buồn là thỉnh thoảng vẫn có những trại sinh vô ý thức, không tuân theo kỷ luật trại, nhiều lúc làm khó chịu cho người xung quanh. Cũng may những chuyện như vậy ít khi xảy ra, mà nếu có xảy ra thì ban tổ chức đều có cách giải quyết.

Ở một kỳ trại, lều trại là một trong những nét đẹp nhất. Thủ tưởng tượng giữa vùng thiên nhiên có những lều trại đủ màu sắc, đủ kiểu được dựng lên thì không đẹp sao được. Dựng một cái lều thì nhiều lúc hơi khó nhưng hạ một cái lều chỉ vài ba phút là xong. Thế nhưng nhiều trại sinh không ý thức được điều này. Họ lo xa, sợ mất công phải dọn lều lúc bế mạc trại nên họ lo hạ lều sớm để lúc bế mạc xong thì họ về cho lẹ. Chính điều này làm ảnh hưởng đến những người khác, khiến nhiều người cũng hạ lều như họ. Vì nhiều lều bị hạ xuống, không khí trại bị giảm đi nhiều, vẻ đẹp của kỳ cắm trại bị ảnh hưởng, tinh thần trại sinh cũng xuống theo. Đây là chuyện “con sâu làm rầu nồi canh”. Do đó mọi trại sinh nên ý thức chuyện này để giữ không khí trại được lúc nào cũng tươi vui.

Các chương trình sinh hoạt trại thường rất phong phú. Những buổi hội thảo thật sôi nổi giữa các trại sinh về những vấn đề thực tế của tuổi trẻ. Những nguyện vọng, suy tư, thắc mắc được nêu ra, chia sẻ, giải đáp. Các vị cao niên, những bậc cha chú, đàn anh cùng với đàn em, đàn con cháu cùng chỉ nhau những phút giây sinh hoạt thân mật. Hội thảo là một chương trình có

giá trị tinh thần cho tuổi trẻ.

Bên cạnh đó, những trò chơi sinh hoạt vòng tròn, trò chơi lớn, trò chơi thi đua, v.v... tạo cho kỳ trại một không khí rất sôi nổi. Các đội thi đua nhau để chiếm giải nhất, nhì ba. Đội thua thì nhiều lúc cũng được giải... an ủi, giải... tội nghiệp, vui vô cùng. Trong những trò chơi thi đua toàn đội, các đội sinh coi nhau như anh em, làm việc hết mình để đưa đội mình chiếm giải. Những ai đã đi những kỳ trại tập thể kiểu này thì chắc khó quên những kỷ niệm đó.

Và khi hoàng hôn gần buông xuống, trại sinh ơi ới gọi nhau để tập văn nghệ. Đội này tập kịch, đội kia tập vũ, đội nọ tập hoạt cảnh, không khí thật khẩn trương và vui nhộn. Tất cả đều dồn hết sức để chuẩn bị tham gia đêm lửa trại.

Khi màn đêm buông xuống...

“U... u... u... u... u..., xin tất cả các trại sinh chuẩn bị đón thần lửa...” Không khí trại bỗng im phăng phắc. Trời tối đen như mực. Những ngọn đèn đuốc đều được dập tắt. Các trại sinh đứng theo đội của mình.

Từ trong không gian, một giọng nói vang

lên: “Từ ngàn xưa người ta đã biết đến lửa. Lửa..., lửa là tượng trưng của sự tàn phá. Lửa là tượng trưng của sự hủy diệt. Lửa..., lửa cũng là nguồn sống của tất cả chúng ta. Lửa đem lại sự ấm áp cho nhân loại. Lửa cùng đi với sự phát triển của xã hội loài người... Và đêm nay, thần lửa sẽ đến với chúng ta... u... u... u...”

Một ngọn đuốc lấp lánh từ xa, đó là ngọn đuốc của thần lửa. Rồi trại sinh thấy thêm nhiều ngọn đuốc nữa theo sát ngọn đuốc ấy. Hàng đuốc dần dần rõ hơn với những thanh niên, thanh nữ cầm đuốc chạy đến vòng tròn lửa. Thần lửa và những người này cùng châm lửa vào vòng tròn lửa. Ngọn lửa bùng lên thật to, thật cao. Tất cả mọi người cùng nắm tay nhảy múa theo bài “Nhảy Lửa”, không khí hào hứng vô cùng.

Dưới ánh lửa, trại sinh cùng hát với nhau những bài ca quê hương, những bài tình ca. Họ sống những giây phút thật sôi nổi, vui thú, ý nghĩa. Những vở kịch, hoạt cảnh, vũ điệu sáng tạo đem lại những ngạc nhiên, thích thú vô cùng cho tất cả mọi trại sinh. Đó là những kỷ niệm thật khó quên. Đêm lửa trại bao giờ cũng là đêm đáng ghi nhớ nhất.

Mỗi một kỳ trại là mỗi một kỷ niệm đẹp. Mỗi một kỳ trại đều có nhiều niềm vui. Nhiều khi đi trại về trại sinh cảm thấy nhớ không khí trại, cứ giống như voi nhớ rừng già vậy. Rồi họ mong chờ có một kỳ trại khác để về... rừng.

“Reng... reng... reng...” “Hello???” “Tí Tiểu Tụy ơi, đi trại không, ghi danh sớm đi, không thì hết chỗ đó!” Ôi, làm sao mà Tí tui từ chối được những lời mời đầy quyến rũ ấy được. Thế rồi lều nè, túi ngủ nè, đèn pin nè, đàn guitar nè, bài ca nè..., hình như mình còn quên gì nữa..., ồ đúng rồi, vài cục kẹo chocolate để dụ người khác làm... bạn mình.

Thế đấy, lên... rừng vui thế đấy. Thế thì tại sao đọc giả Non Sông không chuẩn bị tham gia các cuộc cắm trại tổ chức gần xa để đem lại những phút giây vui thú nhất cho cuộc đời mình.

Tí Tiểu Tụy

tháng ngày đã qua

Tặng T.M.H.

Tôi và anh quen nhau không phải trong một buổi chiều dạo phố, trong một buổi sinh hoạt sinh viên hay trong thư viện mà là trong một buổi tang lễ người thân của một người bạn. Người bạn mà anh quen cũng chính là người bạn của tôi. Thế là anh và tôi quen biết nhau.

Là cô sinh viên vừa lớn, mới bước vào trường, tôi vẫn chưa rút ra khỏi lớp vỏ bọc của mình. Tôi vẫn nhút nhát và rụt rè. Còn anh, anh cởi mở, thẳng thắn và bao giờ cũng là người dẫn đầu trong mọi cuộc đi chơi trong nhóm. Sách vở học đường anh đã hoàn tất.

Anh rất thành công trong việc học và đang sử dụng những kiến thức gom nhặt được bấy lâu nay trong học đường vào việc làm. Tôi vẫn chập chững từng bước trong nấc thang của học đường. Những bước chân có lúc suýt ngã vì quá non nớt. Lúc đó, anh là hiện thân của sự may mắn. Anh đến bên tôi và giúp tôi gượng dậy bước tiếp, đi qua những môn học mà theo tôi, nó rất khô khan và nhàm chán. Có dạo suýt bị fail lớp, tôi gọi anh ngay chỗ làm. Sắp xếp việc làm 20 phút sau anh có mặt bên tôi. Cách chọc cười ngộ nghĩnh của anh đã làm tôi tỉnh táo sau trận mưa nước mắt vì điểm thấp. Bên anh, bao giờ tôi cũng là một chú cừu non nớt, yếu đuối cần chỗ che. Còn anh, anh là một người anh hoàn hảo. Tôi tin tưởng và kính phục anh. Tôi tâm sự với anh tất cả những tâm sự của em gái với người anh trai. Những mẫu chuyện vui mà tôi lượm lặt được ở trường cũng để dành làm quà kể cho anh. Tôi kể cho anh về tất cả những người bạn xung quanh tôi và cả những "cây si" mọc trên lối tôi đi trong khuôn viên trường.

Tôi vô tư đi qua những mùa học có anh bên cạnh chỉ vẽ, hướng dẫn tôi học. Trong tôi nhiều lúc anh là một người anh, nhiều lúc anh là một người thầy. Một người thầy rất nghiêm khắc trong lúc giảng bài

cho tôi. Một chiều dắt tôi xuống phố dạo shopping gặp người bạn của anh đang đi ngược chiều. Người bạn vỗ vai anh và nháy mắt chỉ tôi: "Ai đây?" Anh cười cười không đáp. Tôi bỗng nhận ra trong ánh mắt anh nét lúng túng khó xử. Tôi cũng cảm thấy băng khuâng ngỡ ngàng. Tôi biết rồi đây người ta sẽ lần lần lọc bỏ cái vỏ anh em giữa anh và tôi mỗi khi chúng tôi xuống phố. Tôi lo lắng sợ mất đi hình ảnh đó. Tôi không dám nghĩ tới những hình ảnh nào khác ngoài hình ảnh anh em giữa anh và tôi. Một nhỏ bạn thân đã một lần nói với tôi: "Nhỏ còn ngây ngô quá! Phải dẫm chân vào mới biết được độ nóng, lạnh của nước chứ!" Tôi mặc kệ bỏ ngoài tai tất cả. Có lẽ tôi sợ! Trong lúc tôi cố giữ cái hình ảnh anh em giữa anh và tôi thì anh đang muốn mở xẻ nó ra ngàn mảnh để thay thế vào bằng một hình ảnh khác mà tôi muốn tượng ra là thân hơn bạn bè.

Cho đến một ngày, anh nói chuyện với tôi thật nghiêm túc, không phải của người thầy giáo với học trò hay của một người anh đối với đứa em gái mà là của chính anh, của chính anh đang nói với tôi, với con bé nhút nhát nhưng cũng không phải là không cứng đầu. Tôi tưởng anh nói giỡn

chơi, nhưng không, anh đang nói thực. Anh đang nói chuyện một cách nghiêm túc. Cái vỏ ốc nhút nhát, ngây ngô vẫn còn bao bọc lấy tôi. Sợ sệt, rụt rè, tôi không thể đi xa hơn được nữa. Có nghĩa là tôi không thể thay đổi mối liên hệ anh em giữa anh và tôi mà chúng tôi đã trải qua. Cũng có thể là sự thay đổi này quá sớm làm tôi sợ, chưa dám dẫm chân vào cuộc phiêu lưu mới, cao hơn tình bạn.

Anh buồn. Có lẽ anh giận tôi. Tôi nghĩ như vậy. Nhưng tôi không biết làm cách nào khác hơn. Tôi đã tự làm bể chiếc bình thủy tinh quý báu, làm vỡ tan chuỗi ngày êm đềm thật dễ thương, thật vui bên anh ngày nào bởi tính tình còn quá bông bột nơi tôi. Nỗi buồn len lỏi vào tim tôi lạnh buốt. Phải chăng đó là cái giá mà tôi phải trả cho sự bông bột, trẻ con nơi tôi.

Ngoài kia trời đang nắng. Những giọt nắng mong manh vô tư xuyên qua màn cửa sổ. Tôi mong giọt nắng gay gắt hơn, nóng bỏng hơn để sưởi ấm tôi phần nào. Nắng có hiểu tôi không? Còn anh, tôi nghĩ anh sẽ hiểu.

Sơn Ca

Tháng 6, 1997 – UC Irvine

mùa hè ăn món Salad

Cái nóng của mùa hè đã đến. Có lẽ trong mỗi chúng ta, nhất là các bạn gái đang suy ngẫm để tìm kiếm một món ăn thật tươi mát và không tốn thì giờ để sửa soạn cho một bữa ăn sau một ngày học mệt mỏi hay một ngày làm không kém phần vất vả. Kiểu Mi xin mách các bạn một món rất dễ làm và tốn rất ít thì giờ nhé, đó là món salad!

Chuẩn bị cho 6 người ăn

Chuẩn bị:

— Một bó salad lựa bó nào có màu lá xanh lợt, lá mỏng và mềm (chứng tỏ salad còn non)

— 2 trái cà chua chín. Lựa trái có màu đỏ, da căng và nặng
— 1 củ hành tây
— 4 quả trứng
— 1/2 lbs thịt, lựa thịt loại mềm, sơ nhỏ
— 1 trái chanh

Cách làm:

— Salad rửa sạch, cắt nhỏ độ dài chừng 3 lóng tay, để ráo nước rồi sắp vào đĩa lớn
— Cà chua xắt lát, sắp đều lên trên salad
— Trứng đem luộc, canh vừa chín tới đem ra xắt lát để lên trên cà chua
— Thịt bò xắt lát mỏng, xào trong chảo

dầu thật nóng cho vừa chín tới. Để thịt bò lên trên trứng và cà chua
— Rưới nước mắm chua lên trên

Cách làm nước mắm:

— Đập dập miếng tỏi, khử dầu, để nguội
— Hòa nước mắm và một chút tiêu (tùy theo thích ăn cay nhiều hay ít)
— Hành tây xắt mỏng, vắt chanh vào để khử mùi hành.
— Pha nước mắm + tiêu vào tô đựng hành đã vắt chanh.
— Cho hỗn hợp nước mắm vào chung với dầu đã khử.

Chúc các bạn có một bữa ăn tuyệt diệu.

CHUYỆN VUI

quà FREE...

Hôm qua trường UCI có cái job fair. Con Lý vô tình đi ngang student center trước khi vào lớp, thấy cả đồng viết, postnotes, kẹo, giấy... cho free ở mí cái quầy company representative. Nó khoái chí, chôm đầu ra cái bịch tổ chẳng, đi từng từng quầy từng quầy, chĩa hít mấy cái đồ linh tinh mà cất vô cho dù nó không có chút ý định nào kiếm job cả. Đoạn, nó đi đến cái quầy của Adaptec, thấy cả đồng sinh viên, đa số là nam, đang đứng chen lấn. Nó đảo mắt lên bàn, chẳng thấy bánh kẹo mực viết chi ráo, chỉ có cái hũ to ơ là to, đựng đầy những bao nhỏ nhỏ mà chưa ai thèm lấy. Nó nghĩ chắc là chỗ ni đang cho ba cái computer screen quiper hay cleaner chi mà mùa rồi nó đã chôm được. Mừng thầm trong bụng, nó tìm cách chen vô, vì nó cũng cần cái giấy này đem về lau cái tivi screen cho đỡ bụi. Nó đứng trước cái hũ, thò tay vào rút ra một bọc, thì cái thằng representative của Adaptec ngẩng mặt lên nhìn nó liễn, "Hi!"

Nó quê quê, chào đại hấn một câu.

Hấn chỉ cười mỉm mỉm rồi nói, "Help yourself."

Nó khoái chí. Thằng này coi vậy mà dễ thương, hổng có bắt nạt mấy đứa chuyên môn đi lấy đồ free như mấy thằng ở hãng khác. Nó giả lả, "These stuffs are great! I took some home last time and they cleaned pretty quell. My mom loved it!"

Hấn tròn mắt, "Oh, really!... Take more if you like!"

Nó làm bộ như không cần mấy. Trong bụng nhủ thầm hồi nũa ra lớp sẽ quay đầu lại lấy thêm. Mấy cái thằng đứng xin job chung quanh thiệt là ngu quá, có đồ clean free như vậy mà không chịu lấy. Đem đĩa lau kiếng mắt cũng sạch vậy. Để một mình nó hưởng, thích ghê!

Nó quay đầu định đi ra, thì mấy thằng học sinh sau lưng cứ dòm dòm nó. Nó hơi bực

minh, vì có mấy đứa là học sinh nhìn mặt biết VN ngay, cứ cười cười nhìn nó. Nó nhíu mày, lách người đi ra, lằm bằm... "Cái lữ học CS sao mà dè nhỉ!"

"Chùng nào em ra trường?" Có một giọng Nam lên tiếng kể bên nó.

Nó quay mặt lại, giờ giờ cái bọc lên phân bua, "Oh, not until next year. I just want this!" Rồi nó quay gót bỏ đi.

Vừa đi, nó vừa lần lần cái bọc bạc trong tay cho đỡ ngứa, rùi cầm lên đọc coi nó ghi cái gì trên bọc... cho ra vẻ mình đang bận rộn để thằng khỉ kia khỏi đi theo. Mặt trước của bọc có chữ Adaptec lớn, với hàng chữ slogan nhỏ nhỏ đi vòng phía trên "Come grow with us". Nó lật ra phía sau bọc, thấy có hàng chữ instructions nhỏ xíu:

"Use to prevent pregnancy. Disposable."

JP

hạnh phúc ời, có còn đó không?

“Hè này em muốn về VN.” Nàng chớp chớp đôi mắt nâu long lanh nhìn hẳn, hơi dò hỏi. Hẳn cười thâm trong bụng, biết chắc ngay trước sau gì nàng cũng sẽ nói câu này. Năm nào cũng vậy, hễ Cali bắt đầu chuyển mình xoay người gần lại bác Thái Dương mặt trời là nàng cũng bắt đầu xoay cuộc đối thoại hàng ngày thành những lời nói xa, nói gần về một chuyến du lịch về thăm quê hương. Và mỗi lần như vậy, hẳn cũng nhẫn nại ngồi nghe nàng thao thao bất tuyệt kể về Việt Nam, những nỗi nhớ nhung, những sự luyến tiếc, hay đúng hơn là những gì còn sót lại trong ký ức của nàng.

“Nè, em muốn về bên di Đà Lạt, đi Nha Trang chơi! Em nghe nói ở đó có nhiều thắng cảnh đẹp lắm đó!” Nàng ngả người lên chiếc ghế sofa, bỏ hai chân toong teng thông qua tay vịn của ghế một cách thoải mái, líu lo bàn tiếp, “Chắc bây giờ trường học cũng thay đổi nhiều lắm anh hé?... Bây giờ nữ sinh đều mặc áo dài. Nhìn vào sân trường chỉ thấy những tà áo dài tha thướt, trắng xoá một màu, chắc đẹp lắm nhỉ???” Nàng mỉm cười.

Hẳn biết nàng rất mê áo dài. Nàng rời Việt Nam lúc vừa vào trung học. Lúc đó nàng vẫn còn mặc áo sơ mi trắng và chiếc jupe xếp li xanh dương đậm, lắc lư cái đuôi tóc buộc gọn trên đầu mà ôm cặp tấp đến trường. Cho đến một hôm khi nàng được mẹ dắt đi dự lễ tốt nghiệp đại học của chị Ba, lần đầu tiên thấy chị yếu điệu, tha thướt trong tà áo lụa màu xanh da trời nhạt, nàng mới bắt đầu mến chiếc áo đượm nồng sắc thái quê hương đó. Hai ba năm sau khi nàng đến Mỹ thì nghe tin tất cả nữ sinh đều được đổi đồng phục thành áo dài. Nàng vừa thích thú, vừa tiếc rẻ vì mất đi cơ hội có quyền mặc áo dài đi học mỗi ngày như đã từng mơ ước. “Rồi em cũng muốn về thăm lại vườn cây trái của ông bà Ngoại nữa!” Nàng nheo mắt như đã tìm được đề tài để kể cho hẳn nghe.

Tuy lớn lên ở thành phố, nhưng hầu hết những kỷ niệm ấu thơ của nàng đã kể cho hẳn nghe đều xoay về quê Ngoại — một nơi nghỉ hè lý tưởng nhất. Nàng kể nhiều lắm, nhiều đến nỗi hẳn chỉ cần nhắm mắt là có thể tưởng tượng ra lúc đó nàng ra sao, đang làm gì. Nghĩ tới khu vườn nhà Ngoại của nàng là hẳn hình dung ra một miền quê hẻo lánh, đồng ruộng bao la, cò bay... gầy

cánh. Nhưng thật ra quê Ngoại của nàng không xa thành thị cho mấy, nó nằm riêng biệt trong một vùng đất đỏ nép sát theo chu vi của quận Tân Bình, xã Tân Hương.

Nàng tăng hăng giọng, lên tiếng khoe, “Nhà Ngoại em có rất nhiều cây ăn trái, nào là cây chùm ruột, cây trứng cá, cây khế, cây măng cầu, ổi, dứa... Cây nào ra trái đều được tụi em chiêu cố rất tận tình. Trưa nắng gắt, em và Lý, nhỏ em họ đồng lúa, rủ nhau trèo vắt vẻo trên cây trứng cá, vừa lật trái vừa ăn tại chỗ, đoạn phun vò dầy cả sân. Nếu chán thì cùng nhau đi bẻ khế, hái măng cầu. Nhưng cả bọn thích nhất vẫn là cây xoài Thanh Ca Ngoại trồng ven hồ. Ông Ngoại quý cây xoài đó lắm. Mỗi lần cây xoài đơm bông, ra trái, là ông bà Ngoại dặn dò con cháu trong nhà không được phá phách, phải để yên cho xoài được chín ngọt trên cây. Thế mà lũ nhóc tụi em có nghe đâu.”

Thấy hẳn này giờ vẫn giữ vững vai trò của một thỉnh giả trung thành, lắng nghe không một chút thắc mắc, nàng thích chí, ngừng một chút, đưa tay với lấy ly nước lạnh trên bàn, hớp một mạch và bắt đầu vào câu chuyện.

“Em còn nhớ vào một buổi trưa hè oi bức, khi ông bà Ngoại đang say giấc trưa, thì em, chị Tư, và Lý bắt tay vào mật vụ trong ngày: lén ông bà đi bẻ xoài! Anh biết không, nói nghe thì dễ, nhưng thực hiện thì cũng cần phải chuẩn bị khá kỹ càng. Những trái xoài to, xanh mướt, như đã được ông bà Ngoại sắp đặt sẵn, chỉ treo lủng lẳng tuốt trên những cành cao, để dành những trái tí hon, đèo đọt nằm ở cành thấp. Bắc thang lên bẻ thì quá trắng trợn đi, lỡ bị bắt gặp thì chối đầu cho được. Vì vậy, chị Tư, lớn nhất trong bọn, quyết định lấy giàn ná ra bắn cho rớt mấy trái ở trên cao kia. Cả lũ con gái có bao giờ cầm ná bắn chi đâu. Cho nên chị Tư có nhắm ở độ nào... cũng bắn hụt. Mật vụ không thành, cả bọn tức tối, lượm đá chung quanh mà chọi tới tấp vào cây xoài vô tội. Đá sỏi rơi lộp bộp cứ y như là một trận mưa rào. Cuối cùng, có vài trái xoài chịu hết nổi, đành phải nhắm mắt quỵ sinh, lao thẳng vào.. cái ao bên cạnh. Cả bọn reo hò cho chiến công... dù không được mỹ mãn cho mấy. Sau khi ba đứa đã chắc chắn rằng ông bà Ngoại vẫn còn đang ngủ, Lý được giao cho nhiệm vụ lén xuống bếp, chuẩn bị một chén muối dầm ớt. Còn em và chị Tư thì nắm giữ vai trò trọng đại hơn, phải mò xuống hồ mà cứu vớt mấy trái xoài vô phước. Khổ nỗi, hai tụi em lúc ấy lại chẳng biết bơi, nên phải nhờ vào phao... mới nổi. Phao để bơi hồi đó đối với tụi em là những cái bình dầu bằng nhựa trống không mà mẹ đã bỏ ở sau hè. Em với chị Tư mon men ra bờ ao, hai bên nách kẹp hai bình không với nấp dặng cẩn thận, và

bắt đầu thả người xuống nước. Em “bơi” ra gần giữa ao, mới cảm thấy sao như thân người đang từ từ chìm xuống tuy tay chân vẫn đập nước đều đặn. Em nhìn lại cái phao thì thấy cái bình bên trái bị xút đầu mất tiêu cái nắp đây, nước đang ồ ạt chảy vào. Trời ơi, em đâm hoảng, tay chân đập loạn xạ, quên mất phải kêu cứu. Anh coi, em đang ngộp nước sắp chìm, chị Tư đang bơi ở bờ bên kia, thấy em giẫy dụa ‘bơi’ một cách chượng mắt như vậy mà chị chỉ ngạc nhiên ‘ngắm’ thôi.”

Nàng vừa kể mà vừa ra bộ tịch, say sưa như đang sống lại kỷ niệm lúc đó. Chuyện xảy ra đã lâu mà nàng còn giận, cong môi mắng... trái xoài:

“Em còn tức mấy trái xoài chết tiệt kia lắm đó! Hết chỗ tự tử rồi hay sao mà nhè ngay cái ao nhào xuống, báo hại em bữa đó uống một bụng nước no nê, xém chút lặn luôn cho ba ngày sau mới nổi lại.”

Hắn hình dung đến cảnh tượng nàng chìm dưới ao mà không khỏi bật cười, đành

phải lên tiếng với một chút thắc mắc, “Anh không hiểu tại sao em lại sợ chết chìm chứ! Em to xác như vậy, nhảy xuống ao thì chỉ làm tràn nước lên bờ thêm thôi, còn đầu nước để cho em ngộp???”

Nàng chẳng thèm để ý tới lời phê bình vô duyên của hắn, chỉ liếc hắn một cái dài ngoằng cho bõ ghét, rồi băng quơ đưa mắt nhìn xa xôi, ra vẻ trầm ngâm, “Không biết bây giờ ai đang làm chủ khu vườn đó nhỉ?”

“Thì về VN coi biết liền!” Hắn đứng đưng, tuy dư biết rằng nàng không về được. Nàng chưa học xong thì ba má nàng sẽ không cho nàng về. Thấy vẻ mặt nàng bắt đầu xị xuống, hắn hối hận sao đã lỡ lời làm chi. Con gái sao mà nhạy cảm quá chừng. Rõ khổ, bộ hắn quên rằng nàng là ưa nóng giận bất thường lắm hay sao. Hắn ngồi xuống kế bên nàng, cầm tay đỡ dành, “Nè, thì năm sau em sẽ ra trường phải không?”

Nàng gạt đầu một cách... nhát gừng. Hỏi

gì mà kỳ cục vậy. Bộ hể đi học thì phải... ra trường hay sao? Nàng không muốn ra trường đâu. Đi học đối với nàng là những chuỗi ngày êm ả không muộn phiền, đâu có chút lo lắng vào những mùa thi...

Hắn như hiểu ra nàng đang nghĩ gì, vỗ về an ủi, “Anh biết em của anh thông minh lắm, chỉ có cái tội lười mà thôi! Đi học rồi thế nào em cũng phải ra trường, tìm việc làm để tự lo cho bản thân chứ!!! Hứa với anh em sẽ gắng học. Và anh sẽ hứa hè năm sau sẽ dắt em về VN... nếu em chịu!” Hắn như ấp úng.

Nàng mỉm cười một cách tinh nghịch:

“Ai mà thèm đi với anh!”

Hắn lườm nàng, giải thích, “Em không về với anh? Anh về quê Ngoại một mình lỡ trượt chân té xuống ao, rồi ai sẽ là người chịu hy sinh cứu anh nhảy xuống... cho nước tràn ngược lên bờ đây hở???”

Nàng hết nhịn nổi, nhảy xổ vào hắn và néo túi bụi. Hắn đỡ đòn bằng cách thọt cà lét nàng lại, nhưng miệng thì vẫn nài nỉ xin tha. Với phản ứng tự nhiên khi bị nhột, nàng quát đại hai tay, rồi cho chân đạp ngược, đá xuôi tứ phía, và...

“Cà Rầmmmm!”

Nàng giật mình, mở mắt nhìn dáo dác... tìm hắn. Chỗm người qua ghé sofa, nàng thấy hắn nằm sóng suột trên sàn nhà, mặt úp dưới đất, chân trái xoắn ngược ra sau, chân phải còn vướng trên ghế. Hết hồn, nàng vội vàng chạy vòng qua ghế định đỡ hắn lên thì đã thấy hắn bắt đầu cục cựa lồm cồm ngồi dậy. Nàng tròn xoe mắt, không biết nói gì hơn,

“Có sao không...?”

Hắn lại lườm mắt, không thèm trả lời.

Nhìn hắn áo quần xốc xếch, cái mặt lấm lì, nàng vừa thấy tội nghiệp, vừa thấy hắn... dễ thương ghê. Khúc khích cười, nàng giả lả, “Cái tư thế anh nằm hồi nãy nhìn lạ mắt ghê đó!”

Hắn cũng bắt đầu mỉm cười, phỉu lấy hai bàn tay và phân bua, “Thì lâu lâu định tìm cho mình một dáng vóc mới để ‘impress’ em đó thôi!”

Nàng sà vào lòng hắn, nũng nịu, “Em còn tưởng anh hết thương người ta, bỏ trốn qua thế giới bên kia chịu ở rể cho bác Diêm Vương nữa chứ!”

Được dịp, hắn buông thông một tràng, “Ừa! Anh chết đi để cho mai này em có cơ hội để nhớ lại ngày hôm nay, nhớ anh, rồi cho em tha hồ hối tiếc sao lúc anh còn sống không nói chân đừng đập anh lợt xuống ghế mà!”

Nàng lẩm bẩm trong tiếng cười, “Đúng há! Hối tiếc sao không thẳng chân cho anh văng dia VN khỏi tổn tiền mua vé máy bay cho rồi!”

Hắn nhướng mắt hỏi lại, “Vẫn còn muốn về VN lắm à?”

Nàng trả lời xuội lơ, “Thì để năm sau vậy! Còn năm nay, hè năm nay mình đi đâu chơi đây nhỉ?”

Hắn ra vẻ ngạc nhiên, hỏi ngược lại nàng, “Đi cắm trại! Quên rồi à?”

Nàng như sực nhớ ra, giọng reo vui, “Đúng rồi! Tổng hội sinh viên năm nào cũng có trại hè đó mà! Em quên mất chứ! Em nhớ năm rồi trại hè vui ghê đó anh hé! Em khoái nhất là chương trình lửa trại vì họ có nhiều mục hấp dẫn lắm.” Nàng lại lú lo đối đề tài của đối thoại, miệng bắt đầu nghe ngao mấy bài hát sinh hoạt của trại hè, “Anh em ta mau cố chất cây khô vào đây đốt chung...”

Hắn nhéo nhẹ lên mũi của nàng, lắc đầu trầm thì, “Em con nít gì đầu đó!”

Họ tựa đầu vào nhau, say sưa kể chuyện cho nhau nghe, mặc cho phố xá chung quanh bắt đầu lên đèn — chấm dứt một ngày đã cũ. Nàng có biết đâu hôm nay có thể sẽ là một trong những kỷ niệm đáng yêu cho những ngày sắp tới. Và rồi một ngày nào trong tương lai đó hắn lại sẽ nghe nàng kể về những kỷ niệm, hay lướt tiếc của ngày hôm qua, hôm nay, và ngày mai — khi tất cả sẽ không còn trong tầm tay với, “Hạnh phúc không bao giờ tìm thấy được ở hiện tại. Đó là một phần quá khứ được nhớ lại hay một phần tương lai được mơ tới.”

Tử Hạ

Em Ở Đâu

Tặng KH.

Em ở đâu? Em ở đâu?

Sương rơi ướt đầm mái đầu, anh đi

Người bên nó, kẻ bên ni,

Một trời cách biệt nói gì đây em?

Tiếng gì vọng khê trong đêm,

Hay lời em đó từ nghìn dặm xa?

Ôi, trời đất rộng bao la

Ta sao cô quạnh, người bao la tình...

Tay mình lại nắm tay mình...

Dưới sương có một bóng hình chờ em.

Hoài Vũ

Tổ Tâm

Tặng Tố Tâm

Ta dạo bước thẩn thờ

Như mây chiều phiêu lãng trên thung lũng buồn

Và bỗng nhiên

Ta gặp em

Đôi mắt tinh anh

Nụ cười duyên dáng

Và mái tóc em

Bồng bềnh trong gió

Như cuốn cả hồn ta trôi vào mệnh mỏng...

Rồi những phút giây ngập ngừng ta muốn ngỏ

Rằng... "Em là hạnh phúc của lòng ta"

Có bao giờ em nghĩ em sẽ thế

Một tâm hồn ta mong đợi bấy nay

Nhật Nam

Nhạc

Lời tình tự của Biển

Nhạc: DNDK
Thơ: Huyền Đan

NON

35

SÔNG

There are hundreds of great music groups in the mainstream music culture of the United States. Among them, an Irish band formed in the early 1980s has been very popular in the United States and all over the world. They are U2. Some of us, Vietnamese young men and women who were born in 60's and 70's, might know and love some hits of this British group. Let's find out some reasons that contribute to their popularity and international stardom.

First of all, they create good music.

Their music runs the gamut from slow beautiful love songs such as "One", "With or Without You" and "Tomorrow" to strong beat, quick ballads such as "New Year's Day", "Pride (In The Name of Love)", "Like a Song" and recently hit song titled "Staring At The Sun". Every song is a distinctive and special piece of music that can attract the listeners' attention and admiration immediately. Their music constantly sounds "modern". In the single disc titled "The Fly", "The distorted guitar and dark sound was an entirely new U2. 'The Fly' was not only a song, but an entirely new personal Bono was taking on." (Andreas) Recently, their new album "Pop" is considered to be "smart, self-aware stuff, acknowledging pop's shallowness while panning for nuggets of truth." (Time) Their music is a mixture of sad, high voice of Bono, the singer and distorted, high-octane guitar licks and sounds of "The Edge" Evans together with the beautiful bass of Adam Clayton and drumbeats of Larry.

Moreover they write clever poignant lyrics for their songs. Almost all of the songs are written by the whole group. Their lyrics describe a sad scene as in the song called "A Sort of Coming Home": And you know it's time to go through the sleet and driving snow across the fields of mourning to a light that's in the distance... Or sometimes the lyrics express their philosophy such as a part in the song titled "Like a Song": Angry words won't stop the fight. Two wrongs won't make it right. A new heart is what I need... The lyrics linger in the listeners' mind even though the song is over on the radio. The songs with lingering

lyrics are "Who's Gonna Ride Your Wild Horses?", "Mysterious Ways", "Drowning Man" and many more.

Last but not least, the building block of U2's popularity and stardom is that the group includes capable musicians with their own talents. They all contribute their skills to the making of what is called U2. Bono is an irreplaceable singer with a precious and special voice. His voice is one of a kind. Once we hear his singing, we get hooked. "The Edge" Evans is a guitarist whose style is emulated by thousands of young guitarists in the United States. Adams Clayton is an excellent bassist who can accompany the cutting-edge guitar sounds of "The Edge" Evans. The bass lines

in the song "New Year's Day" is very interesting and haunting. Try and listen to this song again to hear those wonderful bass notes. Larry is a competent drummer. His drumbeats are perfect accompaniment with Clayton's bass notes.

U2 is an energetic and healthy music group. They deserve to be one of the favorite bands in the United States and all over the world. They also deserve to be introduced to Vietnamese students who love to find the beauty of music. The beauty of their music is created in many hit songs that resulted from their hard work and creativity in the past two decades.

Still they continue to be an inspiring music group for the next decade.

The Sand Man

If you are interesting in rock music, please email me at the-sand-man@Poboxes.com

WORDS CITED

Andreas. "The history of U2" Absolute U2 Popmart Affiliate Stockholm.

<http://home3.swipnet.se/>

~w-37591/history.htm (April 4, 1998)

"The Best Of 1997 and The Worst Of 1997."

Time – December 29,1997: 145V

nguyên nhân chính đã đưa đến khủng hoảng kinh tế ở Á Châu và sự thay đổi cấu trúc chính trị ở Indonesia

Khủng hoảng kinh tế Á Châu gần đây đã mang lại nhiều sự tranh luận trong giới chính trị nói riêng và cũng là những thắc mắc chung của tất cả chúng ta. Yếu tố nào đã đẩy những nước đã từng mang danh “Những Con Rồng Châu Á” xuống thành những nạn nhân cho cuộc khủng hoảng kinh tế trầm trọng không những gây ảnh hưởng cho vùng Á Châu mà còn lan rộng ra thế giới?

Sự kiện thay đổi chính trị ở Indonesia trong tháng 5 vừa qua phải chăng cũng có những yếu tố tương tự như cuộc khủng hoảng kinh tế.

Vấn đề này đã được bàn cãi và nghiên cứu. Có 2 câu hỏi mà các học giả chính trị đang cố gắng giải đáp. Lý do nào đã làm một số nước Á Châu trở thành những con Rồng và nguyên nhân nào đã đẩy những nước này đi đến tình trạng khủng hoảng kinh tế và đặc biệt là sự thay đổi ở Indonesia.

Để có được 1 câu trả lời tương đối đúng đắn trước hoàn cảnh không mấy gì lạc quan ở Á Châu, chúng ta hãy cùng sơ lược cơ cấu tổ chức chính trị hành chính cũng như hoàn cảnh lịch sử mà các nước Á Châu đã và đang trải qua.

Như chúng ta đã biết, phần lớn các nước Á Châu đều chịu sự ảnh hưởng của chủ nghĩa thực dân mà Nhật đã áp dụng cho họ trong một thời gian dài. Do vậy, cơ cấu chính trị hành chính của một số nước Á Châu đã hầu như là sản phẩm của thực dân Nhật. Nhưng tại sao Nhật lại bành trướng thế lực của mình ở các nước láng giềng? Nói một cách chính trị thì lý do đã đưa Nhật đi đến hành động xâm lược là áp lực của 2 đế quốc Anh và Mỹ. Phải chăng Nhật dùng phương cách “tấn công để phòng thủ”? Hay có lẽ Nhật đã lo ngại chính họ cũng sẽ bị cai trị dưới chủ nghĩa đế quốc nếu như họ không phản ứng trước. Thật đúng như vậy. Chính vì những yếu tố này đã đẩy Nhật đi đến chỗ bành trướng thế lực. Tuy đầu hàng vô điều kiện trong Đệ Nhị Thế Chiến, Nhật vẫn gây ảnh hưởng cho các nước đã từng bị Nhật cai trị bằng chính cơ cấu chính quyền quân phiệt.

Nam Hàn là một thí dụ điển hình cho cấu trúc chính trị của Nhật và cũng như hiện tại đang phải đương đầu với sự khủng hoảng kinh tế. Chính Nam Hàn và các con Rồng Châu Á khác đã phát triển kinh tế bằng cơ cấu chính phủ mà Nhật đã thành lập trong thời kỳ thực dân. Phải chăng văn hóa Đông Phương “dân phục tùng vua” cũng một phần nào giúp cho các chính phủ quân phiệt thành công trong việc phát triển kinh tế. Tuy nhiên, giai đoạn “làm Rồng” đã qua và hiện nay khủng hoảng kinh tế đang hoành hành các nhà lãnh đạo Á Châu và sự việc thắng cử của Kim Dae Jung—một lãnh tụ của phe đối lập với chính phủ Nam Hàn và sự từ chức của Suharto ở Indonesia đã làm chúng ta phải suy nghĩ. Sự độc tài của một chế độ quân phiệt không thể nào tồn tại lâu trong thị trường kinh tế tư bản tự do. Thay vào đó, Châu Á cần những chính sách tự do dân chủ trong cả kinh tế lẫn chính trị để từ đó tiếp tục phát triển theo tốc độ của các nước Tây Phương. Do đó, chúng ta có thể tin rằng sự độc tài và độc đoán của một chế độ sẽ phải được thay thế bằng chính tự do và dân chủ.

Tạ Đức Trí

ĐỌC SKILLFUL MEANS của Tarthang Tulku qua bản dịch của Phạm Công Thiện

Đã lâu lắm, chừng như đã hơn một năm nay, tôi không còn thú đi dạo, mua sách nữa. Một phần vì công việc làm và học quá bận, không còn nhiều thời giờ như trước, một phần vì giữa rừng sách bạt ngàn hôm nay, kiếm được những cuốn sách vừa ý, nhất là trong các tiệm sách Việt Nam thì quả thật khó. Do đó, cái thú đọc sách tuy vẫn còn, nhưng có chăng, chỉ đọc vài tạp chí văn chương đặt mua dài hạn hay những loại sách chuyên môn.

Gần đây, một người bạn hỏi rằng có đọc “Phương Tiện Thiện Xảo” chưa.

— Chưa đọc, mà hay không, của ai?

— Rồi, mai sẽ cho mượn đọc, của Tarthang Tulku, qua sự dịch thuật của Phạm Công Thiện.

— À, tưởng ai, Phạm Công Thiện. Đọc ông ta chỉ có tẩu hỏa nhập ma. Có đọc Thủ “Ngày Sinh Của Rắn” của ông chưa?

— Không, Phạm Công Thiện chỉ dịch thôi. Nhưng bảo đảm hay.

Cơ duyên đưa đẩy, tôi được đọc Skillful Means, qua bản dịch Việt Ngữ Phương Tiện Thiện Xảo của Phạm Công Thiện. Và tôi đồng ý với người bạn. Sách hay.

Phương Tiện Thiện Xảo là tổng hợp những bài giảng của Tarthang Tulku, gồm có ba phần: Trục thức về đời sống, Sự biến đổi chuyển hóa, và Sự san sẻ với kẻ khác. Trong mỗi tiêu đề này có những bài giảng, rất gần gũi với lối sống, lối suy nghĩ và văn hóa Á đông chúng ta, vì tác giả cũng là một người Á đông. Quyển sách gợi ý, chỉ dẫn chúng ta những phương thức thực tiễn, từ cách tạo nên những thoải mái trong nội tâm trước cuộc sống đầy phức tạp hôm nay, đến những lối đơn giản nhưng rất hữu hiệu trong việc đối đầu với

những khó khăn từ thể chất đến tinh thần. Xa hơn, ông giúp chúng ta tìm thấy sức mạnh tiềm tàng của chính mình để tự tin hơn, vững chãi hơn trong những công việc hằng ngày ở một xã hội khoa học hôm nay, và sự chung sức hợp tác để thành công trong một môi trường tranh đua để thắng của hiện tại.

Có thể chúng ta đã nghe những điều này, ở đâu đó, nơi nhà trường, hay ở những hoạt động trong xã hội. Cũng có thể chúng ta đã nghe nhắc tới nơi sở làm, hay trên tivi. Nhưng thực tế hơn, gần gũi hơn, ông đến với chúng ta bằng kinh nghiệm bản thân, bằng những chất lọc trong đời sống của chính mình. Thành ra, những điều ông nói, ông gợi cảm, rất dung dị, như lời một người bạn quý, một người thầy tận tâm. Chính sự gần gũi ấy giúp người đọc thấy được mình rõ hơn, để tạo cho mình một cuộc sống thanh nhàn nhưng tràn đầy ý nghĩa.

Theo ông, “dù ta có thành công ở đời đi nữa, chính sự cách xa bản thể thực thụ của mình đã khiến cho mình đánh mất cơ sở nội lực vững chắc khả dĩ an trú dựng lập đời sống mình. Điều này đưa đến những cảm giác bất an; và cuộc đời có thể bắt đầu trở nên rỗng rỗng, vô vị, mất hết ý nghĩa.” Vậy ta phải tạo cho bằng được sự thoải mái trong nội tâm, để xóa đi những bất an trong cuộc sống. Nhưng là thế nào để có được sự thoải mái này?

Qua từng trang sách, ông ngồi xuống bên cạnh chúng ta, san sẻ với chúng ta, truyền đạt cho ta những Phương tiện thiện xảo của cuộc đời.

Cuộc sống là một chuỗi dài, và liên tục của những sự tranh đua. Ai bền chí, ai dẻo dai sẽ đi được đường trường, sẽ dễ đạt đến thành công. Ai buông xuôi với cuộc đời, dĩ nhiên cuộc đời cũng buông xuôi một cách sòng phẳng với người đó. Tuy nhiên, cạnh tranh là để tiến bộ chứ không phải nhất định phải có kẻ thắng, người thua. Theo ông, cạnh tranh không có nghĩa là chống lại người khác. “Lúc sự cạnh tranh trở thành sự giao chiến thì nó làm mất hết thế lực để truyền hứng cảm nhiệt tình, và trở thành một hình thức cưỡng ép, bức bách, khả dĩ tạo ra sự bất hòa trong tâm thức và những cảm giác của mình, làm lung lạc sự bình hành tự nhiên trong đời sống của chúng ta.” Và vì thế, ông đã dẫn giải cho chúng ta tường tận sự hổ tương, chứ không phải đối nghịch, trong cạnh tranh. “Khi chúng ta đều làm việc chung với nhau, thay vì cạnh tranh bằng những phương cách vô dụng và hẹp hòi thì những khả năng để nâng đỡ hỗ trợ và sự ưu ái thực sự trở thành vô hạn.”

Ông chia sẻ với người đọc về những vấn đề tuy đơn giản nhưng ta rất khó tìm thấy trong cộng đồng Việt Nam chúng ta nói riêng và trong cả thế giới hôm nay nói

Bạn có bao giờ thấy một con ngựa chán nản không? Bạn có bao giờ thấy một con chim buồn rầu không? Một lý do vì sao chim và ngựa không buồn rầu và chán nản là vì chúng không bao giờ cố gắng phô trương trước mặt mấy con chim khác hoặc mấy con ngựa khác. – Dale Carnegie

chung. Đó là những phương thức để sử dụng tài nguyên nhân lực của chúng ta, những sự giao thông truyền đạt và sự chung sức hợp tác để đi đến thành công.

Thực ra chúng ta đã từng nghe rất nhiều về những vấn đề này. Những vấn đề đơn giản nhưng khó thực hiện bởi lòng người phức tạp của hôm nay. Nhưng, những lời ông chia sẻ rất bình dị, chân thật. Chính cái chân chất đó đã tạo nên sự cảm thông, và theo ông, ai cũng có thể làm được.

Cuốn sách gói ghém những điều tâm huyết mà ông chia sẻ với mọi người được Phạm Công Thiện chuyển ngữ tương đối thành công, tuy còn đôi chỗ người dịch bám quá sát vào từng chữ một trong bản tiếng anh, thành ra có câu còn dài thượt, và có nhiều từ hơi khó hiểu, nhất là cho những bạn trẻ sống xa Việt Nam tương đối lâu. Nếu bạn cảm thấy thoải mái khi sử dụng anh ngữ thì nên đọc bản tiếng anh Skillful Means.

Tôi đồng ý với dịch giả Phạm Công Thiện, đây là một tác phẩm “rất thực tiễn, linh động, đầy đủ phẩm chất nhẹ nhàng, đầy đủ khả tính để chuyển hóa toàn diện đời sống hiện nay của chúng ta trên đất Mỹ.” Một quyển sách rất đáng để đọc.

Ở những dòng mở đầu của trong lời giới thiệu, Phạm Công Thiện đã viết:

“Hiện nay, tên tuổi của Tarthang Tulku đứng hàng đầu trong bảng liệt kê tên tuổi những vị thầy danh tiếng ở thế giới. Cách đây vài chục năm, Tarthang Tulku đã âm thầm xuất hiện ở California, không một đồng xu dính túi, và chẳng biết nói tiếng Mỹ, thế mà chỉ trong vòng 10 năm thời mà Tarthang đã thành tựu sự nghiệp văn hóa vượt xa hơn cả những gì mà tất cả những bậc thầy Trung Hoa, Nhật Bản và Đại Hàn đã kiến lập tại đất Mỹ trong vòng 100 năm qua.”

Sự thành công của ông trong sự nghiệp văn hóa bảo đảm cho sự khả tín của những điều ông chia sẻ với chúng ta. Mời bạn đi vào những trang sách của ông để tìm cho được Phương Tiện Thiện Xảo cho chính mình.

Lê Tạo

Biệt trần

*Cứ hoài mong trở về quê cũ
Chẳng trách mình nay cảnh âm u,
Thì người ơi ta đành gian dối!
Chẳng yêu người mãi đến thiên thu.*

*Ta biết người vì ta đau khổ,
Ta biết ta buông lời bịp lố,
Thì người ơi, người hờn một khoảnh!
Mai sẽ về đời chẳng còn cô.*

*Chỉ còn ta vai quần phiến muộn,
Ai bỏ ai đi lúc thềm thuổng.
Giờ nhìn lại thấy mình khờ dại,
Phố ngã trắng nghiêng thấu tình cuồng.*

*Ta còn đây giữa đường gian khổ
Dốc nổi sâu mộng vỡ tim khô,
Thì người ơi, van người đừng khóc!
Lỡ biệt trần, xin hẹn cô mơi!*

Văn Thôn

Đau...

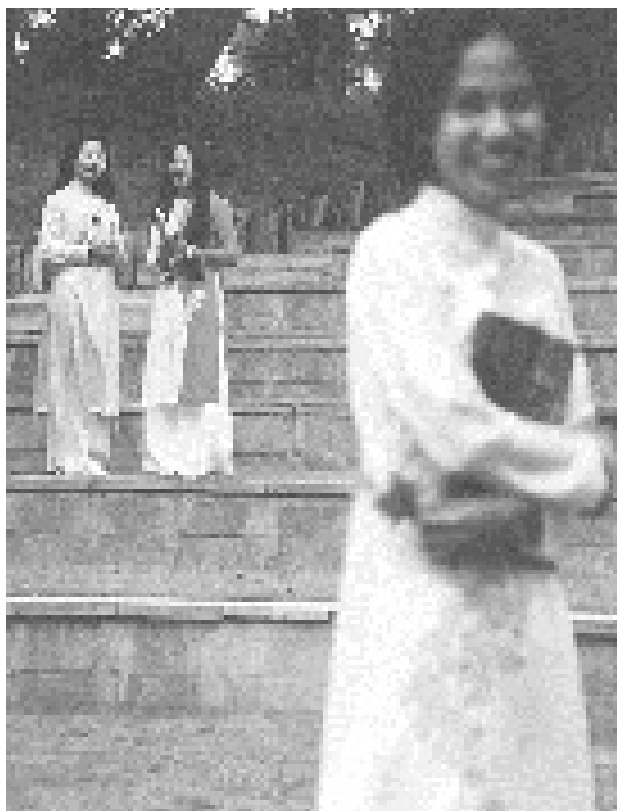
*Anh đi giữa mùa Xuân
Mưa thấm đẫm vạt cỏ
Đâu rồi bóng hình em,
Đi bên anh một thuở*

*Những kỷ niệm êm đẹp,
Giờ đây đã nhạt nhòa.
Những tháng ngày yêu dấu,
Giờ đây đã lùi xa...*

*Chỉ còn trong ký ức,
Một nỗi niềm đắng cay.
Chỉ còn trong trái tim,
Một nỗi đau dằng dấy...*

*Mưa buồn như lệ đổ
Nhưng mưa đến rồi qua...
Còn nỗi đau tình ái,
Chẳng bao giờ lùi xa!*

Hoài Vũ

một chuyến tốc hành

Dường như ai đó đã viết: “Đời người là những chuyến đi nối tiếp nhau.” Phải thế chăng? Có những chuyến đi rất dài nhưng không lưu nhiều kỷ niệm. Có những chuyến tuy ngắn ngủi nhưng lại khó quên. Quả thật thế. Dù đã hơn hai tháng trôi qua, những cảm xúc náo nức hân hoan hôm nào vẫn chợt ùa về khiến băng khuôn. Tự dung muốn ghi lại đôi dòng chia sẻ cùng ai đồng sở thích...

Thứ Bảy, ngày 28 tháng 3 năm 1998

Choàng tỉnh dậy lúc trời vừa mờ sáng. Cảm thấy khoẻ khoắn sau giấc ngủ tuy ngắn, nhưng ngon giấc. Còn quá sớm. Có lẽ nổi nồn nao đón chờ chuyến du ngoạn đã đánh thức tôi dậy trước khi đồng hồ kịp reo. Nằm dài vừa nghe nhạc vừa ngắm cảnh mặt trời mọc cũng là một điều thú vị. Thời gian trôi qua thật nhanh. Thoắt cái đã đến giờ khởi hành. Sửa soạn, kiểm soát giấy tờ, hành lý lần chót trước khi rời khỏi nhà. Trời hơi se lạnh. Vài làn gió thoáng qua làm lay động những chùm lá còn ướt đẫm sương đêm. Phố phường im lặng lạ. Mọi người như còn chìm sâu trong giấc ngủ say. Thỉnh thoảng, vài chiếc xe phóng nhanh trên đường vắng, làm khuấy động bầu không khí yên tĩnh của một sáng cuối tuần. Bãi đậu xe của khu thương xá gần nhà (địa điểm tập trung) vắng ngắt. Mới có dăm chiếc xe đậu rải rác đó đây. Lác đác vài người bộ hành đi dọc lề đường khẽ liếc nhìn. Có lẽ họ ngạc nhiên vì thấy nhiều người tụ họp khi thương xá còn đóng cửa im ỉm, mà lại còn lũ khū hành lý, máy ảnh, máy quay phim nữa chứ. Đứng lặng yên ngắm nhìn cảnh mọi người cười nói tíu tít và lắng nghe những cảm giác khó tả đang xao động trong lòng. Có lẽ lần đầu tiên tham gia chuyến du ngoạn theo đoàn nên náo nức thế chăng??

Bóng xe bus vừa xuất hiện, mọi người không cần ai nhắc, tự động kiểm soát hành lý, cầm sẵn vé trên tay rồi xếp hàng chờ đợi. Xe vừa dừng, Lily (người hướng dẫn đoàn) nhanh nhẹn bước xuống và liến thoắng tự giới thiệu bằng tiếng... Quảng Đông. Ủa, sao lạ vậy kia. Hơi bất ngờ vì cứ ngỡ Lily sẽ nói bằng cả hai thứ tiếng Anh và Hoa. Tự thâm trách mình quá sơ sót không hỏi kỹ lúc đặt mua vé. Âu cũng là một bài học đáng nhớ. Dù sao cũng đã lỡ rồi. Đành cười trừ khi bắt gặp tia nhìn dò hỏi xen lẫn vẻ ngạc nhiên của hai người bạn đi chung. Cũng may, Lily đã vui vẻ lập lại những lời giải thích bằng tiếng Anh khi tôi yêu cầu. Hóa ra chỉ có ba người chúng tôi lạc loài trong đám con cháu của... “Thiên Triều” trong chuyến du ngoạn này đó.

Xe từ từ rời bánh. Chuyến du ngoạn thật sự bắt đầu. Những tia nắng mặt trời lung linh nhẩy múa như muốn hòa theo nhịp tim tôi đang rộn rã reo vui. Hình như mọi người cũng đồng cảm xúc, ai nấy đều lộ vẻ hân hoan ở nét mặt, tiếng cười nói rộn rã. Trời còn sớm. Xa lộ QEW vắng ngắt. Xe cứ bon bon tiến thẳng hướng thác Niagara. Sau một lúc náo nhiệt, không khí trong xe dần trở nên yên tĩnh. Chỉ còn tiếng trò chuyện khe khẽ, hay những nhịp thở đều đều của một số hành khách đang

ngủ gà ngủ gật. Tôi lơ đãng nhìn qua cửa sổ, ngắm phong cảnh bên ngoài. Những dãy nhà vùn vụt lướt qua, nhường chỗ cho các cánh đồng cỏ nối tiếp nhau. Xa xa, vài ống khói nhà máy đang cuộn cuộn phun khói. Dăm căn nhà kho thuộc các nông trại hai bên đường còn đóng cửa kín mít, không một bóng người. Lác đác vài chú bò đang thong thả ăn cỏ. Những chú chim se sẻ đang tí tách chuyên càn đuổi bắt nhau, tạo nên nét chấm phá cho bức tranh thiên nhiên thêm sinh động. Hôm nay, trời đẹp lạ. Thật là một điều may mắn vô cùng. Mới tuần trước, thành phố bị cơn bão ghé thăm, tuyết đổ mù khắp nơi, tràn ngập đường xá, trời lạnh cắt da. Cứ ngỡ chuyến du ngoạn sẽ phải bãi bỏ nếu thời tiết tiếp tục như thế mãi. Nào ngờ, sáng nay trời lại nắng ấm và đẹp tuyệt vời. Đến thác Niagara lúc 10 giờ 15 sáng. Xe tạm dừng để hành khách chụp hình bên thác hay đi lại cho giãn gân cốt. Chờ mọi người mua hàng hóa miễn thuế ở Duty Free Shop xong, xe rẽ vào xa lộ 420, qua cầu Rainbow ghé trạm kiểm soát tại biên giới. Thủ tục giấy tờ cũng nhanh chóng. May nhờ xe không bị xét, nên nhiều người đã mang... lậu được một số trái cây qua biên giới. Xe chuyển sang liên lộ (interstate) 190, rồi liên lộ 290 trước khi rẽ vào liên lộ 90 hướng đông (New York State Thruway). Phong cảnh thay đổi liền liền. Thoạt đầu là vẻ đẹp hùng vĩ của thác Niagara, với làn nước cuộn cuộn chảy rồi ào ào trút từ vùng thác hình móng ngựa (Horseshoe Falls) xuống những tảng đá bên dưới chân thác nổi bọt trắng xóa.

Khi cái dáng cao vút của tháp Skylon vừa khuất bóng, tôi tự nhủ mình đã thật sự rời xa biên giới Canada rồi đó. Dòng sông Niagara vùng hạ lưu vẫn hiền hòa chảy, tỏa ánh xanh biếc phản chiếu nắng sáng lấp lánh. Sau đó, phong cảnh tẻ nhạt dần. Những cánh đồng cỏ nối tiếp nhau đã không còn quyến rũ tía nhìn du khách được nữa. Lily liền cho chúng tôi xem phim vui để giải trí. Xe tiếp tục lái dọc theo liên lộ 90. Đang mê mê theo dõi nội dung cuốn phim, bỗng giật mình khi cảm thấy xe giảm dần tốc độ. Thì ra, xe đã rẽ vào đường 138 tại exit 41 để ghé Finger Lakes Outlet Center by Horizon (thuộc thành phố Waterloo, tiểu bang New York) cho chúng tôi nghỉ ngơi, ăn trưa khoảng một tiếng. Nhìn

lại đồng hồ thì đã gần 1 giờ trưa rồi. Thảo nào bao tử cứ nhảy theo nhịp Rock N' Roll này giờ. Khu thương xá này khá rộng lớn với hơn trăm cửa tiệm, bày bán đủ các loại hàng hóa, từ giấy dép, quần áo đến vật dụng gia đình, sách vở, văn phòng phẩm đến các loại đồ thể thao, giải trí; từ các món đồ chơi đủ loại cho trẻ em đến mỹ phẩm, đồ trang sức phụ nữ, thời thi đủ kiểu, đủ mọi giá tiền, từ bình dân đến đắt giá. Nói tóm lại là có rất nhiều điều thú vị để la cà mua sắm. Nhưng, thú thật, với ba chúng tôi lúc này thì khu bán thức ăn (Food Court) mới thật quyến rũ. Dù vẫn chỉ có các món ăn quen thuộc của Arbys, Villa Pizza, Subway và Burger King, nhưng lúc này món nào cũng thật hấp dẫn. Sau bữa trưa, chúng tôi còn nhiều thì giờ để tản bộ nhìn ngắm, mua sắm vài món làm kỷ niệm. Đến 1 giờ 45, xe tiếp tục khởi hành. Suốt đoạn đường theo liên lộ 81 dài dằng dặc, đa số hành khách đều ngủ gà ngủ gật. Riêng tôi thì mãi mê xem phim vui nên quên cả đường xa. Xe tiếp tục đi ngang qua thành phố Binghamton, Scanton. Sau đó, chuyển sang đường 380 và liên lộ 80 theo hướng thành phố Newark thuộc tiểu bang New Jersey. Chà, chỉ mới ngày đầu mà chúng tôi đã có dịp đi qua ba tỉnh bang và tiểu bang rồi đó. Ngày nhé, Ontario của Canada nè, New York và New Jersey của Mỹ nữa nè. Đó là chưa kể đến biết bao nhiêu thành phố mà chúng tôi đã băng ngang qua. Chẳng hiểu có ai lắm cảm tính toán kiểu ni như tôi chẳng? Vớ vẩn quá, phải không? Trời sụp tối. Cảnh vật bên ngoài chìm khuất trong màn đêm. Đến 7 giờ 30, xe ngừng lại ở một khu thương xá cho chúng tôi dừng bữa. Quanh quẩn thì cũng chỉ vẫn những món fastfood quen thuộc, chẳng có chi đặc biệt. Xe lại tiếp tục lăn bánh lúc 8 giờ 15, nhắm hướng khách sạn Marriott – Airport ở gần phi trường Newark mà tiến. Đến đây thì nhiệm vụ của Lily đã chấm dứt. Người hướng dẫn mới của chúng tôi là Gary, rất nhanh nhẹn và vui tính. Chia tay cùng Lily xong, chúng tôi mang hành lý về phòng. Sau một ngày dài trên xe, bây giờ thật thoải mái khi được nghỉ ngơi trong gian phòng khang trang, trang trí đẹp mắt. Thảm khen công ty du lịch này đã khéo chuẩn bị chu đáo nơi nghỉ ngơi cho hành khách. Một điểm son cho công ty du

lich. Sau khi tắm rửa xong, chúng tôi vừa nằm xem phim vừa rúc rích trò chuyện. Ai cũng có vẻ thích thú với chuyến đi lần này lắm. Mãi nói nên chúng tôi ngủ khá muộn. Thế là đã hết ngày đầu tiên rồi đó. Chẳng biết điều lý thú gì sẽ chào đón chúng tôi vào ngày mai đây nhỉ.

Chủ Nhật, ngày 29 tháng 3 năm 1998

Choàng tỉnh dậy khoảng 5 giờ sáng. Dù chỉ ngủ vài tiếng nhưng vẫn thấy khoẻ và tỉnh táo chi lạ. Có lẽ niềm thích thú đã tiếp thêm sinh lực cho tôi chăng? Sửa soạn, thu xếp hành lý xong xuôi trước khi điện thoại đánh thức kêu vang. Chẳng hiểu có ai ngủ quên sáng nay không nhỉ. Chúng tôi rời khách sạn vào lúc 6 giờ 45 sáng. Trời còn ẩm hơi sương. Theo dự định, sáng nay chúng tôi sẽ viếng thăm một số nơi tại thành phố New York và sẽ nghỉ đêm tại thành phố Atlantic City. Chẳng hiểu có kịp giờ không nhỉ? Từ phi trường, xe rẽ sang đường 280 rồi liên lộ 95 và 495, qua Lincoln Tunnel băng ngang sông Hudson để bắt đầu vào khu Manhattan thuộc tiểu bang New York. Chúng tôi được thong thả nhìn ngắm phong cảnh qua cửa sổ khi xe lái chậm chạp theo đường 42th. Chà, thành phố New York có khác, sáng sớm Chủ Nhật mà xe cộ đã tấp nập qua lại các nẻo đường phố rồi đó. Chẳng trách ai cũng khiếp vía với nạn kẹt xe ở New York. Vừa nghĩ vẩn vơ, vừa nhìn những thắng cảnh hai bên đường. Thoạt đầu là Jarvis Convention Center, nằm ở góc đường 11th và 42th. Đến đường Broadway thì xe rẽ trái, cho chúng tôi được xem khu Uptown/Harlem. Gary chỉ cho chúng tôi thấy khu Timesquare nổi tiếng, tọa lạc tại 7th và Broadway. Tiếc ghê, giá được dạo quanh khu Timesquare vào ban đêm thì chắc thú vị vô cùng. Tiếp theo là “bùng binh” Columbus (tạm dịch từ chữ Columbus Circle đó mờ) là nơi giáp nhau của đường 8th, Broadway và 59th. Xe vẫn lái dọc theo đường Broadway đến Lincoln Center tại ngã tư đường 68th và Broadway thì chuyển sang đường Central Park West. Tại góc đường 72th, chúng tôi thấy Strawberry Fields bên tay phải.

Kể đến là Museum of Natural History tọa lạc tại góc đường 79th bên tay trái. Sau đó, xe rẽ trái vào đường 112th cho chúng tôi ngắm St. John The Divine và Columbus University tại góc đường 116th và Amsterdam. Biết bao nhiêu cảnh đẹp để chụp hình. Chỉ tiếc thời gian không cho phép nên chúng tôi chỉ có thể chụp hình bằng... mắt mà thôi. Sau khi đi ngang qua Harlem/Apollo Theatre tại góc đường 125th và Frederick Douglas Blvd, xe trở lại 112th và rẽ phải vào đường số 5 cho chúng tôi nhìn ngắm các viện bảo tàng và công viên dọc hai bên đường; như Museo Del Barrio, Museum of the City of NY, Jewish Museum, Guggenheim Museum, Metropolitan Museum of Art, Frick Collection và Central Park Zoo cùng Central Park/ Plaza Hotel. Thật khó diễn tả được cảm xúc khi lần đầu được nhìn ngắm những cảnh đẹp như thế. Gary luôn miệng giải thích về những nơi mà xe chúng tôi đi qua. Chỉ tiếc cả ba chúng tôi đều không hiểu tiếng Quảng nên chỉ nghe được tên những nơi đó bằng tiếng Anh mà thôi. Đến ngã tư đường số 5 và 57, Gary chỉ cho chúng tôi xem Trump Tower tại 721 Fifth Avenue. Đây là tòa nhà thật đồ sộ tọa lạc tại trung tâm thành phố, với những cửa tiệm sang trọng ở suốt 5 tầng lầu G, L, 2, 3 và 4. Ngoài ra, nơi đây cũng là một trong những nơi cư ngụ của những nhân vật nổi tiếng như Donald Trump, Michael Jackson, Sophia Loren, Johnny Carson, Steven Spielberg, Sultan of Brunei, vv... vv... Qua cửa sổ xe, chúng tôi có thể thấy Rockefeller Center (tại đường số 5 và 50), Sheraton NY (tại ngã tư đường số 52 và 7), NY Public Library (ngã tư 42th và 5th), Diamond District hay còn gọi là The Chrysler Building (tại 46th và 6th) với mái nhọn thẳng vút lên cao. Kế tiếp là Empire State Building nằm ở ngã tư đường số 33 và 5. Xe tiếp tục đi đến đường 14 thì quẹo phải, rồi quẹo trái tại đường số 7, và lại quẹo trái vào đường Bleecker. Tại góc La Guardia và Bleecker là Greenwich Village. Sau đó, xe quẹo phải, rồi quẹo trái vào đường Houston, rồi lại quẹo phải để chuyển trở lại đường Broadway tiến về hướng Downtown. Chúng tôi được nhìn

ngắm phố Tàu New York khi xe chậm chậm đi qua. Quả thật, phố Tàu nơi đây lớn và sầm uất hơn phố Tàu ở Toronto rất nhiều. Tiếc là không có dịp để đi dạo loanh quanh, xem tận mắt cảnh thiên hạ mua bán ra sao. Sau đó, xe quẹo tay phải, đi vòng quanh tòa nhà 110 tầng World Trade Center (hay còn được biết đến với cái tên Twin Tower). Cứ ngỡ xe sẽ dừng lại cho chúng tôi xuống xem và chụp hình. Nhưng, ơ hay, sao xe cứ tiếp tục lẩn tránh vậy kia. Như đọc được sự thắc mắc của chúng tôi, Gary vừa cười vừa cho biết là đoàn chúng tôi sẽ trở lại nơi đây sau, đừng có lo. Sau những phút choáng ngợp trước những tòa nhà chọc trời cao vút, những công trình xây cất hùng vĩ, đẹp mắt, tầm

mắt của chúng tôi dịu đi lúc nhìn ngắm phong cảnh dọc bờ sông Hudson khi xe lái dọc theo South Street, rồi ngừng tại Pier 11. Mọi người rảo chân theo Gary đi đến bến phà chờ đến lượt... "vượt sông" sang đảo Tự Do (Liberty Island). Thời gian qua thật nhanh. Mới đó mà đã gần 10 giờ sáng. Chụp vội vài tấm hình với tượng Nữ Thần Tự Do và dòng sông Hudson làm "phông". Năng bắt đầu gay gắt hơn. Trời nóng, nhưng nhờ gió mát đưa hơi nước vào nên cũng dễ chịu. Đông ơi là đông. Biết bao nhiêu là người từ các nơi đổ dồn về đây. Dòng người dường như cứ dậm

chân mãi tại chỗ. Eo ơi, biết bao giờ mới đến phiên mình lên phà nhỉ. Cuối cùng thì cũng đến phiên tôi và hai người bạn đồng hành. Chúng tôi vội lên boong phà phía trên để ngắm cảnh cho rõ hơn. Gió lồng lộng thổi làm rối tung mái tóc. Ban đầu còn ráng lùa tay vào chải sơ cho tóc bớt rối, nhưng gió như muốn đùa, cứ thổi mãi; càng vuốt, tóc lại càng rối hơn. Ghét gió ghê nơi. Phà di chuyển vòng quanh tượng Nữ Thần cho hành khách được nhìn ngắm dung nhan nữ thần từ các hướng khác nhau. Mọi người thi nhau chụp hình lia lịa. Chẳng biết đã dùng hết mấy cuộn phim nữa. Chỉ biết chụp và chụp. Hết cảnh thành phố sau lưng, đến tượng Nữ Thần. Hết xa lại đến gần. Phen này tiệm rửa

hình tha hồ đắt hàng rồi nhé.

Đến Liberty Island lúc 10 giờ 20, mọi người tùy ý đi xem các nơi đến 10 giờ 55 thì tập trung. Như vậy chỉ có 35 phút tổng cộng để đi dạo, chụp hình, ngoạn cảnh và trở lại cồng vào. Eo ơi, sao xem đủ các nơi bây chừ. Nhiều cảnh đẹp để ngắm và chụp hình như vậy, hơn bốn hay năm tiếng còn sợ chưa đủ giờ nữa đó. Cả ba chúng tôi cùng rảo bước, vừa chia xẻ những cảm giác đang tràn ngập trong lòng, vừa đảo mắt nhìn quanh tìm cảnh đẹp để chụp hình. Loanh quanh một lúc cũng đến giờ để lên phà trở về. Lại tốn gần một cuộn

phim khi phà đi ngang tượng Nữ Thần. Chỉ tiếc thời gian không cho phép chúng tôi lên tòa tháp ở bàn tay cầm đuốc của Nữ Thần để ngắm cảnh thành phố New York từ một lần cho biết. Sau khi ăn trưa trong một khu thương xá thuộc khu South Street Seaport, chúng tôi có dịp chụp hình với những chiếc tàu đang buông neo ở gần đó. Nắng trưa gay gắt, nóng kinh khủng, vừa phải rảo bước nhanh để bù vào thời gian la cà chụp hình, nên cả ba chúng tôi vừa nóng, vừa mệt. Khát nước lạ. Đến 1 giờ 15, Gary hướng dẫn cả đoàn đi bộ dọc theo khu Wall Street để ngắm xem phố xá, những tòa building to lớn trong khu nổi tiếng về thị trường chứng khoán. Lại một dịp để xử dụng máy hình liên tục. Sau

hành đủng đỉnh dạo quanh ngắm cảnh, tôi với ba chân bốn cẳng chạy đi tìm nơi để mua phim. Đi hết một vòng lớn mới mua được với giá... cắt cổ. Đoán thử mà xem. \$14 dollar Mỹ cộng thêm thuế cho một cuộn phim đó bạn ạ. Nhưng tôi vẫn phải nhắm mắt mà mua, rồi vội chạy trở về chỗ cũ tìm hai người bạn đi chung. Chúng tôi chụp vội và được một số cảnh thành phố New York từ trên cao thì cũng gần đến giờ ra xe. Ráng vớt vát chụp thêm vài tấm cùng với cảnh 750 building model của Manhattan Spotlight Landmark. Ủa, nhưng mà tại mình còn chưa được xem phim simulated helicopter ride chiếu cảnh các đường trong thành phố New York từ trên trực thăng mà. Một người trong bọn

đó, chúng tôi lên xe để ghé lại xem Twin Tower. Mãi đến lúc gần đến phiên vào thang máy, tôi mới phát giác ra là những cuộn phim mang theo sáng nay đã dùng hết cả rồi. Chung quy cũng chỉ vì ham chụp hình quá. Biết làm sao bây giờ. Thử hỏi vài người đi cùng đoàn, nhưng không ai mang phim dư. Chắc mặt mũi tôi ỉu xiu dữ lắm, nên Gary phải an ủi là đừng lo, ở trên đó chắc chắn có bán phim. Đành chờ xem sao. Theo mọi người vào thang máy. Thang chuyển động rất nhanh, nhưng cũng mất hơn một phút mới đến tầng 107. Trong khi hai người bạn đồng

khẽ la lên. Cả ba chúng tôi nhìn nhau phân vân. Bỏ không xem thì tiếc, mà xem thì e trễ giờ khiến cả đoàn phải chờ. Dị lắm. Nhưng dù sao thì lòng hiếu kỳ vẫn dư sức mạnh để kéo chúng tôi nấn ná ở lại xem phim. Cũng may xuất chiếu vừa bắt đầu. Chúng tôi say mê nhìn ngắm cảnh thành phố. Quả thật là đẹp vô cùng, khó mà tả bằng lời. Đồi lúc, tôi có ảo giác là mình đang thật sự nhìn xuống thành phố từ trên trực thăng. Đền vừa bật sáng, ba người chúng tôi vội rảo chân chạy ra thang máy trở xuống. Chỉ trễ có một phút mà thôi hà. Gặp Gary ở lối ra, anh ta đang

nhớ nhắc tìm kiếm “trễ lạc”. Thì ra còn một số người trễ giờ hơn chúng tôi. Trời nắng chang chang. Nóng lạ, nhất là sau cuộc “chạy đua nước rút” khi này nên cả ba chúng tôi đều khát khô cả cổ. May có xe bán nước giải khát gần đó nên vội ghé vào mua. Chưa bao giờ nước suối lại ngọt ngào đến thế. Ngồi trên xe mát rượi thật thoải mái. Cứ ngỡ xe sẽ khởi hành ngay, nào ngờ mãi đến hơn nửa giờ sau xe mới chuyển bánh được vì phải đợi một nàng mãi vui la cà quá trễ.

Rời thành phố New York vào khoảng 2 giờ 30, xe thẳng tắn qua NJ Turnpike rồi theo Garden State Parkway hướng Nam vào Atlantic City Expressway. Xe cứ đều đều chạy, chỉ thỉnh thoảng phải giảm tốc độ khi qua trạm trả tiền “toll”. Một điều khá phiền phức mà chúng tôi không gặp phải khi di chuyển ở Canada. Đến thành phố Atlantic City khi trời còn sáng. Hơi thất vọng vì nơi đây không có vẻ tráng lệ, huy hoàng của một thành phố bạc như tôi vẫn tưởng tượng. Xe đi lòng vòng qua các đường phố, rồi dừng lại trước cửa Trump World’s Fair Casino Hotel lúc 5 giờ 30 chiều. Ồ, tuyệt quá. Ngay phía trước khách sạn là bãi biển. Chỉ muốn chạy ngay ra vọc cát, nhưng phải nén lòng để lo cho xong thủ tục check-in. Sau khi mang hành lý vào phòng, rửa mặt cho tỉnh táo, cả ba chúng tôi rủ nhau đi dạo một vòng dọc bờ biển. Sau đó, đi dọc theo Boardwalk ngắm cảnh và người. Nơi đây quả thật tẻ lạnh nếu đem so sánh với Las Vegas. Nhưng bù lại, bầu không khí nơi đây dễ chịu hơn nhiều, thích hợp cho một kỳ nghỉ cuối tuần. Khách sạn nơi chúng tôi ở thật là rộng lớn. Phía dưới là sòng bài với đủ các loại trò đỏ đen. Có cả một tiệm ăn buffet lịch sự cùng những tiện nghi cần thiết của một khách sạn lớn. Tuy vậy, chúng tôi không có ý định ăn buffet cho bữa tối vì chẳng thấy đói lắm. À thì ra, khách sạn này ở vào đoạn gần giữa của đường Boardwalk. Một đầu là Hilton, Tropicana, rồi đến Trump World’s Fair Casino Hotel, nơi chúng tôi ở. Kế bên là Convention Hall, rồi đến Trump Plaza, Caesars. Xa hơn nữa là Ball’s Park Plaza, Sands, Claridge, Wild Wild West, Resorts,

Trump Taj Mahal và Show Boat. Tráng lệ và lớn nhất là Trump Taj Mahal. Ngoài ra, mỗi sòng bài đều có một dáng vẻ riêng biệt. Đối diện với Caesars là Ocean One, thương xá lớn nhất của khu Boardwalk, với ba tầng lầu, hơn 100 tiệm bán đủ các loại, một khu food court rộng lớn và bốn nhà hàng nhìn ra biển. Chúng tôi ghé vào Ocean One đi dạo một vòng, xem các loại hàng hóa, và dùng bữa tối tại đây. Thành thật mà nói, thức ăn đắt nhưng không ngon. Cách phục vụ không được chu đáo. Hơi ngạc nhiên khi thăm so sánh với Las Vegas. Sau đó, chúng tôi ghé vào Caesars, loanh quanh xem thiên hạ sát phạt nhau tại những bàn đánh bài Poker 5 lá, “xì dách” (Black Jack) rồi đến khu cá ngựa Keno. Vui chân, chúng tôi ghé xem khu chơi Roulette, xúc xắc. Rồi sau đó, lạc vào thế giới của slot machine, với những ngọn đèn chớp tắt, những tiếng reo rộn rã vui tai của tiền cắc khi chạm vào nhau. Tìm mãi mới thấy lối ra. Quả là khéo bài trí khiến người lọt vào khó thể rời xa. Mới gần 8 giờ, trời đã sập tối. Ngoài đường Boardwalk vẫn còn người đi, nhưng không đông bằng khi nãy. Chúng tôi vội rảo chân về khách sạn. Lên phòng, nằm dài xem phim. Đồi chân mỗi nhử vì đi bộ suốt cả ngày. Nói chuyện lan man một lúc rồi ngủ thiếp lúc nào không hay. Sòng bài bên dưới vẫn vui nhộn suốt đêm. Chẳng hiểu bao nhiêu người đồng chuyến với tôi đang say mê với trò đỏ đen nơi đó?

Thứ Hai, ngày 30 tháng 3 năm 1998

Thức dậy lúc hơn 4 giờ sáng. Sửa soạn để đi ngắm cảnh mặt trời mọc. Cảm thấy háo hức vì đây là lần đầu được ngắm cảnh mặt trời mọc trên bờ biển Đại Tây Dương. Thăm tự hỏi không biết có đẹp hơn cảnh mặt trời lặn trên bờ biển Thái Bình Dương mà tôi đã từng được ngắm nhìn hay không? Chúng tôi rời khách sạn đi dọc theo bờ biển. Thất vọng khi tầm nhìn bị dãy thương xá Ocean One lừng lững che khuất. Làm sao có thể ngắm cảnh mặt trời mọc bi chử? Giá đồng người thì sẽ đi dọc theo Boardwalk quá lên phía trên để nhìn ngắm. Chỉ tiếc là chỉ có mấy người chúng tôi nên không dám mạo hiểm lang

thang quá xa khi đường phố còn vắng vẻ. Đành quanh quẩn dọc bờ biển. Đùa nghịch cùng sóng và cát một lúc rồi về khách sạn thu xếp hành lý. Chụp vài tấm hình trước khi lên xe. Vậy là lại hết gần một cuốn phim nữa rồi đó. Xe rời thành phố lúc chưa đến 8 giờ sáng. Đường xá còn vắng hoe. Lại đi dọc theo Atlantic City Expressway rồi chuyển sang đường 42, rồi Whitman Bridge để vào Schuylkill Expressway (liên lộ 76) theo hướng Philadelphia. Tại đây, chúng tôi được ngắm cảnh vôi nước phun với những pho tượng chạm trổ ở Logan Circle, City Hall, The Gallery qua cửa sổ xe bus. Sau đó, xe dừng cho chúng tôi xem Independence Hall và ăn sáng ở một thương xá gần đó. Chúng tôi không có nhiều thì giờ là cả các nơi khác trong thành phố Philadelphia vì phải đến Washington DC cho kịp giờ. Xe thẳng theo liên lộ 95 hướng Nam, qua thành phố Baltimore rồi tiến vào trung tâm thành phố Washington DC.

Thật hùng vĩ vô cùng. Tại New York, chúng tôi đã ngợp mắt với những tòa building cao chọc trời và những công trình điêu khắc đồ sộ. Giờ đây, những dinh thự mà chúng tôi đang nhìn ngắm lại càng nguy nga và hùng vĩ. Quả thật báii phục tài xây dựng và sáng tạo tài tình của những vị nghệ nhân. Thêm một điều thật tuyệt vời nữa. Đó là chuyến đi này đúng vào dịp hội hoa anh đào (Cherry Blossom Festival), như tôi dự tính. Chúng tôi đã hoa cả mắt với sắc hồng của muôn vàn đóa hoa anh đào đang nở rộ. Lần đầu được nhìn ngắm cảnh hoa nở đẹp đến như vậy, ai cũng tấm tắc khen luôn miệng, và không ngớt yêu cầu dừng xe để chụp hình. Tuy vậy, xe vẫn tiếp tục lăn bánh theo đúng chương trình dự định.

Thoạt tiên, xe đi một vòng cho chúng tôi được ngắm khu vực mệnh danh “The Mall”, bao bọc phía Bắc và Nam bởi đường Constitution và Independence, phía Đông và Tây bởi đường số 3 và 14. Gary liên tục chỉ cho chúng tôi xem những ngôi dinh thự to lớn. Đầu tiên là Smithsonian Institution Building. Kế đến là S. Dillon Ripley Center, Arts and Industries Building, Hirshhorn Museum, Sculpture Garden. Và còn nhiều nơi khác nữa nhưng tôi chỉ nhớ đại khái một số. Chẳng hạn như: National Museum of The American

Indian, National Gallery of Art, National Museum of American History, United States Holocaust Memorial Museum, Department of Agriculture, Freer Gallery of Art, Haupt Memorial Garden, National Museum of African Art và Arlington Cemetery. Thật sự thất vọng vô cùng khi thấy nơi vốn mệnh danh là Ngũ Giác Đài. Nếu Gary không nói, tôi cứ ngỡ đó là mặt sau của một khu thương xá. Có lẽ tôi đã tưởng tượng nhiều quá chăng?

Sau đó, chúng tôi xuống xe, vào National Air and Space Museum xem triển lãm về các loại máy bay, tên lửa và phi thuyền. Chúng tôi tha hồ nhìn ngắm và chụp hình. Từ chiếc Wright Flyer do ông Wilbur Wright đã lái qua bãi Kitty Hawk ở North Carolina, đến chiếc Spirit of St. Louis của ông Charles Lindbergh. Có cả hỏa tiễn X1 mà ông Chuck Yeager đã lái vượt qua bức tường âm thanh và chiếc X15 được mệnh danh nhanh nhất thế giới. Ngoài ra, còn có Skylab orbital workshop cho du khách vào xem. Rồi đến chiếc máy bay Voyager mà Dick Rutan và Jeana Yeager đã lái không nghỉ bay vòng quanh thế giới. Có cả chiếc US.S. Enterprise model dùng trong bộ phim tập truyền hình nhiều kỳ Star Trek. Chúng tôi còn được xem mảnh đá bốn tỷ năm tuổi do phi thuyền Apollo 17 mang về từ mặt trăng. Và còn nhiều, nhiều nữa. Kể sao cho hết những điều chúng tôi đã thấy ở nơi đây. Sau khi dùng bữa trưa trong cafeteria, chúng tôi đi dạo loanh quanh chụp hình tòa nhà Capitol từ phía tay phải, Smithsonian Institution Building ở phía đối diện và Department of Agriculture cùng Freer Gallery of Art ở phía tay trái. Trời nắng chang chang. Oi bức dễ sợ. Giá mà cứ ngồi mãi trong xe hay nhà có máy lạnh thì thoải mái biết mấy. Thế nhưng nỗi háo hức muốn được nhìn ngắm phong cảnh đã xua tan ý nghĩ lười biếng vừa chớm hiện trong đầu.

Tiếp theo, xe lại dừng ở National Museum of Natural History cho chúng tôi xem các loại xương động vật còn lưu trữ được. Có thể nói nơi đây là viện bảo tàng của các viện bảo tàng với hơn 118 triệu mẫu vật. Ở tầng trệt, ngay lối vào là bộ xương vĩ đại nặng 8 tấn, cao 13 foot của một chú voi Phi Châu khổng lồ. Bên phải là nơi triển lãm các mẫu vật về khủng long. Chái phía

Tây là nơi triển lãm mẫu vật về các loại chim, động vật có vú và loài dưới biển. Đặc biệt, ở tầng hai là nơi triển lãm các loại ngọc và đá quý. Trong đó có viên Logan Sapphire nặng 423 carats, cùng viên Oppenheimer Diamond nặng 253.7 carats là viên kim cương chưa mài dũa lớn nhất. Ngoài ra, còn có O. Orkin Insect Zoo và Discovery Room cũng ở tầng hai. Đây là một nơi thật lý thú để viếng thăm, và cũng là nơi đáng nhớ nhất trong suốt bốn ngày du ngoạn của tôi, vì một chuyện khá bất ngờ đã xảy ra. Đó là tôi chợt nhận ra máy ảnh không còn nằm trong xách tay, và miệng túi thì mở rộng tự bao giờ. Giật mình, vội đi ngược trở lại đường ra xe để tìm. Thật tình, tôi không tiếc nếu lỡ mất máy hình, chỉ lo mất cuộn phim trong đó. Lầm cẩm quá, phải không? Cũng may tìm thấy máy bị đánh rơi trên sàn xe. Chắc tôi đã vô ý khi đứng dậy. Hú vía. Vội quay trở lại viện bảo tàng để xem qua các nơi.

Xe ghé lại đưa chúng tôi đến viếng Washington Monument. Tượng đài hình dáng tựa tựa cây viết chì vút cao đến 600 foot. Trời vẫn nắng chói chang. Chúng tôi bắt đầu thấm mệt, nhưng chưa ai chịu bỏ cuộc. Cứ rảo bước theo Gary qua những đoạn đường dài từ Washington Monument ngang qua Hồ Phản Chiếu (Reflecting Pool) để đến Đài Tưởng Niệm Chiến Binh Tử Trận tại Việt Nam (Vietnam Veterans

Memorial) và Constitution Garden. Trên đường đi, chúng tôi được xem The Korean War Veterans Memorial với những bức tượng đồng kỷ niệm những người đã hy sinh trong chiến tranh Đại Hàn. Bức tường đá đen khắc tên 58,000 ngàn binh sĩ Hoa Kỳ đã tử trận tại chiến trường Việt Nam đã là một trong những nơi được nhiều người viếng thăm nhất. Gần đó là Vietnam Women's Memorial với bức tượng đồng hai người nữ chiến binh đang diu một thương binh, và một người nữ chiến binh khác đang quỳ gối kể bên. Đoạn đường đi bộ tuy khá dài, nhất là trong thời tiết oi ả như vậy, nhưng rất đáng công đi. Thời gian trôi qua thật nhanh. Trên đường quay trở về nơi đậu xe, chúng tôi được ngắm một cảnh đẹp tuyệt vời, khi những tia nắng hanh vàng lấp lánh quanh hình ảnh phản chiếu của "cây viết chì" Washington Monument trên mặt Hồ Phản Chiếu. Nhìn sang phía đối diện, lại bắt gặp một cảnh đẹp khác nữa. Những tia nắng vàng đã tô điểm cho mặt tiền của Lincoln Memorial một vẻ đẹp độc đáo. Ôi, tài tình thay nét cọ của hóa công, và cũng may mắn thay cho chúng tôi khi viếng Washington DC vào đúng lúc, đúng giờ để được thưởng thức. Sau đó, xe chở chúng tôi đến gần tòa Bạch Ốc để chụp hình. Lại một màn rỗng rần kéo nhau lũ lượt qua các lối mòn quanh co để được ngắm tận mắt nơi làm việc và cư ngụ của các vị tổng thống xứ

sở giấu mạnh nhất. Những bước chân đã bắt đầu uể oải dần vì mệt, vì nắng, vì mệt, nhưng chưa có ai chịu bỏ cuộc để ngồi lại trên xe bus cả. Sau đó, chúng tôi được đi viếng Jefferson Memorial và những đóa anh đào mọc ven bờ của Tidal Basin như ao ước. Quả thật tuyệt vời khi lạc giữa vô vàn cây hoa anh đào đang trĩu nặng đầy hoa. Đất trời như rợp một màu hồng phấn. Nằm dài trên thảm cỏ, ngắm nhìn những trận mưa hoa mỗi khi cơn gió thoảng qua. Thú vị vô cùng. Nhất là sau một ngày dài đi bộ dưới trời nắng gắt, bây giờ được nghỉ ngơi dưới bóng mát của hoa. Dõi tầm nhìn ra xa xa, dọc theo những chiếc thuyền nho nhỏ đang bồng bênh trên dòng nước lấp lánh và thấy lòng thật thoải mái. Hình như những nỗi ưu tư muộn phiền của đời sống đều đã tan biến theo sóng nước đang nhẹ nhàng nhấp nhô. Máy hình lại một phen được trưng dụng để mong giữ được một phần nào những nét đẹp của thiên nhiên làm kỷ niệm. Gió mát, cảnh đẹp khiến chúng tôi không nỡ cất bước. Dừng dằng mãi rồi cũng vẫn phải theo đoàn. Xe lái chậm chậm quanh Capitol Hill cho chúng tôi thỏa thích ngắm cảnh. Trời bắt đầu sụp tối. Phố xá đã lên đèn. Xe đưa chúng tôi vào khu phố Tàu, tọa lạc trên đường G và H khu North West, giữa đường số 6 và 8, rồi dừng lại ở một nhà hàng Tàu. Lần này, chúng tôi có nhiều thì giờ để thưởng thức bữa tối. Món ăn khá ngon, trình bày đẹp mắt, giá cả cũng phải chăng. Bữa ăn kéo dài trong bầu không khí vui vẻ và thoải mái. Chúng tôi vừa ăn vừa nhắc lại cảm nghĩ về những nơi đã viếng thăm suốt mấy ngày nay. Quả thật, thành phố Washington DC đã chiếm nhiều cảm tình của chúng tôi nhất. Nếu có dịp, chắc chắn tôi sẽ ghé lại nơi đây nhiều, nhiều lần nữa để xem những gì mà chuyến đi này còn bỏ sót. Sau bữa tối, đoàn chúng tôi về nghỉ tại khách sạn Hyatt. Đêm cuối cùng nán lại tại Washington DC và đất Mỹ. Chỉ còn ngày mai nữa thôi là đã kết thúc chuyến du ngoạn này rồi. Nhanh quá phải không? Hôm nay là ngày mà chúng tôi đi bộ nhiều nhất, nhưng cũng là một ngày lý thú nhất. Chẳng biết những người bạn đồng hành có cùng ý nghĩ với tôi chăng?

Thứ Ba, ngày 31 tháng 3 năm 1998

Thức dậy, thu xếp hành lý và rời khách sạn lúc hơn 7 giờ sáng. Hôm nay là ngày cuối cùng của chuyến du ngoạn. Chương trình cũng không có gì đặc biệt cho lắm, vì đa số thời gian dành cho việc di chuyển trên đường trở về. Buổi trưa, chúng tôi dừng chân ghé xem The Corning Museum of Glass Corning thuộc thành phố New York. Đây là một nơi khá nổi tiếng (xếp hàng thứ 3) trong tiểu bang New York. Trong viện bảo tàng này, chúng tôi được xem hơn 28,000 mẫu vật tiêu biểu cho 3,500 năm của ngành trang trí vật liệu bằng thủy tinh. Có những món trang sức tinh xảo dù đã được chế tạo từ cách đây mấy nghìn năm. Có những loại chai lọ trang hoàng khá độc đáo. Có những bức tường trang trí thật lạ và đẹp mắt toàn bằng vật liệu thủy tinh. Biết bao nhiêu điều mới lạ cho chúng tôi nhìn ngắm. Sau đó, Gary hướng dẫn chúng tôi vào xem buổi biểu diễn trình bày cách thổi chai lọ thủy tinh. Lò lửa nóng rực, những mảnh thủy tinh đỏ hồng dưới bàn tay khéo léo của người thợ đã dần dần biến dạng thành chiếc lọ thủy tinh trong suốt với quai cầm khá cầu kỳ. Tiếp theo, chúng tôi lang thang ghé xem khu Glass Center Shops bày bán các món hàng bằng thủy tinh cùng các vật kỷ niệm nho nhỏ. Món chi cũng thật đẹp, chỉ ước sao có thể... mang hết về nhà thì thích biết mấy. Sau bữa trưa, chúng tôi lại tiếp tục trên đường trở về Canada. Suốt đoạn đường dài, Gary đã tìm cách để bầu không khí trên xe được vui nhộn. Trò chơi Bingo với giải thưởng là những trái cam, táo, chai nước giải khát. Chỉ thế thôi, nhưng đã được mọi người nhiệt tình hưởng ứng. Tiếng cười, tiếng nói làm vang động cả bầu không khí trong xe. Sau khi các giải thưởng đã trao xong, Gary quay sang kể các mẫu chuyện tiểu lâm vui cười. Chỉ tiếc là chúng tôi không hiểu nên đành nhìn nhau cười trừ trong lúc mọi người chung quanh cứ phá lên cười từng chập. Kể mãi rồi cũng hết chuyện mà đường về vẫn còn dài, chúng tôi lại có dịp “giết giờ” bằng cách xem phim vui. Hết tập phim này tiếp nối tập khác. Thôi thì đủ

loại phim. Cũng may, phim dù nói tiếng Quảng nhưng phụ đề tiếng Anh nên tôi vẫn theo dõi được nội dung câu chuyện. Đôi lúc có phim tiếng Anh, phụ đề tiếng Hoa. Nhưng buồn cười nhất là phim Mr. Bean. Một hình thức chọc cười hơi tựa tựa kiểu phim của Charlot khi xưa, phải vậy chăng? Thời gian thong thả trôi qua. Và rồi, cuối cùng chúng tôi cũng đã đến biên giới. Xe dừng lại ở Duty Free Shop cho hành khách mua hàng miễn thuế. Xong rồi tiếp tục qua trạm kiểm soát trở về lại lãnh thổ Canada. Trời còn chưa tắt nắng khi xe đưa ba người chúng tôi trở lại địa điểm tập trung. Vẫy tay chào các người bạn cùng đoàn sau khi cảm ơn Gary và ông tài xế vui tính đã giúp chúng tôi có được một chuyến đi thật hào hứng và lý thú.

Thế là đã chấm dứt một chuyến tốc hành, lang thang qua các thành phố thuộc các tỉnh bang và tiểu bang Ontario, New York, New Jersey, Pennsylvania, DC trong bốn ngày nghỉ ngắn ngủi. Ngày mai lại bắt đầu với những bận rộn của đời sống hàng ngày nữa rồi. Các cụ thường dạy: “đi một ngày đàng, học một sàng khôn”. Chẳng hiểu sau bốn “ngày đàng”, các bạn tôi đã học được bao nhiêu “sàng khôn” rồi. Riêng tôi, dù chẳng học được “sàng khôn” nào, nhưng bù lại, tôi đã có thật nhiều kỷ niệm và hình ảnh đẹp để làm giàu thêm cho vốn liếng kỷ niệm. Thật là một chuyến “tốc hành” tuyệt vời vô cùng, phải không?

Tứ Điểm (Bút Nhóm Năng Mới)

May 31, 1998

Những bài thơ vô đề

*Sao hôm nay đi vắng
Bầu trời có buồn không
Đêm hôm nay tĩnh lặng
Tình đời là hư không*

SaoMai

*Mưa thu lưng chừng đến
Lá vàng lưng chừng rơi
Lưng chừng em với tôi
Tình yêu hay tình bạn*

*Giữa đôi bờ là biển
Bao la và mệnh mỏng
Giữa đôi mình không sóng
Sao nghìn trùng cách ngăn*

*Có một điều khó nói
Mà em không chịu thừa
Nên tôi không thêm biết
Cứ để hoài trong tim*

*Khi xưa không yêu em
Tôi lại được đi cùng
Bây giờ tình đã thốt
Sao đường về không chung?*

Kha Duy

*Nhớ lắm nhưng tôi vẫn lạnh lùng
Như không thương nhớ chẳng chờ mong
Trời ơi khi đóng vai hồ hững
Làm nát tim tôi ai biết không*

*Khi chưa yêu tôi đi tìm thượng đế
Cầu xin người giải hộ chuyện yêu đương
Nhưng hôm nay tôi đi tìm thượng đế
Xin chiếc bình để đựng lệ đau thương.*

TL

Và Hấn Đến

Và cũng đến, ngày ấy rồi đã đến
Em vẫn ngồi yên lặng chờ ý thơ
Tay chống cằm, miệng cắn bút hững hờ
Dòng mực đầu nhỏ thành tên anh nữa

Chiều thứ Sáu vẫn còn em tựa cửa
Mắt nâu hơn, môi điểm chút son hồng
Em có ngấm dáng mình thêm lần nữa
Trước khi đời gót ngọc với hấn không?

Chiều thứ Sáu chỗ hẹn xưa vắng bóng
Chỉ mình anh trong quán trống một mình
Run tay rót kỷ niệm tràn bên cốc
Khói thuốc buồn thiêu hủy hồn điêu linh...

Chiều hôm ấy có cô bé độ đôi chín
Lén mẹ cha, hẹn anh trước sân nhà...
Chiều hôm nay em với bước kiêu sa
Tay trong tay cùng hấn đi xa mãi.

Cỏ tím

Rồi Em Đi!

Tàn nhẫn quá! Sao em tàn nhẫn thế!
Nói yêu tôi và lại cứ xa tôi
Tình đôi ta em cất giữ đâu rồi?
Sao có thể đan tay người dạo phố?

Trời mưa đổ, em bên người lặng khóc
Giọt kiêu sa em đã phụ tình tôi
Giọt tuôn rơi khóc tiếc một quãng đời
Giọt thương nhớ người xưa không trở lại.

Em vẫn nói khi đôi mình gặp gỡ
Đời vắng anh, em thiếu hấn niềm vui
Chợt quay lưng em cùng hấn chung đôi
Tàn nhẫn quá! Lòng người mâu thuẫn quá!

Em đã nói còn yêu tôi nhiều lắm
Buổi hẹn nào cũng chỉ có riêng tôi

Chiều thứ sáu em và hấn song đôi
Bên quán vắng tôi vui say kỷ niệm.

Điều Bông

Yêu là gì hỏi mẹ

Yêu là gì hỏi Mẹ?
Mà ai cũng phải yêu
Yêu là chi hỏi Mẹ?
Để cho nhớ thương nhiều.

Yêu có vui không Mẹ?
Như những bản tình ca...
Thiên lương và cao cả
Chung thủy lẫn mặn mà...

Yêu chắc buồn hỏi Mẹ?
Nên Mẹ bảo đừng yêu...
Tuổi con còn nhỏ dại
Chỉ phiền não thêm nhiều...

Yêu là chờ hỏi Mẹ?
Như Mẹ đã chờ Cha...
Cha đi vào thiên cổ
Sao mẹ vẫn đợi chờ

Yêu thủy chung hỏi Mẹ
Nên Mẹ dạy nếu yêu
Chỉ một người con nhé
Khi trao trọn tim yêu...

Anh kia nói yêu con đó Mẹ
Ai mới nói hôm qua,
Trao thơ tình anh viết
Sao yêu bé đậm đà?

Anh hỏi con nữa mẹ
Có cho phép anh yêu
Bé nõ nào từ chối
Để anh khổ đau nhiều

Tan trường anh đứng đợi,
Nhưng không dám ngỏ lời
Ngại ngần con bước vội
Anh khẽ gọi "bé ơi!"...

Vui lòng cho anh hỏi...
Sao bé chẳng trả lời
Bao năm chờ tháng đợi
Một câu nói mà thôi...

Đáp lời anh con khẽ
Bé không dám anh ơi!
Để bé về hỏi Mẹ
Rồi bé sẽ trả lời...

Yêu anh không hỏi Mẹ?
Con không biết Mẹ ơi!
Chỉ thấy lòng vương vấn...
Dường như cũng yêu rồi...

Trả lời sao hỏi Mẹ?
Có cho phép anh yêu
Nếp vào lòng từ mẫu...
Tâm sự một buổi chiều...

Bé Ngoan

phòng thí nghiệm trên không gian

Vào lúc này thì những chuyến bay của phi thuyền con thoi đã thành thông lệ nên báo chí ít khi nói đến. Nhưng vào tháng bảy tới đây khi phi thuyền Endeavour phi hành vào quỹ đạo, thế giới sẽ chăm chú theo dõi vì phi thuyền này sẽ mang theo hai công nhân xây cất người Mỹ vào không gian.

Vào năm 2003 khi trạm không gian hoàn tất, nó sẽ có tầm vóc của cả một khu phố và sẽ là một trong những điểm sáng chói trên vòm trời về đêm. Tương tự như một kim tự tháp, kiến trúc trạm không gian đòi hỏi nhiều năm nhân lực và thuyền chuyển vật liệu. Công trình này được thực hiện bởi 16 quốc gia sẽ tốn kém và nguy hiểm. Nhưng nó cũng là một chuyến phiêu lưu vĩ đại như để khám phá và để đương đầu với những thử thách bất ngờ.

Dưới đây là những con số thống kê đáng ghi nhận:

Thống kê về trạm không gian:

- * Ước tính tổng cộng để xây trạm không gian: 29.4 tỉ đô la.
- * Tốn kém cho mỗi đầu người dân Mỹ trong năm đầu tiên trạm hoạt động trong không gian: 9 đô la.
- * Tổng số giàn phóng để đưa hơn 100 bộ phận lên không gian: 45
- * Tổng số giờ làm việc trong không gian để lắp ráp: 1.100
- * Trọng lượng của trạm: 1.04 triệu pound.
- * Nhiệt độ bên ngoài trạm: -250 tới +250 độ F.
- * Diện tích của các cánh biến điện dùng

năng lượng mặt trời: 1 mẫu tây.

* Diện tích mà trạm sẽ chiếm trên nền trời: khoảng 2 sân túc cầu Mỹ, lớn đến nỗi có thể nhìn thấy bằng mắt thường từ trái đất.

Sinh hoạt trong trạm không gian:

- * Lúc đầu, phi hành đoàn dự tính chỉ có 3 người, nhưng khi hoàn tất, sẽ có đến 6 hoặc 7 người
- * Thời gian để thích nghi với sinh hoạt trong không gian: 4 ngày.
- * Mỗi phi hành gia sẽ dùng chỉ có 8 gallon nước mỗi ngày so với 160 gallon cho một người dân Mỹ sống dưới đất.
- * Những thức ăn được ưa thích: tôm, bò bít tết, hạt đào rang, nước chanh.
- * Bộ quần áo của phi hành gia cân nặng 300 pounds dưới đất.
- * Trọng lượng trong trạm khi hoạt động trên không gian: 1 phần triệu trọng lượng dưới đất.
- * Cao độ: 220 miles.
- * Vận tốc trên quỹ đạo: 17.500 miles/giờ.
- * Thời gian để bay một vòng quả địa cầu: 90 phút.
- * Từ trạm có thể nhìn thấy 85% quả địa cầu.

Theo dự trình thì vào cuối tháng 6 tới đây, hỏa tiễn Proton của Nga sẽ được phóng lên tại Kazakhstan, nơi đã từng là căn cứ không gian bí mật của Liên Bang Xô Viết trước kia. Hỏa tiễn này sẽ đưa lên quỹ đạo phần đầu của trạm không gian; và nếu không gặp trở ngại thì tiếp theo đó 6 chuyến bay phi thuyền con thoi và hỏa tiễn Nga sẽ mang lên quỹ đạo phần còn

lại của trạm để tháng giêng năm 1999, phi hành đoàn 3 người bắt đầu công việc trên đó. Từ thời điểm đó, trạm không gian sẽ là một bước tiến vững bền của nền văn minh nhân loại vượt khỏi phạm vi của địa cầu.

Khi trạm thực sự hoàn tất vào năm 2003 như dự trù, nó sẽ bay một vòng trên quỹ đạo quanh trái đất trong mỗi 90 phút; và phi hành đoàn lúc đó sẽ lên tới 6 hay 7 người, quốc tịch Mỹ, Nga, Âu Châu, và Nhật. Họ sẽ thay phiên nhau lên xuống trong nhiều năm tháng kế tiếp, và những chuyến bay tiếp liệu sẽ thường xuyên hơn.

Khi hoàn tất, trạm sẽ là một tổng hợp của nhiều phần mà trung tâm là nhiều phòng thí nghiệm, nơi ăn ở, và nơi dự trữ tiếp liệu. Chung quanh là những cánh to lớn dương ra để tạo ra nguồn điện lực từ ánh sáng mặt trời.

Đã vĩ đại, sự phức tạp của nó cũng không kém phần độc đáo. Hàng trăm ngàn bộ phận được chế tạo ở 16 quốc gia khác nhau và chỉ được ráp với nhau trên quỹ đạo. Cơ quan Quản Trị Hàng Không và Không Gian Quốc Gia (NASA) kỳ vọng vào công ty Boeing để chắc chắn rằng tất cả bộ phận sẽ được lắp ráp đúng và sẽ hoạt động như dự trù. Boeing có nhiều năm kinh nghiệm trong việc chế tạo nhiều loại máy bay với cơ phận được chế tạo bởi nhiều công ty. Loại máy bay Boeing 777 đã được vẽ kiểu và lắp ráp thử toàn bằng computer. Ông Douglas Stone, quản trị viên chương trình trạm không gian quốc tế cho Boeing nói: "Chúng tôi nhờ đến rất

nhiều ưu điểm của chương trình 777.

Nhưng cho dù tất cả cơ phận được lắp ráp hoàn chỉnh đi nữa, tiến trình này vẫn còn một sự nguy hiểm. Không giống như chiếc máy bay, trạm không gian được lắp ráp từng phần trong lúc vẫn bay vòng quỹ đạo, và sự lắp ráp của từng cơ phận có thể ảnh hưởng đến cách vận hành của toàn trạm.

Các thảo trình (computer software) cũng có thể gây ra rắc rối. Ông Stone nói rằng đây là cơ nguy lớn nhất của toàn chương trình này. Vì cũng như cơ phận máy móc, các thảo trình được viết ra bởi nhiều nơi trên thế giới và tất cả đều phải làm việc hòa nhịp với nhau.

Làm việc với những quốc gia khác cũng là một thử thách. “Đồ án này mở ra một kỷ nguyên mới cho tất cả chúng ta,” ông Stone nói: “Trong quá khứ, chúng tôi chỉ là khách của những chương trình không gian của Nga, nay thì tất cả đều bình đẳng.”

Trạm không gian này đại khái được chia ra làm 2 khu vực: một khu được thiết kế từ phía Mỹ, còn khu kia từ phía Nga. Thoạt nhìn thì như là 2 phi thuyền gắn lại với nhau, nhưng nó chỉ là một trạm không gian với chỉ một phi hành đoàn. Các quốc gia tham dự trong đồ án này cũng đóng góp nhiều thiết bị. Cơ quan Hàng Không Nhật, NASDA, cung cấp một phòng thí nghiệm với một “cửa sau” để phi hành gia chồm ra ngoài không gian lấy những dụng cụ thí nghiệm bằng cách sử dụng cánh tay “robot”. Cơ quan Không Gian Âu Châu cũng đóng góp một phòng thí nghiệm tương tự. Canada đang chế tạo một cánh tay “robot” khác để làm nhiều việc ráp nối và nhấc lên vật nặng. Brazil thiết kế “cửa” để các phi hành gia quan sát những thay đổi của khu rừng nhiệt đới Amazon dưới đất, cùng là nhiều công việc khác nữa.

Cấu trúc đầu tiên được phóng lên sẽ là FGB (Functional Cargo Block) do Nga thiết kế và Mỹ tài trợ. FGB nặng 20 tấn và có chức năng của một nhà máy phát điện và sức đẩy, mà năng lượng thu được do 2 cánh thu hút từ ánh sáng mặt trời.

FGB còn chứa hệ thống đẩy và nhiên

liệu, để vận chuyển những phần đầu của trạm trên quỹ đạo. Tháng 7 tới đây, phi thuyền Endeavour sẽ mang lên một phần chính khác tên là Node 1 để gắn vào FGB. Hai phi hành gia Jerry Ross và Jim Newman sẽ đi bộ trong không gian để gắn nhiều bộ phận điện giữa 2 phần chính này. Node 1 được Boeing vẽ kiểu và thiết kế, có 6 cửa để nối với các phần khác nhau của trạm. Phần chính khác tương tự như Node 1 sẽ được phóng lên vào năm 2001 khi trạm phát triển về kích thước cũng như chức năng. Ngay sau khi Node 1 được lắp ráp trên đó, một phần chính nữa, Service Module, do Nga chế tạo với kỹ thuật của trạm không gian Mir trước kia. Service Module sẽ mang theo nhiều thiết bị điều khiển môi sinh và hệ thống cung cấp đời sống cho cả trạm. Nó cũng là nơi để phi thuyền Soyuz của Nga đáp lên trong tương lai, và còn là nơi chứa nhiên liệu và các ống phản lực dùng để điều khiển cao độ để trạm không rơi trở lại quỹ đạo trái đất.

Service Module vẫn là mối quan tâm lớn vì phía Nga trễ nải trong tiến trình chế tạo. Nhưng NASA đã lo xa: trong trường hợp Nga không thực hiện xong, NASA sẽ có một Module tương tự như vậy do Navy cung cấp từ một phi thuyền trước kia được chế tạo dở dang. Hợp đồng này giữa NASA và Navy lên đến 170 triệu đô la. Một trong 2 modules này được dự trù phóng lên vào tháng 12 năm nay.

Tháng giêng năm tới, phi thuyền Atlantis sẽ mang lên nhiều thiết bị khác, trong đó có xà ngang với chức năng như cái sườn chính của trạm, và một chỗ đậu nữa. Chỗ đậu này dành cho phi thuyền con thoi mang lên hệ thống biến điện từ năng lượng mặt trời, do Hoa Kỳ chế tạo. Còn xà ngang thì cũng do hãng Lockheed vẽ kiểu và thiết kế.

Phi hành trưởng đầu tiên sẽ là một đại úy hải quân Hoa Kỳ, ông Bill Shepherd. Ông sẽ cùng với 2 phi hành gia Nga đi vào quỹ đạo bằng phi thuyền Soyuz. Phi thuyền này sẽ đậu lại để sử dụng trong trường hợp khẩn cấp. Rồi vào khoảng giữa năm tới, khi phòng thí nghiệm chính của Hoa Kỳ được hoàn chỉnh trên đó, trạm sẽ

coi như căn bản hoàn tất, phi hành đoàn thứ nhất sẽ rời trạm, nhường chỗ cho phi hành đoàn thứ 2 gồm 1 người Nga và 2 người Mỹ, họ sẽ ở lại 5 tháng rông. Vào năm 2003, một phi thuyền cấp cứu do Hoa Kỳ chế tạo sẽ được phóng lên để thay thế phi thuyền Soyuz của Nga. Sau đó thì phi hành đoàn sẽ gồm 6 người, và họ có thể ở lại trong thời hạn tối đa là 187 ngày.

Tiến sĩ Al Holland quản lý vấn đề tâm lý của phi hành đoàn tại trung tâm không gian Johnson nói rằng việc làm việc chung với người của Nga cũng như các quốc gia khác có gặp khó khăn. “Thử thách lớn nhất sẽ ở vào phi hành đoàn đầu tiên, và ở việc sắp xếp – thiết kế phòng ốc, giải quyết trở ngại kỹ thuật, liên lạc với trung tâm điều khiển ở Moscow và Houston.” Sau đó thì sinh hoạt sẽ trở nên bình thường. Tiến sĩ so sánh trạm không gian với một cuộc điều binh của hải quân. Ông nói: “Bạn lên đó không phải để lái một vật thể, mà để làm việc. Nói cho cùng, trạm không gian giống như một con tàu chứ không phải là một phi thuyền nữa.”

Vì sao cần phải xây một trạm không gian như vậy? Thực ra, đồ án vĩ đại này không phải chỉ là tác phẩm của khoa học và thám hiểm không gian mà thôi. Nó còn tạo ra công ăn việc làm và sự ổn định quốc tế. Cũng như chương trình Apollo trước kia, chương trình này tạo ra hàng ngàn việc làm cho công nhân với tay nghề tinh xảo ở Hoa Kỳ, Nga, và những quốc gia khác. Nó có ý nghĩa kinh tế rõ ràng, như một khoa học gia từng làm việc cho hãng Lockheed, ông Saunders B. Kramer nói: “Chẳng có đồng xu nào được xài trên đó cả, tất cả đều xài ở dưới đất đây thôi.” Nó cũng có ý nghĩa chính trị tốt đẹp, vì nó đem lại sự cộng tác của nhiều quốc gia vốn là căn bản đầu tiên để bước đến điều mà các nhà viễn tưởng không gian thường gọi là “nền văn minh địa cầu thống nhất”, để biểu tượng cho sự thám hiểm không gian là thành quả của những công dân địa cầu chứ không phải do công dân của một quốc gia riêng lẻ nào hết.

Hoài Anh

CON NHỎ... CHỊ DÂU!!!

Tôi nhận được thư Hạ Vi gửi qua từ Việt Nam. Trong thư có kèm theo vài cánh bướm phượng ép khô và dòng chữ: "Gửi nhỏ chút mùa hè Việt Nam để nhung để nhớ." Cứ mỗi mùa hè về, Hạ Vi ép và gửi cho tôi vài "chút mùa hè" như vậy. Và tôi, mỗi khi cầm cánh phượng hồng trên tay, tôi lại thả hồn đi rong về với những ngày xưa, những ngày làm học trò trung học ở Việt Nam.

Vùng kỷ niệm của tôi là chuỗi ngày cùng Hạ Vi làm những kẻ đứng sau quỳ và ma tại trường trung học Trần Cao Vân ở miền Trung nhuộm đỏ hoa phượng mỗi khi hè về.

Hạ Vi là một đứa con gái có khuôn mặt bầu bĩnh nằm gọn trong mái tóc bom bê trông thật dễ thương và hơi có vẻ láu liếng với cặp mắt to đen. Có lúc tôi hỏi Hạ Vi: "Sao nhỏ không để tóc dài cho có vẻ 'thục nữ' một chút?" Hạ Vi bĩu môi: "Ta thích cắt tóc ngắn y con trai kia, nhưng mẹ ta không cho. Ta thích giống mấy thằng con trai kia hơn! Ta thích chơi đá banh!" Hạ Vi nói thật! Cái gì nó cũng thích gọn gàng, đơn giản. Có những

buổi chiều đi công chuyện ngang qua nhà nó, tôi thấy nó mặc quần short và chạy chơi đá banh với em trai nó ngay trước nhà. Hạ Vi không thích đeo bông tai tòn teng, tay đeo vòng như tôi. Nó nhìn tôi từ đầu đến chân và nhún vai: "Điều quá!" Là con gái mà ai lại không thích "điều" một chút chứ! Phải không hở các bạn? Tuy vậy nhưng tôi và Hạ Vi lại chơi thân với nhau. Trong lớp học tôi và Hạ Vi là một cặp bài trùng. Chúng tôi thường lén đọc truyện dưới học bàn, thường tham gia "ăn cắp" dép và dán đuôi sau áo "thiên hạ" trong khi thấy cô đang giảng bài. Ôi, biết bao nhiêu là "âm mưu" mà bọn học trò chúng tôi đang âm thầm bày ra trong lúc thầy cô đang thao thao trên bục giảng! Có những lúc chúng tôi làm thơ. Không phải là thơ tình học trò lãng mạn mà là thơ... chọc người ta. Chúng tôi học ở lầu hai, ngay dưới lầu một là một lớp đồng khối với chúng tôi. Lớp đó có anh chàng kia tên Lê Đình Trọng ngồi ngay chỗ cửa sổ bên hông lớp học giống như tôi và Hạ Vi. Chúng tôi đọc lệch tên anh ta thành Kim Trọng rồi lấy Kiều tả anh ta. Chàng Kim Trọng của Nguyễn Du thì phong nhã, hào hoa, còn ở đây, chúng tôi tả anh chàng Kim Trọng này trán dô, mặt choắt, tướng lùn... Một sợi dây dài được thông ra ngoài cửa sổ đem bài thơ xuống ngang cửa sổ lớp dưới. Tất nhiên "vật thể" nhấp nha nhấp nhủ ngoài cửa sổ đã được "đàn chúng" ở dưới đem vào và... một cuộc bút chiến bùng nổ giữa hai lớp xảy ra sau đó. Ở dưới lấy Kiều gửi lại cho chúng tôi.

*"Đầu tiên hai ả Tố Nga
Hạ Vi là một, hai là Giáng Hương
Người đầu mà quá bất lương..."*

Rồi những chiều nắng tắt muộn, ngồi ngoài ban công trên lầu, tôi và Hạ Vi bàn về đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. (Bây giờ tôi cũng không nhớ là những chuyện gì mà nhiều đến thế!) Vừa nói chuyện chúng tôi vừa ăn quà vặt, cười nói vang cả nhà. Có lần bà nội tôi nhắc nhở: "Con gái thì tụi con phải nói năng dịu dàng một chút. Cứ vừa ăn vừa cười nói bô bô như vậy thì làm sao mà lấy chồng!" Tôi và Hạ Vi đấm lưng nhau cười dòn. Trời ơi! Nghĩ đến tụi con trai là chúng tôi thấy ghét cay ghét đắng rồi mà bà nội còn biểu lấy chồng nữa chứ! Tụi con trai đều khó ưa cả! Trong lớp học thì

tụi nó ngồi sau lưng cứ kéo tóc hoài. Còn chiều chiều đi học về thì những gã thanh niên cứ lẻo đẻo theo sau để hỏi một câu... lãng nhách: "Bé ơi, đường Phan Chu Trinh ở đâu?" hay "Bây giờ là mấy giờ rồi hở bé?...". trong khi đó thì cái đồng hồ "ngụ" ngay ở cổ tay họ mà họ làm như không biết. "Tụi con sẽ không lấy chồng đâu nội à! Tụi con trai khó thương lắm!" Hạ Vi trả lời nội sau một chuỗi cười ngật nghèo. "Ta ghét bọn con trai!" Hạ Vi tuyên bố, "Lúc nào bọn họ cũng nghĩ là chỉ có bọn họ mới biết chơi đá banh, biết leo rào. Ta cóc cần. Ta cũng biết đá banh, cũng biết leo rào vậy." Hạ Vi nói thật! Để chứng minh cho lời tuyên bố hùng hồn ngày nào của nó, trong đợt cắm trại, nó thả tôi bơ vơ trong cuộc thi "duyên dáng áo dài" còn nó thì quyết chí giật giải trong cuộc thi nhảy cao và chạy tốc lực.

Hè về! Lũ ve râm rạn ca bản nhạc hè buồn. Phượng rưng rưng sắc đỏ báo hiệu niên học kết thúc. Tôi và Hạ Vi đi tìm chút thơ mộng học trò trong những cánh phượng ép trong tập để nhớ cho mùa sau. Cho đến giờ phút này Hạ Vi mới chịu "nhịn" tụi con trai là để họ leo lên cây hái hoa phượng vì chúng tôi không thể nào leo cây được khi đang mặc áo dài. Nhưng Hạ Vi vẫn hùng hồn tuyên bố: "Tụi con trai không phải mặc áo dài thì phải leo lên cây hái đồ cho tụi mình chứ! Vậy mới công bằng!"

Những ngày tháng học trò thần tiên của tôi và Hạ Vi không còn nữa khi tôi cùng gia đình đi Mỹ. Phút tiễn tôi đi, Hạ Vi rưng rưng nước mắt nhắc nhở tôi: "Đừng quên hoa phượng, đừng quên những ngày học ngắn ngủi này, và đừng quên ta, nhỏ nhé!" Lúc này tôi thấy nó cũng dịu dàng ra phết. Tôi nghẹn ngào: "Ừa, ta sẽ không quên nhỏ đâu, chỉ sợ khi nào nhỏ có bồ rồi thì lại quên bém mắt ta thôi!" Hạ Vi hất đầu, kiểu cách phớt đời như ngày nào và nhắc lại lời tuyên bố "xanh rờn": "Ta ghét bọn con trai! Nhỏ biết chứ!" Tôi nhìn Hạ Vi, ánh mắt nó trong veo rất thật!

Ở Mỹ nhưng mỗi khi hè về tôi đều nhận được "một chút mùa hè" bằng những cánh phượng hồng ép gọn trong phong thư của

Hạ Vi. Thư nào Hạ Vi cũng viết: "Nhỏ ơi, hoa phượng vẫn đỏ rực trong sân trường, tụi con trai vẫn không bỏ trò rị tóc, còn ta thì vẫn mê... đá banh." Mỗi lần ngắm cánh phượng, tôi đều rưng rưng nhớ về những ngày xưa, nhớ về cô bạn thân có mối "cắm thù" con trai tuyệt đối. Rồi vài ngày sau tôi cũng lãng quên cô bạn cũng như những cánh phượng hồng khép mình trong tập vở để bạn rợn với bài vở ở trường và công việc làm thêm. Một hôm nhận được thư của ông anh ở Việt Nam gửi qua. Ông anh thông báo ổng sắp lấy vợ. Tôi hững hờ: "Ừa, lấy vợ đi cho rồi chứ không thì... ế." Rồi bỗng nhiên đôi mắt tôi mở to ra khi đọc đến hàng chữ: "... Chị dâu của tương lai của bé không phải ai xa lạ mà chính là... Hạ Vi..."

Tôi khăn gói về Việt Nam để ăn... đám cưới ông anh. Hôm đưa tôi đến nhà để gặp mặt chị dâu sau bao năm... bạn bè xa cách. Hạ Vi trước mắt tôi không phải là con nhỏ tóc bom bê, đơn giản không vòng, không nhẵn, không bông tai, giọng nói phớt đời kiểu "con trai" như ngày xưa mà là một Hạ Vi rất duyên dáng với mái tóc thả hờ trên bờ vai, bông tai đeo hai bên tròn teng, cổ tay là một chiếc vòng... Tôi dụi mắt. Hạ Vi ôm vai tôi cười: "Không nhận ra ta hả nhỏ." Tôi lắc đầu lặp lại giọng điệu mà Hạ Vi đã dành cho tôi khi xưa: "Điệu quá!" Hạ Vi cao giọng sửa lưng tôi: "Phải kêu ta bằng chị chứ!" Tôi lặp lại: "Con nhỏ... chị dâu... điệu quá!" rồi bỏ chạy. Chúng tôi chạy đuổi nhau cười vang cả nhà mặc dầu còn rất nhiều công chuyện đang chờ Hạ Vi để làm cô dâu trong ba ngày sắp đến!

Tố Tâm

Quote about friendship

False friendship, like the ivy, decays and ruins the walls it embraces; but true friendship gives new life and animation to the object it supports.

Sir Richard Burton (1821-1890)

Explorer, Born in Torquay

Van gọi lòng nhân thế!

*Tôi vẫn đơn côi tháng năm dài
Mộng phàm hoài lẽ võ làm hai
Người một nữ, còn tôi một nữ
Đau nhói vì nhau – kiếp hình hài*

*Tôi vẫn còn đi, chẳng hẹn ngày
Rồi sao hoài nhớ cánh hoa bay
Giờ như thân mọc, tôi cần cỗi
Sao giữa cuộc trần mãi còn say*

*Tôi vẫn còn đây, áo bụi trần
Phong sương còn đó một dấu chân
Tôi nay van gọi lòng nhân thế
Tỏ chút tơ lòng với thế nhân*

Văn Thôn

Tử Vi, Một Khoa Học Huyền Bí

Chắc có vài vị khi đọc đề tựa của bài này đã tự hỏi: "tại sao tờ báo của sinh viên này lại viết về Tử Vi; phải chăng mấy người này trở nên mê tín dị đoan?" Tôi đây xin quý vị dừng lại một chút và tự hỏi tại sao lại có cái ngành Tử Vi này, và tại sao bên trời Tây cũng như bên trời Đông đều có những người làm những công việc tương tự: tiên đoán vận mạng.

Nói tới tiên đoán vận mạng con người thì không phải chỉ có một Tử Vi. Thời xưa đức Khổng Tử đã phải nói: "Trong đời ta, ta không biết có còn đủ thời gian để nghiên cứu về Kinh Dịch hay không". Bói dịch, xuất phát từ Kinh Dịch, là một môn học bí truyền của những người Trung Hoa cổ. Cũng nhờ tài bói dịch mà ông Khổng Minh trong truyện Tam Quốc Chí mới nổi danh một thời và những chiến lược chiến thuật của ông dựa vào sự tiên đoán của ông về

thiên văn địa lý đã khiến cho Tào Tháo và Chu Du phải điên đầu. Ngoài ra, môn xem tướng thần sấu quỷ khốc (cũng bí truyền) của một số người Trung Hoa đã khiến cho dân chúng hai nước Việt Hoa ngày xưa phải thần phục.

Bản thân kẻ viết bài này cũng có một vài câu chuyện về tử vi và bói dịch. Cha tôi khi còn sinh thời thường kể cho chúng tôi nghe là một ông bác của chúng tôi (là anh rể mẹ tôi) xem tử vi rất giỏi. Ngày xưa trước khi cưới gả cho con cái, hai họ thường có tục lệ so đôi tuổi, tức là lấy ngày tháng năm và giờ sinh của cô dâu chú rể tương lai để xem hai người này có hợp nhau không và lấy nhau có hên không. Ông bác tôi coi lá số tử vi cho một trong những bà thím tương lai của tôi rồi ông nói rằng bà này sẽ không có con. Ông chú tôi vì đó mà không lấy bà ấy. Một

ông chú khác của tôi không biết chuyện này nên đã lấy bà về làm vợ, âu cũng là duyên số; đến nay bà thím tôi đã ngoài tám mươi tuổi rồi mà cũng vẫn không có con. Cha tôi thấy bác tôi có tài coi tử vi mới một lần thử xem ông có giỏi thật không. Cha tôi lấy lá số của một bà bác bên họ nhà cha tôi ra đưa cho ông bác dưỡng xem. Bà bác này mới chết cách đó không lâu. Ông bác tôi không biết lá số là của ai, cầm lên coi một lúc rồi ông hỏi: "bà này đã sinh con chưa?" Cha tôi nói: "bà ấy đã sinh con rồi". Ông bác lại nói: "nếu bà ấy đã sinh con rồi thì bà ấy phải chết rồi." Cha tôi nói: "bà ấy có chết đâu, đang sống sờ sờ nuôi con đó mà". Ông bác tức quá coi thêm một lát rồi ông lại nói: "nếu bà này không chết thì phải mù, vì số bà ấy không thể nào trông thấy mặt con"... Lúc đó cha tôi mới cười và bảo bác tôi: "ông nói đúng rồi, bà ấy mất rồi". Sự thật là bà bác đó của tôi đã băng huyết và mất trên bàn sanh trong lúc đang hôn mê.

Hồi ở Việt Nam tôi thường hay đi coi tử vi chỗ ông Thiên Lộc ở Ngã Sáu. Ông này tuy là bị mù nhưng rất thông minh. Không biết ông đã được ai dạy cho nghề coi bói này mà ông rất nhớ các sao. Khi tôi cho ông biết ngày sinh và giờ sinh xong, ông bèn đọc ra vanh vách những sao nào ở cung gì. Sau đó ông thử nghiệm lại và nói rằng giờ sinh của tôi là sai, tôi phải sinh trong giờ Thân chứ không phải là giờ Dậu, vì nếu sinh vào giờ Dậu thì đời tôi cho đến lúc đó sẽ phải khác hẳn. Ông vừa nói về quá khứ tương lai của tôi vừa giảng giải cận kề tại sao như vậy, lý do là sao nào chiếu vào cung nào vân vân... Sau này tôi cũng có nghe thấy một thuyết nói rằng cái giờ mà đứa bé ra chào đời chưa chắc đã là giờ khắc mà các vì sao ảnh hưởng vào đứa bé. Các vì tinh tú ảnh hưởng vào chính là lúc mà người mẹ vỡ nước ối, và đứa bé tuy ở trong bụng mẹ nhưng không còn làn nước đó che chở nên hấp thụ tất cả ảnh hưởng của những làn sóng điện mà các vì tinh tú chiếu vào.

Tại sao lại có chuyện sóng điện của tinh tú ảnh hưởng vào số mạng con người? Mỗi ngày chúng ta chịu không biết bao nhiêu lần sóng điện đủ mọi loại đi xuyên qua người chúng ta. Không nói tới những làn sóng điện của các đài vô tuyến truyền thanh và vô tuyến truyền hình, hoặc của cảnh sát hay của những máy phát sóng nhỏ, cơ thể chúng ta đang chịu những làn sóng phát ra từ những vì tinh tú trong vũ trụ, và gần nhất là mặt trời và những hành tinh trong Thái Dương Hệ. Tất cả những làn sóng đó tốt xấu lẫn lộn suốt ngày đi xuyên qua cơ thể chúng ta. Theo định luật về quang điện thì những làn sóng điện (nhất là làn sóng ánh sáng) có thể được coi là ở dưới hai dạng, sóng điện và hạt vi tế. Nhà bác học Einstein khi xưa đã đề nghị là có ether, tức là một loại hạt vi tế, bao trùm tất cả vũ trụ, và đó chính là môi trường để dẫn các làn sóng điện đi trong không gian. Về cuối cuộc đời của ông thì ông chối bỏ điều này và tuyên bố: "nói rằng có ether là một điều lầm lẫn của tôi" (my blunder). Ngày nay các nhà khoa học đang đặt lại vấn đề, và gần đây một số nhà khoa học đã tự hỏi rằng có phải chính sự chối bỏ ether của ông Einstein mới là một điều lầm lẫn không.

Cho dù là sóng điện hay là hạt vi tế đi nữa thì sự ảnh hưởng của những làn sóng đó vào cơ thể các sinh vật trên trái đất là một điều không thể nào chối cãi được. Khi trước tôi có dịp được đọc một cuốn sách tựa đề là "La Science et Le Bonheur" (tức là Khoa Học và Hạnh Phúc) bằng tiếng Pháp dịch từ một cuốn sách của một nhà khoa học người Nga. Ông tác giả cũng nói về điện vũ trụ, và ông nghĩ rằng những luồng điện vũ trụ này có ảnh hưởng xáo trộn trên những sinh vật, và nếu mình biết cách chuyển hóa để cho chúng đi xuyên qua cơ thể của sinh vật một cách điều hòa hơn thì sẽ dẫn đến sức khoẻ, bằng không thì sẽ có thể dẫn đến sự rối loạn, bệnh tật và chết. Ông thủ điều này trên những cái cây nhỏ mà ông trồng trong chậu. Tất cả những người học về điện và điện từ thì đều hiểu về điện trường và từ trường. Khi một dòng điện chạy qua một dây dẫn điện thì nó sẽ tạo ra một từ trường ở xung

quanh. Từ trường này lại có thể ảnh hưởng trên một dây dẫn điện khác và tạo ra một dòng điện trên sợi dây đó nếu như sợi dây đó đóng kín. Dựa vào những nguyên tắc này mà người ta làm ra antenna hay là radar tức là những dây dẫn điện có một hình dáng nhất định nào đó để bắt được làn sóng điện từ đang di chuyển trong không trung (hay trong ether, nếu muốn nói như vậy). Một trong những antenna đó có dạng là một vòng tròn không đóng kín (tức là hở ra một chút). Khi làn sóng điện từ trường của vũ trụ gặp antenna như vậy nó sẽ được hướng dẫn đi xuyên chui qua cái vòng tròn từ bên này sang bên kia, tạo ra một điện từ thông qua vòng tròn, cũng tương tự như khi những hạt sắt (iron) ở gần một nam châm thì chúng sẽ nằm song song với nhau theo đúng một hướng nào đó. Nhà khoa học Nga lợi dụng khả năng hướng dẫn điện từ trường của cái antenna này để chữa bệnh cho những cây nhỏ (plant) của ông. Những cây nhỏ này có một bệnh gây bướu ở ngay trên thân cây. Ông lấy ra hai cây có hai cục bướu giống hệt như nhau, đặt cạnh nhau ở một nơi có ánh sáng vừa phải, rồi ông đặt một cái vòng antenna như vừa kể trên, vòng xung quanh thân một trong hai cây đó, còn cây kia ông không để vòng. Sau đó ngày ngày ông tưới bón cho hai cây giống hệt như nhau. Khoảng độ 15 ngày sau thì cục bướu của cái cây có vòng xung quanh đã teo hẳn lại và cây đó lớn mạnh lên rất nhiều. Còn cái cây kia thì cục bướu mọc to lên khiến cây ấy héo dần rồi chết. Nhà khoa học Nga lập đi lập lại thí nghiệm này nhiều lần thì đều thấy kết quả như nhau. Ông kết luận là cái vòng antenna đã giúp cho cái cây có được luồng điện (trời) đi qua thân cây một cách điều hòa, và điều đó đã giúp nó trừ khử được cục bướu và trở nên khoẻ mạnh trở lại. Ông cho rằng điều này có thể áp dụng được vào con người, do đó ông cũng đã làm ra một số vòng tay cũng như thắt lưng theo định luật về điện từ và antenna, phân phát cho nhiều người sử dụng để được khoẻ mạnh, đồng thời ông cũng viết ra cuốn sách trên (Khoa Học và Hạnh Phúc). Khi tôi cầm cuốn sách trên tay thì thấy nó đã được

xuất bản vào khoảng năm 1954, nhưng lạ một điều là không ai phát triển thêm sự nghiên cứu về vấn đề này. Có lẽ là sự khác biệt về chính trị giữa Nga và các nước phương Tây đã khiến tạo nên sự ngăn trở đó chăng.

Huyền Châu

Huyền Châu, người phụ trách mục này, tên thật là Đỗ Thị Thuấn, cử nhân Vật Lý tại Khoa Học Đại Học Đường Sài Gòn (1974), cử nhân Điện Toán tại Viện Đại Học California, Irvine (UCI 1995), và hiện nay chị đang theo học năm thứ ba chương trình Tiến Sĩ ở UCI cũng về môn này.

DANH NGÔN VỀ TÌNH BẠN

- *Tình bạn luôn luôn là hữu ích. Ái tình đôi lúc làm tổn thương*
Seneca

- *Không thể có tình bạn nếu không có sự bình đẳng.*
Woodrow T. Wilson

- *Mỗi người bạn đại diện cho một thế giới trong ta, một thế giới chưa xuất hiện khi chưa có người đó, và chỉ mới được sinh ra khi người đó đến với ta.*
Anais Nin

- *Người nào muốn tìm một người bạn không khi nào có chút lầm lỗi thì sẽ không bao giờ tìm thấy được.*
Hsidic Slaying

- *Một người bạn là một người mà ta có thể thổ lộ những gì có trong tâm ta, xấu cũng như tốt, vẫn biết rằng đôi tay dịu dàng ấy sẽ sảy đi những hạt trấu và giữ lại những hạt gạo. Và với tấm lòng tốt chứa chan, người ấy sẽ thổ lộ tất cả những gì không nên giữ lại.*
Vô Danh

Có lẽ ai trong tất cả chúng ta đều có lần tự hỏi nguồn gốc của hai nền văn minh Tây và Đông Phương xuất phát từ đâu mà đã tạo ra hai nền văn hóa tuy khác biệt nhưng vẫn có những nét chung. Trong bài này, tôi chỉ muốn đưa ra vài nét so sánh sự tương quan lẫn khác biệt của cả hai nền triết học nhằm giúp tất cả chúng ta có một cái nhìn khách quan về văn minh nhân loại.

và bị trị trong một xã hội. Có nghĩa chỉ có bình đẳng mới có thể tồn tại vĩnh viễn trong một cộng đồng hay một quốc gia và cũng chỉ có bình đẳng mới đem lại hạnh phúc cũng như hòa bình cho mọi người. Socrate cũng đã bàn đến sự bình đẳng của phụ nữ trong xã hội là điều cần thiết. Đối với Socrate và Plato, công lý là sự hài hòa giữa tất cả giai cấp trong xã hội, hơn thế nữa, công lý cũng chính là sự hài

chúng ta có sự bình an và thông thái trong suy nghĩ. Do đó, một con người phải tự nhận thức tất cả những gì mà mình đang làm. Nhắc đến đây, tôi chợt nhớ đến Lão Tử, một triết gia Đông Phương vĩ đại ở vào khoảng một trăm năm trước của Socrate (604-531BC).

Lão Tử sanh vào thời nhà Châu bên Trung Quốc, tác giả của bộ Đạo Đức Kinh và là cha đẻ của thuyết Vô Vi. Ông đã để lại cho nhân loại một triết lý sâu xa về Đạo. Đối với Lão Tử, Đạo chính là con đường giải thoát những ưu uất phiền não trong tâm hồn để đi đến chỗ bình thản trong cuộc sống. Đạo được kết hợp bởi sự hòa hợp âm dương và đạo cũng là chánh ngã cao nhất của sự tự nhận thức, giác ngộ của mọi con người hơn là ảnh hưởng của những tác động bên ngoài. Tư tưởng của Lão Tử cũng rất giống với Socrate và Plato ở chỗ tự nhận thức với cuộc sống giản dị không vật chất, bình đẳng trong

hòa trong mọi tâm hồn chúng ta. Công lý sẽ không tồn tại nếu không có sự tương trợ và kết nối giữa sự chín chắn trong suy nghĩ và cân nhắc trong hành động. Chúng ta có thể tự hiểu tâm hồn chúng ta sẽ không nhận ra được công lý nếu chúng ta nóng giận hay buồn chán hoặc có những suy nghĩ tiêu cực. Tâm hồn chúng ta chỉ có thể hiểu được cái thiện và cái ác khi

Văn minh Tây phương phần lớn đã được nhào nặn bởi ba triết gia: Socrate, Plato và Aristotle. Tư tưởng của ba triết gia vĩ đại này đều với mục đích là tìm đến chân lý và cách sống cho con người. Socrate với cuộc hành trình tranh luận không biết mệt mỏi với đủ mọi hạng người trong vương quốc Hy Lạp vào khoảng hơn 469-399 BC đã để lại cho Phương Tây một khái niệm về công lý và đạo đức. Tuy nhiên tư tưởng của ông chỉ được nhân loại biết đến qua cuốn The Republic của Plato — người học trò trung thành đã cùng ông rày đây mai đó để đi tìm một định nghĩa cho công bằng và lẽ phải. Do vậy, mỗi khi nhắc đến ông người ta thường đề cập đến Plato. Đối với Socrate và Plato, công lý hay lẽ phải chính là sự chân thật trong lời nói và hành động, sự thông thái trong suy nghĩ, sự hài hòa trong tâm hồn và tánh vị tha bác ái giữa người và người.

Trong một cuộc tranh luận gay gắt với Thrasymachus, người đang giữ chức vụ tối cao lúc bấy giờ tại thành Athen, Socrate đã chinh phục Thrasymachus bằng những lập luận logic của ông. Theo Thrasymachus, công lý hay lẽ phải chỉ thuộc về kẻ mạnh hay nói trắng ra là ở vào tay giai cấp thống trị bởi vì chính kẻ thống trị mới có quyền lực cao nhất để quyết định mọi vấn đề. Chúng ta có thể thấy được ý tưởng của Thrasymachus qua sự bạo ngược của chế độ phong kiến. Socrate đã khuất phục tư tưởng Thrasymachus chính bằng lý lẽ của sự công bằng giữa hai giai cấp thống trị

vài nét bàn luận về triết học đông, tây

xã hội, chấp nhận những gì đang có và tránh bạo động. Từ đó, chúng ta có thể thấy được từ ngàn xưa, tuy bị gò bó trong những thô sơ lạc hậu về phương tiện vật chất, nhưng con người đã có những ý nghĩ để đưa nhân loại đi tìm đến một triết lý sống hạnh phúc.

So sánh với hiện tại, con người hiểu biết nhiều hơn, cuộc sống đủ tiện nghi hơn nhưng lại bị băng hoại về tinh thần. Lão Tử còn đưa ra sự hài hòa giữa con người và thiên nhiên bởi vì theo ông, chính thiên nhiên và con người đều là một. Do vậy, chúng ta có thể thấy thuyết Vô Vi, xem tất cả đều là một của Lão Tử rất giống với sắc bất vị không trong Phật học. Bởi vì Lão Tử cho rằng mọi con người hay con vật đều có một bản tánh riêng, không ai giống ai, do đó ông là người không coi trọng hình thức. Theo ông, con người chân chính là người biết an phận thủ thường bình thân với một cuộc sống giản dị. Có người cho rằng ông là người đối chọi với học thuyết Hữu vi của Khổng Tử bởi vì Khổng học phần nhiều chú trọng đến bổn phận, trách nhiệm của một con người trong một xã hội trật tự và nề nếp. Để hiểu rõ học thuyết hữu vi hay còn gọi là nho học, chúng ta hãy cùng sơ lược vài nét về Khổng Tử, người đã thành lập nên một khuôn mẫu văn hóa Đông Phương.

Khổng Tử sanh sau Lão Tử vài chục năm (550-497 B.C.) cũng tại Trung Quốc, nhưng lại có một tư tưởng tương đối khác biệt so với Lão học về mặt hình thức. Như chúng ta đã biết, Nho học chính là từ bộ sách Tứ Thư Ngũ Kinh của Khổng Tử. Theo ông, trật tự của xã hội chính là khuôn mẫu lý tưởng nhất để đào tạo con người. Hơn nữa, vai trò của người đàn ông mà ông ví như là đại trượng phu với tính cách nhân, nghĩa, lễ, trí và tín rất quan trọng trong một xã hội. Ông cho rằng một xã hội chỉ có thể trật tự khi con biết nghe lời cha mẹ, dân biết phục tùng vua, trẻ biết kính già, vợ chồng biết tôn trọng nhau. Ngoài ra, ông còn cho rằng con người phải được đi học để có được trí thức nhận biết được chân lý trong cuộc sống. Con người dưới cái nhìn của Khổng Tử đã mang trách nhiệm ngay từ khi mới sanh

ra, trách nhiệm với cha mẹ và trách nhiệm với đất nước. Do đó, cái nối kết quan trọng giữa những con người với nhau trong xã hội chính là tinh thần ý thức trách nhiệm. Và ông đã thành công bởi vì cho đến ngày nay, khi nhắc đến văn hóa Đông Phương, không ai mà không nhắc đến tên ông. Nếu như Đông Phương có một Khổng Tử với triết lý hài hòa và cân bằng giữa con người và xã hội, thì Tây Phương cũng phải tự hào vì tư tưởng mang lại nền dân chủ trong một chế độ pháp trị của Aristotle.

Aristotle, triết gia Hy Lạp ở vào khoảng 384-322 BC được nhân loại biết đến qua tác phẩm Politics. Ông là người thừa hưởng triết lý sâu sắc của Plato, tuy nhiên ông đã bất đồng ý kiến với Plato về một tâm hồn lý tưởng để mang đến một cuộc sống công bằng và bác ái. Theo Aristotle, một xã hội bình đẳng chỉ có thể thực hiện qua chế độ pháp trị. Do vậy, ông đã nghiên cứu những thiếu sót và vô lý bất bình đẳng ở chế độ phong kiến hay ở chế độ quân chủ và lập ra một chế độ dân chủ lấy luật pháp làm tiêu chuẩn để định đoạt mọi vấn đề trong xã hội. Ông cho rằng tất

cả con người đều có một mục đích chung: có được cuộc sống tốt đẹp trong sự bình đẳng. Do vậy, những mối liên hệ của con người trong xã hội theo ông là qua cộng đồng. Con người không thể sống thiếu được hình thành nếu không có được sự đoàn kết của tất cả thành viên. Ông cho rằng triết lý của Plato quá lý tưởng khó thực hiện được, cho nên ông đã nghĩ đến việc phải dùng một hiến pháp với sự đồng ý của đa số. Chúng ta có thể thấy nền chính trị ở Mỹ là do một phần ảnh hưởng sâu nặng triết học của Aristotle, lấy hiến pháp làm nền tảng cho tự do và dân chủ.

Qua một số nét vừa trình bày về triết học Đông-Tây, tôi hy vọng những triết lý sống này sẽ giúp tất cả chúng ta có được một cuộc sống bình thân và hạnh phúc. Tất cả những tư tưởng của các triết gia Đông và Tây đều gặp nhau tại một điểm: chân lý của cuộc sống.

Tạ Đức Trí

Hỏi: Hiền Khô biết cô ấy cũng đã được một mùa học nhưng mỗi khi muốn lại gần làm quen thì tìm lại đập thình thịch, lười lóng nga lóng ngóng không sao nói được một lời "hello". Cô ấy nhìn rất hiền nhưng mình lại... sợ mỗi khi đến gần như sợ... cộp. Y Nguyên có thể chỉ giúp Hiền khô bằng cách nào để... diện kiến... nàng được không?

Hiền Khô ở Westminster

Đáp: Tội nghiệp quá! Chắc tại Hiền Khô lỡ sanh dưới mạng... thổ rồi phải không? Y Nguyên nhớ lúc còn nhỏ xiu thì cũng nhát lấm, sợ tùm lum hết trơn, nên má cứ mua gan heo về xào chung với bông cải cho Y Nguyên ăn hoài... cho đến một hôm má của Y Nguyên bỗng buột miệng mắng rằng, "Đúng là lì... như heo!"... thì quá trễ!

Thôi thì vậy, ngày mai nếu gặp cô ấy trong lớp, Hiền Khô thử nhoèn miệng cười một cái coi phản ứng của người đẹp ra sao. Nếu thấy nàng cười lại thì sau khi tan lớp học, Hiền Khô ráng bậm gan đến... cười với nàng thêm một phát nữa, rồi thổ thê thưa rằng, "Hôm qua Hiền Khô không có chép bài, bạn có thể cho Hiền Khô mượn note được không?" Còn nếu nàng ba trộn, không cho mượn thì... Hiền Khô hãy dậm chân tại chỗ khóc toáng lên coi nàng còn dám từ chối không?

Y Nguyên

Lời mở:

Giữa xôn xao đời thường, cuộc sống tuổi trẻ có nhiều lúc bị khuấy động bởi những suy tư nhẹ nhàng, buồn vui vu vơ ngộ nghĩnh, xen lẫn một vài chút nhớ nhung... dễ ghét... dễ cuối cùng tạo thành những khúc mắc tuy rất lạ, nhưng cũng rất "trẻ trung". Thi sĩ Đinh Hùng đã mang tâm hồn tuổi trẻ đi vào dòng thơ,

"Là học trò nhưng không sách cầm tay
Có tâm sự đi nói cùng cây cỏ..."

Ừ nhỉ! Tâm sự riêng mang không làm thanh thản lòng mình. Nhưng loài thảo mộc sao chia sẻ được những âu lo? Khhh..khhh khô..khô quá! Biết "méc" với ai bây giờ? Hmmm, bạn mến, hãy thử ghé vào đây cùng Y Nguyên... gửi gắm chút suy tư, thăm thì chút tâm sự—hãy thăm thì mí nhau—bạn nhé!

Y Nguyên

Hỏi: Tối hôm qua "hấn" gọi lại rồi nói nhỏ giữ phone nghe "hấn" đàn và hát. Nhỏ run quá, cúp phone mất. Sợ "hấn" giận, hôm nay nhỏ định phone lại xin lỗi nhưng khi nhắc phone lên thì nhỏ lại... run quá đành thả phone xuống. Y Nguyên ơi, bây giờ nhỏ phải làm sao đây hả?

Mai Thi – Long Beach

Đáp: Có anh trong ban biên tập xốn xác mới đọc có câu đầu thư của Mai Thi thì đưa qua bàn của Y Nguyên, hẳn học rằng, "Con gái thời nay thiệt là chẳng biết muốn gì. Cứ tối ngày than phiền là bạn trai của mình không có lãng mạn, không biết ga lăng. Chùng lúc có thì lại không chịu!" Mai Thi biết không? Anh "K" đó vì thư của nhỏ mà bây giờ giận đời, lời cái băng cũ kỹ của Vũ Khanh ra mà cứ rống theo "Hôm qua tui đến nhà em, ra dia mới biết là quên cây đàn!" Hấn hát hoài hát mãi... khiến ban biên tập có muốn tìm fone để cúp... thì hồi ôi, khóc dô!!! Anh K là live show!

Người ta có lòng thành định hà hiệp lỗ tai của nhỏ mà sao lại từ chối? Nhỏ hãy mau gọi lại cho "hấn" và tỉnh bơ rằng, "Hôm qua lúc... đang đàn thì má nhỏ gọi vì cần phone gấp nên không nghe hết bài được!" Rồi mau mau chuyển đề tài qua chuyện khác... kéo hẳn lại đòi hò hét nữa thì khổ!

Y Nguyên

Hỏi: Y Nguyên ơi, sao con gái ngộ quá "dzậy"? Tại sao mỗi lần dẫn con gái đi chơi đâu một tí là họ than mỗi chân. Còn đi shopping thì con gái họ không bao giờ mỗi chân. Bộ chân con gái khác chân con trai hả?

Người Hồng Hiểu

Đáp: Người hồng hiểu ơi! Y Nguyên đây cũng vậy, nhiều khi lỡ chân phiêu du vào lãnh thổ của Robinson-May hay No Xi Trôm shopping center để rồi vô tình chứng kiến cảnh: "Chàng, mặt bơ phờ, tay run rẩy cầm ví đứng ngậm ngùi trước quầy tính tiền; còn nàng, nét hồng tươi tỉnh, chân liến thoắng, thân lướt nhẹ nhàng qua dãy đồ sale cứ y như tiên hạ giới" mà không khỏi làm lòng Y Nguyên đây đau thắt lại, "Tội nghiệp cho con gái quá chừng chừng!"

Nếu Y Nguyên hồng có lấm thì danh nhân Franklin đã từng nói, "Hãy ăn cho sướng riêng miệng mình, nhưng hãy mặc để làm đẹp mắt kẻ khác!" Shopping tuy là mỗi chân, là cực hình đối với con trai lẫn con gái, nhưng con gái người ta hồng có phần nản vì vốn trời sanh đã có lòng hy sinh mãnh liệt.

Muốn làm đẹp mắt cho người mình yêu, con gái đành phải ráng làm bộ nhe răng cười hồn nhiên trên bước đường shopping dài vô tận, dù rằng chân tay cũng mỗi rã rời ghê gớm! Chứ thật ra chân của con trai

và con gái chẳng có gì khác nhau đâu!!!
Bởi vậy Y Nguyên đây cứ chép miệng nhủ
thầm, "Nếu con trai mà sớm hiểu được nỗi
khổ tâm này của bọn con gái thì chắc kỳ
sau mí nàng sẽ được mí chàng, nhất là
Người Hồng Hiểu, an ủi bằng cách... công
em đi shopping!

Y Nguyên

Hỏi: Tui thương một cô đó. Suốt ngày
sáng đêm tui cứ nhớ cổ. Đi rửa xe cũng
nhớ cổ, đi cắt cỏ cũng nhớ cổ, đi làm
cũng nhớ cổ. Rồi một hôm tui bị đuối việc
cũng vì nhớ cổ mà làm việc không được.
Nhưng mà cổ hồng có nhớ tui.

Bây giờ tui kiện đòi bồi thường thiệt hại
tình cảm được không hả Y Nguyên?

Người Mất Job

Đáp: Anh bạn ơi, anh bạn thật là tội
nghiệp, nhưng mà Y Nguyên cũng không
biết giúp anh bạn bằng cách nào để kiện
lại cô bạn gái dễ thương của anh bạn
được. Thật ra anh bạn nọ nay cứ tưởng
nhớ tới cô ta hoài làm cho cô ta giật mình
thon thót mà chưa bị cô ta kiện cho là anh
hên lắm rồi đó. Bây giờ Y Nguyên chỉ thấy
có mỗi một cách này khả dĩ có thể giúp
anh bạn được thôi. Số là Y Nguyên thấy
trong toà soạn này có anh Lân anh ấy vẽ
hay lắm, vậy thì bữa nào anh bạn ghé qua
đây, nhờ anh ấy vẽ cho anh bạn một tấm
hình cô gái khác thật là đẹp tuyệt vời để
anh bạn bỏ túi lâu lâu lấy ra ngắm thì là
anh bạn quên ngay cô kia đi hề... vậy thì
lần sau đi làm job sẽ chắc như bấp, không
sợ bị đuối số làm nữa đâu...

Y Nguyên

Hỏi: Chị Y Nguyên ơi! em có một cái thắc
mắc này mà từ lâu muốn hỏi anh chị
trong nhà nhưng em ngại mắc cỡ quá nên
muốn hỏi chị. Số là trong lớp em có đề
ý thương thầm có năm nàng hà, Mỹ đen,
Cam-bu-chia, Ính Đi-èn (Indian), Phi, và
Mễ... Nhưng kẹt một nỗi... Chị nói em nên
làm gì bây giờ?...

Bé Quân chưa biết yêu

Đáp: Bé Quân ơi, em làm chị nhớ tới một
anh kia hồi đó học chung với chị. Anh ta
cũng có trái tim có nhiều ngăn giống như
bé Quân đó. Nhưng khác với bé Quân
một điều là anh ta khôn lanh hơn và có rất
nhiều bạn gái (cùng một lúc). Chẳng ngờ
một bữa kia anh bị một cô trong bọn phát
giác ra và dùng bút chì có đầu nhọn đâm
anh ta chảy máu luôn. Bé Quân ơi, nếu
em chưa quyết định thương cô nào nhiều
hơn cô nào thì cứ để như vậy đi, đừng có
dại mà tán ai hết, kéo mà mấy cô đều
thích bé Quân và đồng thời nổi ghen lên
cùng một lúc thì... ôi thôi, liệu bé Quân có
chống lại được năm cái bút chì đầu nhọn
cùng chĩa về bé Quân một lúc không? Y

Nguyên sợ đến lúc ấy bé Quân phải đi
khắp nơi tìm Đoàn Dự để học bài Lăng Ba
Vi Bộ hầu trốn tránh mấy cổ đó bé Quân,
như thế thì làm sao mà em còn tiếp tục tới
lớp học cho được?

Y Nguyên

(Bạn đọc nào cần tâm sự xin gửi thư về
cho Y Nguyên ở Tòa Soạn báo Non Sông
hoặc trên homepage của Non Sông tại địa
chỉ: <http://www.nonsong.org/forum>)

LỜI TÒA SOẠN: Vừa qua, Non Sông đã nhận được rất nhiều lời tâm tình chia sẻ của các bạn khắp nơi, qua thư từ, emails và trên số lưu niệm của Non Sông homepage. Nếu bạn chưa từng biết qua trang nhà thật hấp dẫn của Non Sông, xin mời bạn hãy một lần ghé qua địa chỉ liên mạng của chúng tôi tại www.nonsong.org

Phạm Văn Thôn – Australia

Thân chào các bạn ở "Non Sông magazine"!

Mình tên là Phạm Văn Thôn, năm nay gần 22 tuổi, mình cũng là sinh viên đang học Software Engineering ở University of Western Sydney (Australia).

Thôn đọc báo và vô tình thấy được địa chỉ của "Non Sông magazine", nên "mạo muội" gửi mười bài thơ do mình sáng tác, với hy vọng là quen thêm bạn ở nơi xa. Mong các bạn đón nhận, và nếu được vui lòng cho mình xin vài số báo mới, cảm ơn các bạn!

Người bạn chưa quen

Non Sông rất cảm ơn 10 bài thơ của bạn. Ban biên tập sẽ chọn lọc để đăng theo chủ đề của tờ báo trong những số kế tiếp. Non Sông là diễn đàn của tuổi trẻ cho nên rất vui mừng khi có những người bạn xa gần trên thế giới như Thôn cộng tác cùng. Non Sông hiện không có mục "kết bạn văn chương" hay "kết bạn đó đây" nhưng bạn có thể viếng thăm trang nhà của Non Sông tại <http://www.nonsong.org> ở phần "diễn đàn". Bạn thử dạo qua đó một lần xem sao và có thể tìm thấy nhiều sự thú vị Chúc Thôn một mùa Đông xứ Úc thật tuyệt vời và sáng tác nhiều nhiều. **NS.**

Nhật Nam – El Monte, California

Non Sông mến!

Mình đọc Non Sông đã nhiều và rất thích. Mình muốn có dịp sẽ đóng góp với Non Sông. Bây giờ mình có bài thơ này, một phần nhờ Non Sông nhắc nhở gửi đến TT và một phần mình cũng muốn đóng góp vào trang thơ của Non Sông. Nếu Non Sông

cảm thấy được thì đăng dùm mình, nếu không thì xếp máy bay thả dòng dòng chơi:). Cảm ơn. Chúc Non Sông ngày càng thêm nhiều độc giả.

Non Sông đã đăng bài thơ của bạn trong số báo này rồi đó. Như vậy thì Non Sông hết hy vọng lấy bài thơ đi xếp máy bay thả "vòng vòng" rồi. Rất mong nhận được thêm nhiều sáng tác mới của bạn. (Nhưng lần sau có làm thơ thì nhớ tặng riêng Ban Biên Tập nữa nhé, kẻo mấy nàng phân bì hoài, khổ ghê. Chúc một mùa hè thật vui. **NS.**

To: Tập san THI CA Germany

Chúng tôi đã nhận được tập san THI CA số 13 của các bạn. Chúc THI CA ngày càng thêm nhiều độc giả.

To: Nguyễn Đỗ Thanh Phong, Australia

Cảm ơn anh đã có nhã ý gửi thư mời dự Đại Hội Thanh niên Sinh Viên Việt Nam toàn thế giới năm 1999 tại Úc.

BCH THSV Nam California và Ban Báo Chí Non Sông sẽ thông báo về tin này đến các bạn trẻ quan tâm đến quê hương đất nước.

Thân chúc anh và BCH THSVHS Việt Nam liên bang Úc Châu thành công trên mọi phương diện.

Huong – Aloha, Oregon, U.S.A.

This is a really nice web sites. Thanks for creating it for the whole Vietnamese who are live in others countries to uses and reading what's going on overall the world.

Hoang – Sidney, Australia

Thank you for the "Nhac" section in your website. It sure is very useful. We appreci-

ate everything NS has done for the over-sea Vietnamese youth.

Nguyễn Tấn Hùng – Honolulu, Hawaii, U.S.A.

Hello Non Sông, You have done a great job! Keep on good work.

Dumb Kid

<http://www.careers.csulb.edu/~dumb-kid>

Nice page:) Good work. I like the DHTML you are using for the page:) (but not working for people using Unix workstations though)

TRHLONG– Good work, keep it up...

Minh – Tampere, Finland

<http://www.students.tut.fi/~v153838>

nice place!!!:):)

LANVI – Texas, U.S.A.

Lavie vào đây nhờ một sự tình cờ (bị lạc). Và từ khi ấy Lavie trở thành một trong những người thường xuyên ghé thăm Non Sông. Hẳn lời tâm sự trên cũng đã nói lên cho bạn rõ sự yêu thích mà Lavie dành cho Non Sông rồi chú gì? Lavie thật sự yêu thích những người bạn gặp được trong chương trình thả thơ. Nếu có dịp, mời các bạn qua bên ấy sẽ làm quen với nhau nhé! Cảm ơn những người đã dành thời gian thành lập nên chương trình Non Sông này. You all are appreciated!

Dang Quang Minh – Harvey, Louisiana 70058, U.S.A.

Xin chào các bạn. Lần đầu tiên tôi được biết đến báo NON SÔNG. Rất cảm phục tinh thần các bạn trong việc bảo tồn và phát huy tiếng Việt. Tôi thì già rồi không thể làm gì được. Bởi vậy khi tôi thấy các bạn trẻ hăng hái bảo tồn tiếng Việt thì tôi mừng lắm. Bởi vì TIẾNG VIỆT CÒN THÌ

NƯỚC VIỆC CÒN. Tương lai quê hương chúng ta đang đặt trong tay các bạn. Thân mến chào các bạn. Nguyễn xin ơn trên phù trợ các bạn.

Tuong Van – Massachusetts, U.S.A

<http://members.aol.com/vandluu/index.html>

It is wonderful to see that we – the whole Vietnamese community – still possess our traditions and values through writing and numerous other community projects. I like this site and I also have learned and acquired a lot through all those writings. I would like to comment on your excellency and wish you the best in the coming future.

Thanh – Warsaw, Poland

Ta.p chí của các bạn rất hấp dẫn. Chúc các bạn ngày càng có nhiều độc giả trên toàn thế giới.

Lam Tuan – Berlin, Germany

Wow! This is the best Vietnamese website I have ever seen on the Internet. It's amazing! I can read Vietnamese at the school computer too! How did you guy do it? All the other websites I browsed have Vietnamese but I can't read them. I always have to guess the word! Ca'c bạn hay quá! Tuần sẽ trở lại đọc tiếp các câu chuyện! Chúc các bạn luôn tiến mãi!

A Visitor

Great website! I am glad there is something like this for us oversea Vietnamese.

Dong Mai Lam – Saigon, Viet Nam

What a big surprised to see this website. Congra! Wish to share view wz all!

Linh Suong Tran

Linh Sương đến với Non Sông bằng một sự tình cờ như LANVI (nhưng không phải đi lạc). Đến với Non Sông Linh Sương thật sự quên đi những phiền muộn trong cuộc sống. Với những lời tâm sự cùng Ý và Khoa & nhiều bạn khác làm cho Linh Sương cảm thấy Linh Sương vẫn còn rất may mắn vì quanh Linh Sương vẫn còn có rất nhiều bạn bè. Cám ơn Non Sông nhiều thật nhiều nha.

Thoai Khanh Dam – Portland, Oregon, U.S.A.

Em rất thích visit những webpage của người Việt chúng ta... Em biết được Non Sông qua một người mà em quen trong chat... Non Song từ đây sẽ là một cái page mà em sẽ visit whenever em sign on the internet... Thanks for whoever created this web page... ((*_*)...

Hai Minh Nguyen – London, Surrey

Very nice place to visit and to chat with Vietnamese around the world! Happen to be the first place i visited for a friendly chat and was a big surprise to meet old friends in UNHCR. Haha difficult to forget this place

with some very nice friends i have made so far. Keep up the good work! And thanks for creating such a brilliant site for us!

ThienNga – Bergen, Bergen

Hello... Nonsong..!!! I LOVE YOU ALLLLLLLLLLL... HIHI!:-)

Thanh Xuan Dang – St. Louis, Missouri, U.S.A.

Non Sông thật đẹp và tuyệt vời lắm chứ. Non Sông website này đã nói lên vẫn còn giữ vững được lòng yêu thương quê hương và tiếng Mẹ bao la... Hy vọng các anh chị và các bạn giữ mãi trang Non Sông sống mãi nhé.

Kevin Banh – St. Paul, MN, U.S.A.

Đi la.c, nhưng đi lạc một cách có ý nghĩa. Cách trình bày của Non Sông rất gọn gàng và nhiều ý hay... Hy vọng sẽ đến với Non Sông thật nhiều trong tương lai. KB

Vi Nguyen – Perth, Washington, U.S.A.

Hello all! How are you? I am new.

Khai Nguyen – Hatfield, Montgomery County, Pennsylvania, U.S.A.

Wow!!! Không ngờ trên NET lại có nhiều Viet's website như vậy. I really like Non Song website and really wanna send my poems to Non Song Magazine.

Thanh Luong – San Diego, California, U.S.A.

Good Work. Keep It Up.

Thao Nhi Nguyen – Binghamton, NY

Thao Nhi vô được trang Non Sông này là một sự tình cờ. Thao Nhi bị lạc đường. ThaoNhi vô đây rồi Thao Nhi thấy trong này cũng vui vẻ lắm... có các anh chị nói chuyện rất là lịch sự và dễ thương nên làm cho Thao Nhi rất là thường xuyên ghé thăm Non Sông. Thao Nhi thấy Non Sông cái room này rất là đẹp và Thảo Nhi nghĩ rằng sẽ có nhiều anh chị ghé đây thăm và tâm sự vui vẻ hơn nữa. Good Work... KEEP IT UP. Men, ThaoNhi (JennyThao)